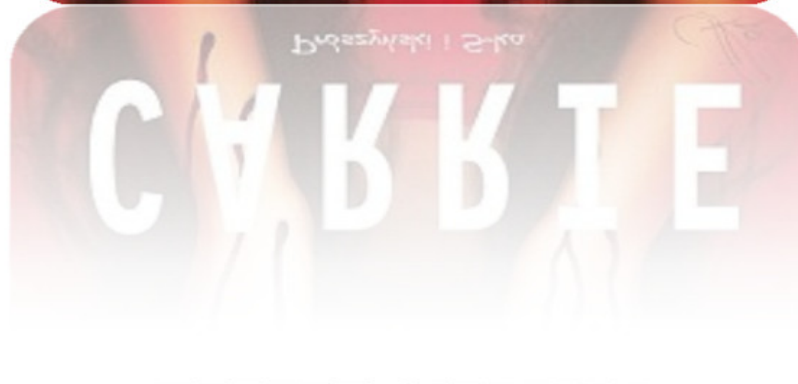
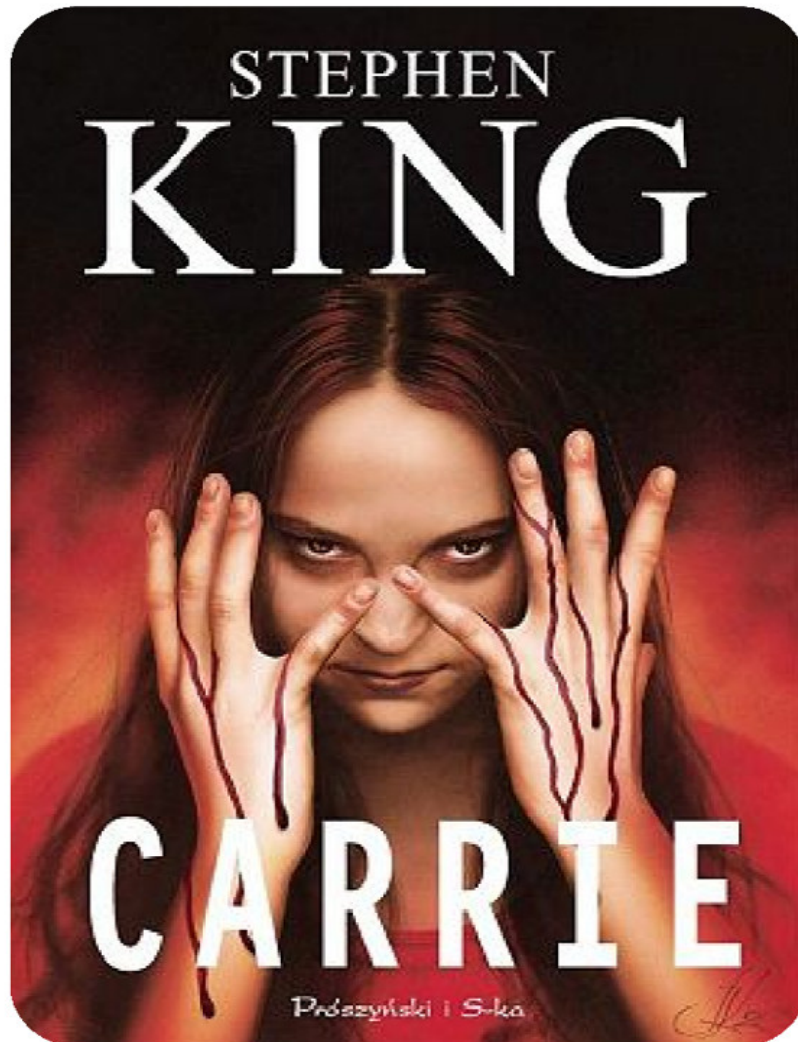

STEPHEN KING

CARRIE

STEPHEN KING

CARRIE

I

Vesti iz Vestovera, u državi Mein, objavljene u nedeljnom časopisu »Enterprajz« od .

avgusta , glasile su:

PADALE SU KAMENICE KAO KIŠA

Iz pouzdanih izvora obavešteni smo da je kiša od kamenica pala iz čistog plavog neba na Ulicu Karlin u gradiću Čemberlen . avgusta. Kamenje se uglavnom sručilo na

kuću Margaret Uajt i oštetilo joj krov, dva slivnika i

odvodnu cev. Šteta iznosi približno dvadeset i pet dolara.

Gospođa Uajt, udovica, živi sa svojom trogodišnjom

kćerkom Karijetom.

Gđu Uajt nismo mogli da nađemo da bi nam dala izjavu.

Kada se sve to dogodilo, niko nije bio iznenađen, stvarno niko, bar ne u onom skrovitom delu podsvesti gde se događaju čudne i strašne stvari. Samo na prvi pogled sve devojčice u školskoj kupaonici izgledale su zapanjene, uzbuđene i postidene, ili naprosto zadovoljne što se Bela* beštija ponovo oglasila. Neke od njih su odglumile da su iznenađene, ali, naravno, njihova iznenađenost bila je lažna. Keri je sa nekima od njih išla u školu još od prvog razreda i sve to je trajalo već duže vreme, izrastalo polako ali sigurno, u skladu sa svim prirodnim zakonima. izrastalo sa sigurnošću lančane reakcije koja dostiže kritičnu tačku.

Naravno, niko od njih nije znao da Keri Uajt poseduje telekinetičku moć.

Napisi na klupi osnovne škole u Ulici Barker u Cemberlenu glasili su: Keri Uajt jede govna Svlačionica je bila ispunjena povicima, odjecima i podzemnim šištanjem tuševa čija se voda stropoštavala na pločice. Devojčice su tokom prvog časa igrale odbojku pa im je jutarnji znoj bio svež i čist.

Devojčice su se istežale i ugibale pod tuševima. prskajući naokolo vodu i gađajući se belim sapunima koji su prelazili iz ruke u ruku. Keri je nespretno stajala među njima, nalik žapcu među labudovima. Bila je to zdepasta devojčica sa bubuljicama koje su joj se širile po vratu, leđima i butinama, a mokra kosa joj beše potpuno bezbojna i padaše joj na lice sa nekom krtom bezvoljnošću. Keri je naprosto tu stajala, povijene glave dok joj je voda klizila niz telo i padala na pod. Izgledala je kao čudna mešavina žrtvenog jareta, večite otpadnice, vernice koja veruje u kvalitet francuskih ključeva namenjenih levacima i trajnog promašaja — što je sve zajedno u stvari i bila. Nije se mirila sa sudbinom — stalno je priželjkivala da srednja škola lven dobije privatne tuševe poput onih koje su imale srednje škole u Vestoveru ili Levistonu. Zurili su u nju. Uvek su zurili.

*Igra reči: na engleskom 'Uait' znači 'Bela'

Devojčice su istrčavale ispod tuševa, zatvarale ih, zatim bi skidale kupaće kape pastelnih boja, trljale se peškirimima, nanosile dezodorans i uzgred proveravale bravu na vratima.

Navlačile su prslučice, uskakale u gaćice. Para se širila vazduhom, mesto je neodoljivo podsećalo na egipatsko kupatilo, ali ih je neprestana buka Džakuzi* kupatila vraćala u stvarnost. Zadirkivanja i žustri povici odzvanjali su salom nalik žestokom udaru loptice za bilijar.

_ i tako je Tomi izjavio da je zgađen mojom odećom — «

» — izlazim sa sestrom i njenim mužem. On čačka nos. ali ni sestra mi nije bolja, pa tako — «

» — tuš posle škole i — «

» — mesto je bilo tako jeftino da smo Sindi i ja odlučile — «

Gđica Desdžardin, mršava i ćoškasta učiteljica gimnastike je ušla u svlačionicu, izvila vrat i lupila jednom, ali odlučno, dlanovima. »Na šta čekaš. Keri? Na sudbinu? Zazvoniće za pet minuta.« Šorc joj je bio zaslepljujuće beo, noge joj nisu bile naročito oblikovane ali su izazivale nenametljivom mišićavošću. Oko vrata joj je visila srebrna pištaljka koju je dobila kao nagradu na školskom takmičenju u gađanju lukom.

Devojčice su se zakikotale i Keri je podigla pogled, oči su joj bile zamucene od toplote i stalnog, brektavog curenja vode. »Kuak?

Bio je to čudan žablji zvuk koji joj je pristajao ujedno smešno i tužno, te su se devojčice ponovo zakikotale. Sju Snel je strgla peškir sa glave pokretom koji je podsećao na udarac biča, pa se brzinom mađioničara koji rukuje plenom obrušila na kosu i počela da je češlja.

Gđica Desdžardin je nervozno i ljutito odmahнула u pravcu Keri i izašla.

Keri je zavrnila tuš. Curenje vode završilo se u kratkom mlazu i oglasilo kratkim zvukom.

Tek kada je izašla ispod tuša. svi su приметили da joj krv curi niz nogu.

Iz knjige Senka je eksplodirala: Činjenice i posebni zaključci do kojih se došlo u slučaju Karijete Uajt od Dejvida R. Kongresa (Tulam Univerzitet:), str. : Teško da možemo negirati činjenicu da je nemogućnost

zapažanja posebnog slučaja telekineze u slučaju devojčice Uajt nastao nakon istraživanja Sternsa i Uajta u njihovom članku Telekineza: Čudna nadarenost koja se

ponovo javila — i da se sposobnost pomeranja objekata

isključivo vlastitom voljom javlja jedino u trenutku

izuzetne duševne nestabilnosti. Ta darovitost je zaista

skrovita i prikrivena, jer kako inače da objasnimo činjenicu što je vekovima ostala skrivena, nalik ledeniku kome se samo vrh pomalja na površini vode?

Pri objašnjavanju ovog slučaja, do sada smo se uglavnom oslanjali na retke glasine ali i one su dovoljne da posvedoče da se takozvani »TK« potencijal neverovatne

snage ispoljavanja javio kod Keri Uajt. Velika je nesreća što svi bacamo koplja pošto se boj već završio ...

»Menstruacija!«

Prva je zavrištala Kris Hargensen. Povik je odzvanjao hodnicima od pločica, o njih se odbijao da bi ponovo zatresao zidove. Sju Snel se gušila od smeha i pri tom osećala čudnu mešavinu mržnje, odbojnosti, umora i sažaljenja. Izgledala je tako glupo dok je samo tako stajala ne znajući šta se to sa njom događa. Bože, pomislio bi čovek da nikada nije — »MENstruacija!«

Povik se pretvarao u pesmu. gotovo u neku vrstu litanije. Neko u pozadini je viknuo (možda je to opet bila Hargensenova, Sju nije mogla da razazna u toj džungli od povika) »Poveži se!« začuo se mukli jecaj koji je zazvučao kao neposredan krik.

»MENstruacija, MENstruacija, MENstru-acija!«

Keri je nemo stajala u sredini formiranog kruga dok joj se voda u kapljicama slivala niz telo. Mirno je tu stajala kao goveče, svesna da, kao i obično, sa njom svi zbijaju šalu, a pri svemu ovome — iako je bila glupo postićena — nije se nimalo iznenadila.

Dok su prve tamne kapi menstrualne krvi veličine dvobanke padale na pločice, u Sjui je raslo gađenje. »Zaboga, Keri, dobila si

menstruaciju!« uzviknula je. »Idi i obriši se!«

»Kuak?«

Tupo je pogledala oko sebe. Kosa joj je poput kacige uokviravala lice, a gomilica akni joj se širila na ramenu. Bilo joj je tek nepunih šesnaest godina, ali joj se onaj neodređeni pogled pun povređenog ponosa već mogao pročitati u očima.

»Možda misli da su joj kapi krvi namenjene namesto ruža za usne!« Rut Gogan iznenada uzviknu glasom punim otkrivenja, da bi zatim prsnula u nezadrživ smeh. Sju se kasnije setila te opaske, da bi je potom smestila u opštu sliku događanja, ali u trenutku o kome govorimo ovo je predstavljalo samo jednu opasku više u moru opšte pometnje. Šesnaest godina?

Razmišljala je. Morala bi da zna šta joj se događa, ona je —

Kapi su i dalje padale na pod. Keri je još uvek treptala pogledajući svoje drugarice iz razreda lagano se čudeći. Helen Sajrs se okrenula i napravila pokret kao da želi da povрати.

»Ti krvariš! « iznenada povika Sju besno se okrenuvši ka njoj.
»Krvariš, ti ogromna glupava prasice!«

Keri je spustila pogled.

A onda je zauralala.

Urlik je odjeknuo veoma glasno u vlažnoj svlačionici.

Iznenada ju je pogodio tampon u grudi i pao na pod pored njenih nogu uz jedno »plop«.

Crveni cvet se proširio na pamuku koji sve upija i brzo se razlio na sve strane.

A onda se začuo smeh, odvratani, prezrivi, stravičani, izgledao je da se širi i podiže, naraste u nešto ružno, a uskoro su i ostale devojke

počele da je bombarduju tamponima i higijenskim ulošcima, neke su ih vadile iz tašni, a neke iz držača za uloške koji je stajao na zidu. Ulošci su leteli kao snežne grudve da bi ubrzo bili praćeni pesmom: » Zaglavi ga. zaglavi ga.

uglavi — «

Sju ih je takođe bacala, bacala ih je i pevala sa ostalim drugaricama, iako nije bila sigurna u ono što radi — popevka joj se javila u glavi i sijala nalik neonskom svetlu: Neće ti naškoditi sve ovo, neće ti naškoditi stvarno neće ti naškoditi — Još uvek je tu sijala i svetlela blistajući kada je Keri počela da jauče i zavija, podižući ruke. grcajući i rigajući pri tom.

Devojčice su zastale, jer su napokon shvatile da su eksplozija i rascep tu dostigle svoj vrhunac. Bio je to trenutak — koga su se kasnije sećale — trenutak u kome su se odista začudile. Ali među njima su stajale sve te godine neprestanog podrugivanja, godine u kojima su se čuli povici kao »ajde da miniramo Kerin krevet« u kampu Hrišćanske mladeži, kao i povici »našla sam ljubavno pismo koje je Keri pisala Flešu Bobiju Piket, hajde da ga iskopiramo i da ga rasturimo naokolo, 'ajde da joj sakrijemo gaćice i da joj slavimo zmiju u cipelu, da je opet pređemo i opet da je izradimo«: Keri su šlepovali na biciklističkim ekskurzijama, jedne godine su je nazvali »prasicom«, a sledeće »smrdljušom«, uvek je smrdela na znoj i nikada nije uspevala da uhvati korak sa ostalima, kada je mokrila u žbunju uvek bi se našarila koprivom. ali bi je nekako svi otkrili (ej, debela, svrbi li te stražnjica?); Bili Preston joj je stavio buter od kikirikija u kosu kada je jednom zaspala u učionici, svi su je štivali, saplitali, obarali joj knjige sa klupe, trpali joj opscene razglednice u tašnu, Keri je bila ta koja se na crkvenoj proslavi molila dok joj rajsferšlus na suknji nije gromoglasno popucao; Keri bi uvek propustila igranku, ili bi naprosto pala na nos i okrnjila zub na kraju poslednje školske godine u sali za moderan ples, ili bi utrčala u mrežu igrajući odbojku, a na čarapama bi joj otišla bar po jedna žica, bluze su joj uvek bile umrljane od znoja, ona je bila ta kojoj je Kris Hargensen telefonirala posle škole jednoga dana i iz centra grada joj

saopštila vlastito otkriće — čula je da je K-E-R-I novo ime za svinjsku drob. Iznenada je ova kritična masa dostigla svoj vrhunac. Konačno su veliko zezanje, spuštanje, zadirkivanje i prezir dovedeni do kraja i stvorili — eksploziju.

Povukla se urlajući, u novozavladaloj tišini, debele ruke je prekrstila preko lica. a tampon joj je visio među nogama.

Devojke su je posmatrale, a oči su im tužno sjale.

Keri se povukla u jedno od četiri velika kupatila sa tuševima i polako, slomljena, sela. Tiho i bespomoćno ječanje otimalo joj se iz grudi. Kolotala je vlažnim beonjačama, a oči su joj ličile na oči prasca u klanici pred klanje.

Sju je polako i sa oklevanjem izjavila: »Čini mi se da joj je ovo prvi put da je — «

Ovo se začulo u trenutku kada su se vrata nakon tupog i žustrog udara otvorila, a gđica Desdžardin uletela da osmotri šta se to događa.

Odlomak iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Dve grupe pisaca, iz oblasti medicine i psihologije, složile su se o pitanju izuzetno odocnelog i traumatično započetog menstrualnog ciklusa Keri Uajt, koji je, kao

takav, najverovatnije prouzrokovao bu enje njene

uspavane moći.

Izgleda neverovatno da je Keri, iako je bila . godina, i dalje bila potpuno neobaveštena o mesečnom ciklusu zrele žene. Podjednako je začu ujuće što je devojčicina majka dopustila da joj kćerka dostigne skoro sedamnaestu, a da nije konsultovala ginekologa o

problemu nejavljanja kćerkine menstruacije.

Pa ipak, bile su to nepobitne činjenice. Kada je Keri

shvatila da krvari iz vaginalnog otvora, nije imala pojma šta joj se to događalo. Ništa nije znala o menstruaciji.

Jedna od njenih preživelih školskih drugarica, Rut

Gogan, priča da je pri ulasku u žensku svlačionicu

srednje škole Evin, one godine koja je prethodila

događajima kojima se bavimo, videla Keri da upotrebljava tampon kao upijač za raz. Kada ju je gđa Gogan u tom času zapitala: »Šta to radiš, do avola?«, gđa Uajt joj je odgovorila: »A zar ne radim pravilno?« Gđa Gogan joj je na to odvrtila: »Sigurno. Sigurno da radiš.« Rut Gogan je o ovome obavestila mnoge drugarice (kasnije je saopštila novinaru da joj se to učinilo »nekako simpatično«), a ako je iko kasnije pokušao da obavesti Keri o pravoj nameni predmeta kojim se služila, ona je odbacila njihovo objašnjenje tumačeći ga kao pokušaj da je namagarče.

Ovakvi pokušaji postali su sastavni deo njenoga života i to ju je sve više zamaralo...

Kada su devojke otišle na drugi školski čas i pošto se zvonce utišalo (nekoliko njih se tiho išunjalo na zadnja vrata pre no što je gđica Desdžardin počela da im zapisuje imena), gđica Desdžardin se poslužila uobičajenom taktikom za smirivanje hysterije: znalački je ošamarila Keri. Jedva da bi ikada priznala da joj je ovaj čin pružao zadovoljstvo, a sigurno bi porekla da je smatrala Keri debelim, cmizdravim buretom loja. Predavala je u školi tek godinu dana i stoga je još uvek verovala da misli da su sva deca dobra.

Keri ju je glupavo pogledala, lice joj se još uvek krivilo i pokretalo. »Go-go-gospođice D-D-Des-D«

»Ustani«, hladno progovori gđica Desdžardin. »Ustani i pobrini se o sebi.«

»Krvaram na smrt!« uzviknu Keri dok se slepa i pipava ruka uspravljala i šćepala beli šorc gospođice Desdžardin. Ruka je ostavila krvav trag. . ,, , , »Ja ... ti...« Lice nastavnice fiskulture izobličilo se u izraz gađenja, a zatim je iznenada podigla Keri na noge posrćući pri tom. »Kreni onamo!"

Keri je stajala, ljuljajući se, između tuševa i zida na kome se nalazio automat na dinar za sanitarne uloške, stajala je povijena, dojki uperenih ka podu, mlitavo klataći rukama. Ličila je na majmuna. Pogled joj je bio sjajan i prazan.

»A sada«, gđica Desdžardin prozbori šištavim i samrtnim tonom naglašavajući svaku reč«.

izvadi jedan od ovih uložaka... ne, ne obaziri se na otvor za sitninu, ionako je polomljen, ...

izvadi jedan i... do đavola, hoćeš li sama da to uradiš! Ponašaj se kao da nikada ranije nisi imala menstruaciju.«

»Menstruaciju?« začudi se Keri.

Njen izraz potpune neverice bio je isuviše iskren i odveć ispunjen tupim i beznadežnim užasom da bi ga ljudi zanemarili ili porekli. Strašna i mračna slutnja narastala je u glavi Rite Desdžardin. Beše to neverovatno, drukčije nije moglo biti. Ona je dobila prvu menstruaciju kratko nakon svog jedanaestog rođendana i popela se na vrh stepenica da uzbuđeno poviče: »Hej, mama, dobila sam mecu!«

»Keri?« upitala je sada. Približila se devojci. »Keri?«

Keri se trgnula. Istovremeno, pregrada na kojoj su stajali štapovi za softbol* u uglu se prevrnula i bučno pala na pod. Štapovi su se otkotrljali u svim pravcima i naterali gđicu Desdžardin da poskoči.

»Keri, je li ovo tvoja prva menstruacija?

Ah, pošto se misao već javila, nije više morala da pita. Krv je bila mrka i gusto je curila.

Obe Kerine noge bile su umrljane i uprsrane krvlju, kao da je pregazila reku krvi.

»Boli me«, zabruna Keri. »Stomak me ...«

»To će proći«, reče gđica Desdžardin. Sažaljenje i posramljenost pred sobom samom javili su se u gđici Desdžardin mučno se stapajući u jedno. »Moraš da ... uh, moraš da prestaneš da krvariš. Ti — «

Javio se svetao blesak iznad glave, praćen praskom nalik onom iz svetlećeg pištolja, a onda je sijalica prsnula i ugasila se. Gđica Desdžardin je uskliknula, iznenađena, a u tom trenutku joj je palo na um (celo prokleta mesto se ruši) da se ovako nešto uvek događa oko Keri kada je uznemirena, kao da je na svakom koraku prati zla kob. Misao je izvetrila gotovo istom brzinom kojom se javila. Izvadila je jedan higijenski uložak iz polomljenog automata i otvorila ga.

»Pogledaj«, reče ona. »Ovako — «

*Softbol – ženski bejzbol

Odlomak iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Majka Keri Uajt. Margaret Uajt, rodila je ćerku .

septembra . pod okolnostima koje bismo jedino

mogli nazvati bizarnim. U stvari, kratak pregled slučaja Keri Uajt usadio bi temeljnom studentu odre eno osećanje koje bi preovladalo nad ostalima — Keri je bila jedini izdanak najčudnije porodice kojom se javnost pozabavila.

Kao što je već ranije zabeleženo, Ralf Uajt je preminuo u februaru , kada je čelična greda ispala iz nosiljke na gra evinskom poslu u

Portlendu. G a Uajt ie nastavila da živi sama u njihovom bungalovu u predgra u Čemberlena.

Zahvaljujući skoro fanatičnoj religioznosti

fundamentalista, kojima su pripadali Uajtovi, g a Uajt

nije imala prijatelje koji bi je po setili u vreme žalosti. A kada je nakon sedam meseci počela da se pora a, bila je sasvim sama.

Dvadeset prvog septembra, približno u . posle podne,

susedi iz Ulice Karlin počeli su da osluškuju krike koji su dopirali iz bungalova Uajtovih. Policija, ipak, nije stupila na scenu do šest posle podne. Preostale su nam dve neprijatne mogućnosti kojima bismo mogli da objasnimo

ovaj vremenski jaz — ili susedi gde Uajt koji su se zatekli na ulici nisu želeli da učestvuju u policijskoj istrazi, ili su je toliko omrzli da su se namerno odlučili da čekaju i vide šta će se dogoditi. G a Džordžija Mek Laflin. jedina od triju preostalih žitelja koja se zatekla na ulici u to vreme, a koja je pristala da sa mnom razgovara. izjavila je da nije pozvala policiju jer je pomislila da krici imaju veze sa »svetim zanosom «.

Kada je policija konačno stigla u , uveče, jauci su se

proredili. G u Uajt su zatekli u njenom krevetu na

spratu, a istražno lice, Tomas G. Mirton, u prvi mah je pomislio da je postala žrtva fizičkog napada. Krevet je bio natopljen krvlju, a kuhinjski nož je ležao na podu. Tek tada je na grudima g e Uajt ugledao novoro enče, još delimično uvijeno u posteljicu. Bilo je očigledno da je ona sama nožem presekla pupčanu vrpču.

Ako pretpostavimo da g a Margaret Uajt nije znala da je trudna, ili čak da nije razumela šta ta reč znači — podjednako dovodimo u pitanje i našu maštu i verovanje.

Savremeni stručnjaci, kao što su Dž. V. Benkson i Džordž

Filding, omogućili su razumniji pristup ovoj pretpostavci tvrdeći da je pomisao o začecu — koju je ona u svojoj glavi neizbežno povezala sa »grešnim« odnosom — dovela

kod nje do psihološke blokade, pa je potpuno izbrisala

takvu sumnju iz svoga uma. Možda je jednostavno odbila

da veruje da joj se tako nešto može dogoditi.

U podacima imamo najmanje tri pisma napisana

prijatelju iz Kenoše, u državi Viskonsin. koja definitivno služe kao dokaz da je g a Uajt verovala od petog meseca trudnoće ima »rak ženskih organa«, i da će se uskoro pridružiti mužu na nebu.

Kad je, nakon petnaest minuta, gđica Desdžardin odvodila Keri u zbornicu, hodnici su bili milosrdno prazni. Iza zatvorenih vrata časovi su se, pospano, otezali.

Keri je konačno prestala da jauče, ali je i dalje ujednačeno i uporno jecala. Desdžardinova joj je, na kraju, lično stavila uložak, obrisala devojkicu mokrim papirnim ubrusima i natukla joj stare pamučne gaćice.

Pokušala je još dva puta da joj objasni uobičajenu pojavu menstruacije, ali je Keri prekrila uši rukama i nastavila da plače.

Gospodin Morton, zamenik direktora, za trenutak je izašao iz svoje kancelarije baš kada su se one pojavile. Bili de Lois i Henri Trenant, dva dečaka koja su čekala da im se očita lekcija jer su pobegli sa francuskog, meškoljila su se na svojim stolicama.

»Uđite«, žustro prozbori g Morton. »Samo izvolite«. Zasjaktio je očima na dečake preko Desdžardininog ramena dok su oni zurili u krvav otisak na njenom šorcu. »U šta vi to gledate?«

»U krv«, odgovori Henri, osmehnuvši se nekom vrstom praznog i iznenađenog osmeha.

»Dva kaznena perioda za vas«, prasnu Morton. Spustio je pogled na krvavi otisak i trepnuo.

Zatvorio je pred njima vrata i krenuo da prevrće po najgornjoj fioci svog ormančića za dokumenta — tražio je formular za prijavljivanje nesrećnih slučajeva u školi.

»Je si li ti dobro, ovaj —?«

»Keri«, Desdžardinova ga je dopunila. »Keri Uajt.« G Morton je konačno pronašao formular na kome se širila ogromna mrlja od kafe. »Neće vam to trebati, g Mortone.«

»Pretpostavljam da se to dogodilo na trambulini. Upravo smo ... neće mi trebati ovaj?«

»Neće. Ali, čini mi se da bi trebalo da pu stimo Keri da ide kući i ne mora da se danas vraća u školu. Doživela je nešto prilično neugodno.« Očima je slala signal koji je on uhvatio, ali ga nije mogao protumačiti.

»Pa, da, naravno, ako Vi to kažete. Dobro. U redu « Morton je zgužvao formular i vratio ga U svoj ormarić, koji je, sa palcem zaglavljanim u fioci. zatvorio uz tresak — i progundao.

Zatim je graciozno odlepršao do vrata, širom ih otvorio i, ljutito pogledavši Bilija i Hernija, prozborio: »Gđice Fiš, hoćete li mi dati otpusnu listu, molim? Za Keri Rajt.«

»Uajt«, ispravi ga gđica Desdžardin.

»Uajt«, prihvati Morton.

Bili de Lois se zacerekao.

»Nedelju dana kazne!« zagrmeo je Morton. Ispod nokta na palcu stvarao mu se krvavi plik. Đavolski ga je bolelo. Kerino ujednačeno i monotono jecanje i dalje se nastavljalo.

Gospođica Fiš je donela žutu otpusnu listu, a Morton je, svojom srebrnom džepnom olovkom naškrabao na njoj svoje inicijale kriveći pri tom lice, jer ga je bolelo palac.

»Hoćeš U da te prevezu, Kejsi?« upitao je. »Pozvaćemo taksi, ako je potrebno.«

Ona odmahnu glavom. Primetio je, uz gađenje, da joj ogromna zelena loptasta slina curi iz nozdrve. Morton je pogledao gđicu Desdžardin preko njenog ramena.

»Sigurna sam da joj neće ništa biti«, reče ona. »Keri samo treba da se odšeta do ulice Karlin. Dobro će joj činiti svež vazduh.«

Morton je pružio devojci žutu otpusnu listu. »Možeš sada ići, Kejsi,« rekao je pompezno.

'To nije moje ime.'« iznenada povika ona. Morton je ustuknuo, a gđica Desdžardin je poskočila kao da ju je neko otpozadi udario. Teška keramička pepeljara na Mortonovom stolu prevrnula se i pala na tepih, kao da je želela da se zaštiti od jačine krika. Pikavci i komadići duvana za lulu su se rasuli po bledezelenom najlonskom tepihu.

»E, slušaj sada,« reče Morton, trudeći se da zvuči ozbiljno, »znam da si povređena, ali to ne znači da ću ja da -«

»Molim vas«, tiho ga preseće gđica Desdžardin.

Morton je trepnuo ka njoj i kratko klimnuo glavom. Pokušavao je da se uživi u ulogu voljenog Džona Vejna dok je obavljao kaznene dužnosti od kojih se, uglavnom, sastojao posao zamenika direktora, ali mu uživljavanje nije baš najbolje polazilo od ruke. Članovi školske uprave (koje je najčešće susretao na »hrišćanskim večerama«, na roditeljskim sastancima i na svečanostima na kojima se uručivala

nagrada Američke legije, a koje je organizovao direktor Henri Grejl) obično su ga nazivali »milim Mortom.« Đačko predstavništvo je pak bilo sklono da ga zove »onaj ludi drkadžija iz zbornice«. Ali pošto su se jedino đaci poput Bilija de Loisa i Henrija Trenanta javljali za reč na roditeljskim sastancima i na opštinskim skupovima, prihvaćen je nadimak udomaćen kod školske uprave.

I tako se mili Mort, brinući se i dalje, potajno, o svome priškinutom palcu, osmehnuo Keri i rekao: »Idi onda kako hoćeš, gospođice Rajt. Ili bi, možda, volela da sedneš za trenutak i da se pribereš?«

»Ići ću«, promuca ona i zabaci svoju kosu. Ustala je i premerila gđicu Desdžardin. Oči su joj bile širom otvorene i sveznajuće. »Smejali su mi se. Bacali na mene stvari. Uvek su mi se smejali.«

Desdžardinova je jedino mogla da je bespomoćno pogleda.

Keri je izašla.

Za trenutak je zavladala tišina; Morton i Desdžardinova su je gledali kako odlazi. A onda, pošto je nespretno pročistio grlo, g Morton je pažljivo čučnuo i počeo da skuplja ostatke iz pepeljare.

»Šta se to dogodilo?«

Ona uzdahnu i zgađeno pogleda mrki otisak koji se sušio na njenom šorcu. »Dobila je menstruaciju. Prvu menstruaciju. U kupaonici.«

Morton je ponovo pročistio grlo. a obrazi mu se zarumeneli. Papir kojim je čistio pod sve brže se kretao. »Da nije ona malo, hm-«

»Prestarela za prvu menstruaciju? Jeste. Zbog toga joj je ceo taj događaj bio traumatičan.

Iako ja ne mogu da razumem zašto je njena majka...« Misao joj je odlutala i za trenutak je zaboravila na nju. »Čini mi se da se nisam baš dobro snašla u situaciji, Morti, ali nisam shvatila šta se događa. Mislila je da krvari na smrt.«

Oštro ju je pogledao.

»Ne verujem da je do pre pola sata znala da postoji nešto kao što je menstruacija.«

»Dodajte mi tu malu četku, gđice Desdžardin. Da. eto tako.« Dodala mu je četkicu na čijoj se dršci nalazilo ispisano ime firme i moto Čemberlen kompanija za alatke i drvenu gradu NIKADA se neće očetkati o vas. Počeo je da četkom sakuplja gomilicu pepela na papir. »Čini mi se da će tu još biti posla za usisivač. Ovo je užasno velika gomila pepela. Hteo sam da pomerim tu pepeljaru malo dalje na stolu. Čudno kako obaramo stvari.« Udario je glavom o sto, a zatim je odjednom ustao. »Teško mi je da verujem da devojčica iz ove, ili bilo koje srednje škole može da završi treći razred a da za nju i dalje pojam menstruacije ostane tajna, gđice Desdžardin.«

»Još je teže meni,« odgovori ona. »Ali jedino tako mogu da objasnim sebi njenu reakciju.

Oduvek je bila žrtveno jare.«

»Aha.« Prosuo je pepeo i pikavce u korpu za otpatke i obrisao ruke od prašine. »Setio sam je se, čini mi se. Uajt. Čerka Margarete Uajt. Mora biti. A to olakšava da poverujemo u neke stvari.« Seo je za svoj sto i osmehnuo se Izvinjavajućim osmehom. »Toliko ih je mnogo.

Posle nekih pet godina svi se stapaju u jedno zajedničko lice. Nazivaš dečake imenom njihove braće i slično. Teško ih je upamtiti.
«

»Naravno da jeste «

»Kad provedete dvadeset godina u ovom poslu, kao ja, znaćete o čemu govorim«, turobno je nastavio, pogledajući svoj krvavi plik. »Pred vama se nađu deca koja vam izgledaju poznata, a vi otkrijete da ste predavali njihovom tati tokom prve godine predavačke karijere.

Margaret Uajt je učila pre mog vremena, za šta sam joj duboko zahvalan. Rekla je gđi Bicenti, pokoj joj duši, da je Gospod sačuvao za nju posebnu užarenu stolicu u paklu, jer je ova ukratko izložila deci Darwinovu teoriju evolucije. Dva puta su je u toku pohađanja škole predlagali za isključenje — jednom, jer je istukla tašnom drugaricu iz razreda. Legenda kaže da je Margaret ugledala učenicu kako puši cigaretu. Posebna su to religiozna načela. Veoma posebna.« Njegov izraz Džona Vejna odjednom se promenio. »A ostale devojke, da li su joj se odista smejale? «

»Još gore od toga. Vikale su na nju i gađale je higijenskim ulošcima u trenutku kada sam ušla. Bacale su ih kao... kao zrnevlja kikirikija.«

»Uf. Uf, dušo.« Džonu Vejnu ne beše ni traga ni glasa. G. Morton je pocrveneo. »Imate li njihova imena?«

»Imam. Ne baš svih njih, iako će možda neke odati one ostale. Kristina Hargensen je bila kolovođa... kao i obično.«

»Kris i njeni mortimerški mangupi«, promrmlja Morton.

»Jeste. Tina Blejk, Rejčel Spajs, Helen Sajrs, Dona Tibodo i njena sestra Meri Lila Grejs, Džesika Apšo. I Su Snel.« Namrštila se. »Ko bi očekivao tako nešto od Su. Nikada mi nije ličila na tako neku — vragolanku.«

»Da li ste razgovarali sa pomenutim devojkama?«

Gđica Desdžardin se kiselo i prigušeno nasmejala. »Izbacila sam ih sve odande. Bila sam odveć zbunjena. A Keri je dobila nervni napad.«

»Aha.« Ukrotio je prste. »Hoćete li razgovarati sa njima?«

»Hoću.« Međutim, to je zvučalo neodlučno.

»Otkrivam li to prizvuk — «

»Verovatno otkrivajte«, reče ona pokunjeno. »Vidite ja živim u staklenoj kući. Razumem kako su se devojke osećale. Cela stvar me navela da poželim da uhvatim devojku i da je protresem. Možda postoji neki instinkt u vezi sa menstruacijom koji tera žene da zareže, ne znam. Pred oči mi izlazi Su Snel i njen izraz.«

»Aha«, mudro je ponovio g Morton. Nije poznavao žene i nije uopšte želeo da razmatra problem menstruacije.

»Razgovaraću sa njima sutra«, obećala je ostajući. »Protrešću ih naglavačke.«

»Dobro. I neka kazna srazmemo odgovara počinjenom delu. A ako vam se učini da treba bilo koju da pošaljete, hm, meni, osećajte se slobodnom —«

»Hoću«, ljubazno je obećala. »Uzgred rečeno, sijalica je pregorela dok sam pokušavala da je umirim. To je bila poslednja kap.«

»Odmah ću poslati domara dole«, obećao je. »I hvala vam za svesrdno staranje, gđice Desdžardin. Hoćete li zamoliti gđicu Fiš da uvede Bilija i Henrija?«

»Naravno.« Izašla je.

Zavalio se u fotelju i pustio da ceo događaj ispari iz njegove glave. Kada su se Bili de Lois i Henri Trenant, savršeni begunci sa časova, ušunjali unutra, on je sijao od sreće i bio spreman da sa njima oštro razgovara.

Kao što je obično govorio Henk Grejlu, školske begunce je jeo za ručak.

Grafiti nažvrljani na klupi Srednje škole Čembrlen glasili su:

»RUŽE SU CRVENE, LJUBIČICE PLAVE, ŠEĆER JE SLADAK, A KERI UAJT JEDE GOVNA.«

Koračala je niz aveniju Evin i prešla kod semafora na uglu ulice Karlin. Pognula je glavu i pokušala da ne razmišlja ni o čemu.

Bolovi su je obuzimali i nestajali u snažnim, velikim talasima, što ju je teralo da usporava i ubrzava hod nalik kolima sa pokvarenim karburatorom. Zurila je u pločnik. Kvarc se presijavao u cementu. Kvadrati školice bili su sablasno iscrtani kredom koju je isprala kiša.

Komadići žvakaće gume ležali su izgaženi. Komadići aluminijumske folije i papirići za bombone. Svi oni mrze i nikada neće prestali da mrze. Nikada se neće od toga umoriti.

Novčić se zaglavio u pukotini. Šutnula ga je. Zamisli Kris Hargensen svu krvavu kako moli za pomoć. Sa pacovima koji joj puze preko lica. Tako. Baš dobro. Baš bi to bilo dobro. Pseći izmet sa otiskom čovečje stope u sredini. Gomila pocrnelih kapisli o koje je neko dete tresnulo kamen. Opušci. Udari je u glavu sa kamenicom, sa stenom. Razbij im svima glave.

Tako. Tako.

(isus spasitelj dobar i milosrdan)

On je bio dobar za Mamu, sasvim dovoljan. Ona nije morala svakodnevno, svake godine, da boravi sa vucima, da se izlaže karnevalskom smehu. šaljivdžijama, uprtim prstima, podsmesima. A zar nije Mama rekla da će doći Sudnji Dan (ime toj zvezdi biće crvotočina a njih će preplaviti škorpije) i anđeo sa mačem?

Kada bi samo taj dan mogao da dođe danas i da se Isus pojavi ne sa jagnjetom niti sa pastirskim štapom, već sa po jednim kamenom u obema rukama da uguši smeh i poruge, da iskoreni zlo i da ga uz vrisak razori — strašni Isus pravde i krvi.

A kada bi baš ona mogla da bude Njegov mač i Njegova desnica.

Pokušala je da se uklopi. Branila je Mamu na hiljadu malih načina, pokušala je da izbriše kužni crveni krug koji su nacrtali oko nje od

prvoga dana kada je za sobom ostavila zaštitničku sredinu male kuće u Ulici Karlin i kada je ušla u osnovnu školu u Ulici Barker sa Biblijom pod miškom. Još uvek se sećala toga dana, onih pogleda, i iznenadne, strašne tišine u kojoj se obrela kada se našla na kolenima pred ručak u školskoj kafeteriji — toga dana se začuo smeh koji je odjekivao godinama.

Krug crvene kuge bio je sličan krvi — mogao si da ga potireš i potireš i brišeš a on bi i dalje stajao tu, neizbrisiv i nedodirnut. Nikada više se na javnom mestu nije molila na kolenima. iako Majci to nije saopštila. Pa ipak, sećanje na onaj prvi događaj je ostao, u njoj i u njima. Borila se sa Mamom na krv i nož zbog kampa Hrišćanske mladeži, a novac da ide na kampovanje zaradila je sama, šivenjem. Mama joj je mračno predočila da je njen postupak Greh, da postupa kao metodisti i baptisti i kongregacionalisti i da je sve to Greh i Porok. Zabranila je Keri da pliva u kampu. Pa ipak, iako je ona plivala i smejala se dok su je davili (sve dok nije izgubila dah, a oni nastavili da je dave sve dok se nije uplašila i počela da viče), iako je pokušala da učestvuje u omladinskim aktivnostima, svi su zbijali hiljadu marifetluka sa starom bogomoljkom Keri, tako da se vratila kući nedelju dana ranije, očiju crvenih i natečenih od plakanja. Mama ju je sačekala na stanici, Mama joj je natušteno rekla da jedino treba da zadrži u sećanju trenutak kažnjavanja kao dokaz da Mama zna, da je Mama u pravu, da jedina nada u sigurnost i spasenje počiva unutar crvenog kruga. »Jer kapija je samo jedna«. Mama joj je zlokobno saopštila u taksiju, i kada su stigle kući oterala je Keri u orman u kome ju je držala šest časova.

Mama joj je, naravno, zabranila da se kupa sa ostalim devojkama: Keri je krila svoj pribor za kupanje u školskom ormariću, i unrkos svemu se kupala, učestvujući u ritualu nagosti koji je za nju bio stidan i sramotan, nadajući se da će možda krug ocrtan oko nje izbledeti makar malčice, bar malo — (ali danas, o, danas)

Tomi Erbter je imao pet godina i vozio je bicikl na drugoj strani ulice. Bio je to mali.

energičan dečak na svom biciklu visokom dvadeset inča, marke »švin« sa jarkocrvenim sportskim točkovima. Pevao je pesmicu »Skubi Di, gde si sada ti?«, prigušeno. Ugledao je Keri, ozario se i isplazio jezik.

»Ej. zdravo stara smrdljušo! Stara bogomoljko Keri!«

Keri ga je ošinula pogledom punim iznenadnog plamtećeg gneva. Bicikl se otkotrljao na svojim sportskim točkovima i iznenada prevrnuo. Tomi je vrisnuo. Bicikl se našao na njemu.

Keri se osmehnula i nastavila da hoda. Tomijevo zapomaganje bilo je slatka i zvonka muzika za njene uši.

Kada bi joj samo uspelo da ponovi nešto slično kad god joj se prohte.

(kao malopre)

Zaustavila se pred osamljenom kućom koja je bila sedma kuća od njene i zurila u prazno.

Iza nje Tomi se sa mukom uspinjao na svoj bicikl, ispravljajući ranjeno koleno. Vikao je nešto na nju, ali se ona nije osvrkala. Vikali su na nju i bolji majstori za viku od Tomija.

Razmišljala je:

(padni sa tog bicikla dete sruši se sa tog bicikla i razbi svoju prokletu glavu) i nešto se stvarno dogodilo.

Misao joj se ... se ... borila za reč. Nešto se prelomilo. Ova reč nije bila ona prava, ali je bila približna. Misao joj se čudno izvila, skoro nalik laktu koji se savija pod tegovima za dizanje. Ovo poređenje takođe nije bilo sasvim ispravno, ali je to bilo sve o čemu je mogla da misli. O nadlaktici bez imalo snage. O slabašnom mišiću novorođenčeta.

Prelomilo se.

Odjednom je zatekla sebe kako intenzivno posmatra veliki prozor gđe Jorati. Pomislila je: (glupava stara murdaruša nek joj se slomi prozor) Ništa. Prozor gđe Jorati blistavo se sijao obasjan svetlošću u devet časova izjutra. Još jedan grč je ščepao Kerin stomak, a ona je nastavila da hoda.

Ali...

Svetlost. I pepeljara, ne zaboravi pepeljaru.

Okrenula se

(stara veštica mrzi moju mamu)

preko ramena. Ponovo joj se učinilo da se nešto prelomilo... ali veoma tiho. Tok misli joj se uskovitlao kao da je došlo do nekog iznenadnog ključanja dubljeg, unutrašnjeg izvora.

Prozor se namreškao. Ništa više od toga. Možda su je izdale oči. Možda.

U glavi je osetila umor i vrtoglavicu, i pulsiranje kao početak glavobolje. Oči su joj gorele, kao da je upravo sela i pročitala celu Knjigu otkrovenja.

Nastavila je da hoda niz ulicu prema maloj beloju kući sa plavim šalonima. Poznato osećanje mržnje — ljubavi — straha počelo je da se komeša u njoj. Puzavica se uspinjala zapadnom stranom bungalova (uvek su kuću zvali bungalov, jer je Bela kuća zvučala kao politička šala a mama joj je govorila da su svi političari prevaranti i grešnici koji će zemlju na kraju balade prepustiti bezbožnim Crvenima, koji će opet, sve Isusove vernike — čak i katolike — postrojiti uza zid), dakle, puzavica je izgledala živopisno, znala je da je tako, ali ponekad ju je mrzela. Ponekad, kao baš sada, puzavica je ličila na smešnog džina čija se ruka granala ogromnim venama koje su nicale iz zemlje da obuhvate zgradu. Približila joj se vukući stopala.

Naravno, tu je bilo i kamenje.

Ponovo se zaustavila gledajući u prazno. Kamenje. Mama o njemu nikada nije govorila, Keri nije ni znala seća li se njena mama još uvek toga dana kada su padale kamenice. Bilo je čudno što je ona još uvek sve to pamtila. Bila je mlada veoma mala devojčica. Koliko je imala godina? Tri? Ili četiri? Bila je tu ta mala devojčica u belom kupaćem kostimu. a tada su se sručile kamenice. A stvari u kući su poletele. Tu se sećanje odjednom razbistrilo. Kao da je stajalo tu sve

vreme, ispod površine, i čekalo da izroni u vreme njenog mentalnog sazrevanja.

Sećanje je, možda, čekalo na današnjicu.

Iz članka Džeka Gevera Keri: Crno Svitanje T. K-a (objavljenog u časopisu »Eskva-je«, . septembra.): Estel Horan živi u lepom predgrađu San Dijega, zvanom Pariš, već dvanaest godina i po spoljašnjosti liči na tipičnu gospođu iz Kalifornije: odeva se u odeću sa jarkim štampanim desenima i nosi zatamnjene naočari za sunce; kosa joj je plava sa crnim korenovima koji se probijaju; vozi lep »folksvagen« formulu Vi smeđe boje sa nalepnicom na kojoj je odštampan osmeh na poklopcu otvora za benzin, a tu je i nalepnica zelenog ekološkog pokreta na zadnjem prozoru automobila. Njen muž je direktor u ogranku Američke banke u opštini Pariš; ćerka i sin su joj ozvaničeni pripadnici društva Odmor i Sunce, sa sedištem u južnoj Kaliforniji, a oboje su smeđe preplanula bića sa plaže. U malom, lepo održavanom kućnom dvorištu nalazi joj se japanski hibači a kada otvorite vrata njenog doma muzička kutija svira metalnu frazu refrena pesme »Hej, Džud«.

Ali gđa Horan još uvek nosi u sebi odlike posnog i teškog tla Nove Engleske, tako da kada govori o Keri Uajt, njeno lice poprima čudan, ispijen izraz koji bolje pristaje Lavkraftu iz Arkhama nego Keruaku iz južne Kalifornije.

»Naravno da je bila čudna«, rekla mi je Estela Horan i pri tom zapalila svoju drugu »virdžinija slim« cigaretu, pošto je prethodnog trenutka već prigasila onu prvu. »Cela porodica je bila čudna. Ralf je bio građevinski radnik, a ljudi iz ulice su govorili da je na posao svakoga dana nosio sa sobom Bibliju i revolver od kalibara. Bibliju je čitao za vreme ručka i pauze za kafu, a pištolj je nosio u slučaju da sretne Antihrista na poslu. Lično se sećam Biblije, a revolvera... šta znam. Bio je krupan čovek, maslinaste boje kože, kratko i ravno podšišan sa vojničkom frizurom. Uvek je ličio na podlaca. Nikada niste mogli da mu susretnete pogled, baš nikada. Oči su mu bile tako prodorne da je izgledalo da sijaju. Kada je nailazio, prešli biste na

drugu stranu ulice i nikada mu se ne biste isplazili iza leđa, nikada. Toliko je zastrašujuće on izgledao.«

Zastala je, duvajući oblačiče duvanskog dima u pravcu greda od lažnog crvenog drveta koje su sekle tavanicu. Stela Horan je živela u Ulici Karlin do svoje dvadesete godine, a vozila se svakodnevno na nastavu u srednju školu koja se nalazila u Motonu. Ali se veoma dobro seća događaja sa kamenicama.

»Ponekad se pitam«, kaže ona, »da li sam ja prouzrokovala događaj. Njihovo dvorište iza kuće nalazilo se pored našeg, a premda je gđa Uajt posadila između njih živicu, ova nije u potpunosti izrasla. Zvala je moju majku bezbroj puta povodom 'predstave' koju sam priređivala u našem dvorištu. E, pa, moj kupaći kostim je bio savršeno pristojan — preskroman za današnje standarde — nešto poput običnog starog jednodelnog modela Jancen kostima. Gđa Uajt je nadugačko i naširoko raspredala kako je sve to skandalozno za njeno 'detence'.

Moja majka, pak ... u stvari, ona se trudila da bude učtiva, ali ima veoma preku narav. Ne znam šta joj je Margaret Uajt rekla, pa je njoj konačno prekipelo — pretpostavljam da me je nazvala vavilonskom kurvom — tako da joj je majka rekla da je naše dvorište naša prćija i da ću, ako se njoj i meni prohte, izaći napolje i igrati "hući-kući" gola golcata. Takođe ju je nazvala matorom nevaljalom ženom koja umesto mozga ima limenku sa crvima u glavi. Bilo je tu još vike, ali je ovo uglavnom bila suština rasprave.

Htela sam tada da prestanem da se sunčam. Mrzim nesporazume. Utiču mi na probavu. Ali moja mama — kada se na nešto obruši, zna da bude grozna. Vratila se kući iz Džordan Marša sa malim belim bikinijem. Rekla mi da uživam u sunčanju koliko god mi se prohte. 'Najposle, kazala je, imamo sva prava da uživamo u našem vrtu i u svemu ostalom'.«

Steli Horan je ovo sećanje izmamilo osmeh i ona ugasi cigaretu gnjećeći je.

»Pokušala sam da se sa njom objasnim, da joj kažem da nisu potrebni nikakvi sukobi i da ne želim da budem pion u njihovom dvorišnom ratu. Ali ništa nije vredelo. Ako pokušate da zaustavite moju mamu kada se uzbudi, to je isto kao da pokušavate da zaustavite Mak hladnjaču koja bez kočnica juri niz ulicu. U

stvari, nešto drugo je ovde takođe u pitanju. Plašila sam se Uajtovih. Pravi religiozni fanatici nisu za šalu. Naravno, Ralf Uajt je već bio mrtav, ali šta ako je Margaret još uvek negde imala tridesetosmo kalibarski?

I tako se ja zatekoh, jednog subotnjeg popodneva, prostrta na čebet u bašti, premazana losionom za sunce, kako slušam radiostanicu Četrdeset hitova.

Mama je mrzela tu muziku i obično bi se najmanje dvaput izderala na mene da je utišam pre no što bi se sasvim razbesnela. Ali toga dana sama je dvaput jače no obično odvrnula radio. Počela sam da se i sama osećam kao kurva iz Va-vilona.

Ali niko se nije pojavio iz kuće Uajtovih. Čak ni starka da okači veš. A kad smo već kod toga — nikada nije sušila rublje na konopcu, čak ni Kerino, koja je tada imala samo tri godine. Sve je uvek obavljala u kući.

Opustila sam se. Čini mi se da sam mislila da je Margaret sigurno odvela Keri u park da se klanjaju bogu, u procesiji, ili nešto slično. U svakom slučaju, nakon izvesnog vremena sam se prevrnula na leđa. stavila ruku preko očiju i zadremala.

Kada sam se probudila, pored mene je stajala Keri i posmatrala moje telo.«

Ona tu zastade. mršteći se pred nečim. Napolju su neprestano zujala i promicala kola. Mogla sam da oslušnem tiho i uporno zujanje mog malog magnetofona.

Ali sve što sam opažala izgledalo mi je isuviše sjajno i uglađeno, kao jeftina patina koja zaklanja neki mračniji svet — stvaran svet u kome se događaju more.

»Bila je to tako lepa devojčica«, nastavila je Stela Koran, paleći pri tom novu cigaretu. »Videla sam neke njene fotografije iz srednje škole i onu strašnu zamućenu sliku na naslovnoj strani »Njuzvika«. Gledam te slike i javlja mi se samo jedna misao — Bože dragi, šta joj se dogodilo? Šta joj je uradila ta žena?

Onda mi pripadne muka i rastužim se. Bila je tako lepa, sa ružičastim obrazima i blistavosmeđim očima, a kosa joj je imala onu boju plavuše za koju znate da će potamneti i postati pepeljasta. Slatka, to je za nju prava reč. Slatka i pametna i nedužna. Bolest njene majke nije je još poremetila, tada još ne.

Nekako sam se probudila i pokušala da se osmehnem. Bilo mi je teško da razmišljam šta da činim. Sunce me je umrtvilo, a mozak mi se ukočio i usporio.

Rekla sam . »Zdravo.« Nosila je malu žutu haljinu, koja je bila slatka ali strašno duga za tako malu devojčicu u leto. Dopirala joj je do listova.

Nije mi se zauzvrat osmehnula. Samo je uprla prstom u mene i zapitala me: A šta je ovo?'

Oborila sam pogled i videla da mi je gornji deo kostima spao dok sam spavala Namestila sam ga i rekla: ,To su moje grudi Keri.'

Onda je ona sasvim ozbiljno rekla: ,Volela bih da ih i ja imam.'

Kazala sam: ,Moraćeš da pričekaš, Keri. Neće početi da ti rastu još celih ... uh.

osam ili devet godina.'

„Ne, neće“, rekla je. „Mama kaže da dobrim devojkicama ne rastu.“ Izgledala je neobično za tako malu devojkicu, bila je napola ozbiljna a napola samopregorna.

Mogla sam jedva da poverujem u ono što sam čula, lako da ono prvo što mi je tada palo na um upravo mi je izletelo i iz usta. Rekla sam: „Pa, i ja sam dobra devojkica; a i tvoja majka ima grudi, zar ne?“

Pognula je glavu i nešto tiho promrmljala tako da je nisam mogla čuti. Kada sam je zamolila da ponovi ono što je rekla, pogledala me je i braneći se izjavila da je njena mama bila loša kada ju je napravila i da je zbog toga dobila grudi. Nazivala ih je prijavim jastucima, kao da je to za njih bila jedina reč.

Nisam mogla da verujem ušima. Bila sam zapanjena. Nije mi padalo na um šta da joj kažem. Samo smo zurile jedna u drugu, a ja sam jedino poževela da zgrabim tu malu nesrećnu sitnu devojkicu i pobegnem nekud sa njom.

I to je sve bilo u trenutku kada je Margaret Uajt izronila iz svojih crnih vrata i ugledala nas.

Za trenutak je samo zurila u nas. kao da nije mogla da poveruje svojim očima. A onda je otvorila usta i zauralala. Bio je to naigadniji zvuk koji sam do tada u životu čula. Bio je to zvuk nalik onom koji ispušta aligator u močvari. Naprosto je zauralala. U besu. Potpunom, neljudskom besu. Lice joj je pocrvenelo kao karoserija vatrogasnih kola. a ruke je skupila u pesnice i zauralala na nebo. Sva se tresla. Mislila sam da će dobiti srčani udar. Lice joj se celo skvrčilo, a bilo je to lice nekog đavolovog poslanika.

Činilo mi se da će se Keri onesvestiti — ili umreti na licu mesta. Udahnula je vazduh koliko je mogla, a malo lice joj je zadobilo boju bledu od seoskog belog sira.

Majka joj se proderala: „KEEEERRRRRIIIII!“

Poskočila sam i proderala se na nju: ‚Nemojte tako da vičete na nju! Treba da se stidite!‘ Rekla sam nešto tako glupo. Ne sećam se. Keri se uputila natrag, pa je zatim zastala da bi se ponovo pokrenula, a pre nego što je prešla iz naše leje u njihovu okrenula se i pogledala me, a pogled joj je bio ... uh, zastrašujući. Ne mogu ga opisati. Bio je to pogled satkan od želje, mržnje i straha... i jada. Kao da se život na nju obrušio poput kamenica, sav život u njenoj trećoj godini.

Moja majka je izašla na zadnja vrata a lice joj se samo naboralo kada je ugledala dete. A Margaret... oh, ona se nešto drala o kurvama i prostitutkama i o grehovima očeva koji se protežu na potomstvo sve do sedme generacije. Jezik mi je imao ukus male sasušene biljke.

Za trenutak Keri je zastala njišući se napred-nazad između dva dvorišta, kada je Margaret Uajt podigla pogled i kunem se Isusom, ta žena je zalajala na nebo. A onda je krenula da se-... ranjava, da se ozleđuje. Noktima je razderala vrat i obraze, ostavljajući na njima crvene ogrebotine i zareze. Pocepala je haljinu.

Keri je povikala ‚Mama!‘ i otrčala do nje.

Gđa Uajt je nekako ... čučnula, nalik žabi, dok su joj ruke bile raskriljene. Činilo mi se da će je zgnječiti, pa sam povikala a ona se cerila. Cerila i bljuvala niz bradu. Pozlilo mi je. Isuse, baš mi je pozlilo.

Podigla ju je pa su ušle u kuću. Ugasila sam radio da bih je mogla čuti. Razumela sam neke reći, ali ne sve. Niste morali da razumete sve reći da biste shvatili šta se tamo događa. Molitva, jecanje i vrištanje. Suludi zvuci. I Margaret koja je govorila svojoj roališanki da se zatvori u svoj ormar i da se moli. Mala devojčica je plakala i vikala da joj je žao, da se zaboravila. A onda je nastupila tišina. Moja majka i ja smo se pogledale. Nikada nisam videla mamu da tako tužno izgleda, čak ni kada je umro tata. Kazala je: ‚Dete —‘ i to je bilo sve. Ušle smo u kuću.«

Ustala je i otišla do prozora, bila je zgodna žena u žutoj haljini dekoltiranih leđa.

»Čini mi se da sve to ponovo preživljavam, znate«, kaže mi, ne okrećući se. »Sva sam se iznutra ponovo naježila.« Tiho se zasmejala i laktove obuhvatila dlanovima.

»O, bila je tako lepa. Nikada ne biste rekli po onim slikama.«

Kola su napolju promicala, gore-dole, a ja sam i dalje sedela i čekala da ona nastavi. Podsećala me na skakača preko motke koji posmatra motku i pita se da li je postavljena za njega isuviše visoko.

»Majka nam je skuvala škotski čaj. Jak, sa mlekom, kao za one prilike kada bih zbog mangupluka bila gurnuta u polje koprive ili pala sa bicikla. Bio je grozan taj čaj, ali smo ga ipak pile, sedeći jedna naspram druge u kuhinjskom kutku. Ona je bila odevena u staru kućnu haljinu čija se ivica oparala pozadi i visila, a ja sam bila u svom dvodelnom kostimu vavilonske kurve. Želela sam da plačem, ali događaj je bio isuviše stvaran da bih ga oplakivala, nije naličio na filmove. Kada sam jednom bila u Njujorku, videla sam starog pijanca kako vodi za ruku malu devojčicu u plavoj haljinici. Devojčica je plakala sve dok joj nos nije prokrvario.

Pijanac je bio gušav pa mu je vrat ličio na okruglu cev. Na sredini čela imao je crvenu izraslinu, a dugi beli konac visio mu je iz kaputa od plavog serža. Svi su dolazili i prolazili pored njih, jer je to bio jedini način da čovek na njih ne obrati pažnju. I to je bio stvaran događaj.

Htela sam to da ispričam svojoj majci, a upravo sam otvorila usta da joj to saopštim, kada se dogodila jedna druga stvar ... ono o čemu želite da čujete, pretpostavljam. Začuo se jak udar napolju od koga su se čaše u vitrini zatresle.

Uporedo sa osećanjem koje se javilo pri tom začuo se jak i gromovit zvuk, kao kada bi čovek bacio niz krov gvozdeni sef.«

Zapalila je novu cigaretu i počela brzo da ispušta dim.

»Prišla sam prozoru i pogledala kroz njega, ali nisam ništa mogla da opazim. A tada, dok sam se već spremala da se okrenem i odem. nešto drugo se srušilo.

Sunce ga je osvetlilo. Za trenutak sam pomislila da je pao veliki stakleni globus.

A onda je predmet udario o ivicu krova Uajtovih i izlomio se, iako uopšte nije bio staklen. Bila je to velika ledena gromada. Htela sam da se okrenem i saopštim sve to mami, ali su upravo tada počeli da padaju, svi odjednom, kao pljusak.

Komadi su padali sa krova Uajtovih, na prednju i zadnju leju, kao i na vrata koja vode u njihov podrum. Gromada je bila u obliku limene ploče i ona prva koja je pala stvorila je ogromnu buku koja je ličila na metalnu zvonjavu crkvenog zvona, i majka i ja smo istovremeno vrisnule. Stiskale smo se jedna uz drugu kao dve devojčice u oluji.

A onda je prestalo. Iz njihove kuće nije se čuo nikakav zvuk. Mogli ste da vidite vodu kako curi iz leda koji se topio niz crepove obasjan suncem. Ogromna gromada leda bila se zaglavila između jedne strane krova i njihovog malog dimnjaka. Isijavala je tako jarkom svetlošću da mi je ona povređivala oči.

Majka me je baš upitala da li je sve završeno, kada se Margaret oglasila vriskom.

Zvuk je sasvim jasno dopro do nas. Na izvestan način ovaj je bio gori od prethodnog, jer je bio ispunjen užasom. Tada su se začuli zvonki i treštavi zvuci, kao da je gađala devojčicu svim šerpama i loncima koje je imala u kući.

Sporedna vrata su se sa treskom otvorila i zatvorila. Niko nije izašao napolje.

Začuli su se novi povici. Majka me je zamolila da pozovem policiju, ali ja nisam mogla da se pomerim. Prikovala sam se za zemlju. G. Kirk i njegova žena, Virdžinija, izašli su u dvorište da osmotre šta se događa. I Smitovi takode.

Uskoro su svi koji su živeli u ulici morali da izađu iz kuća, čak i stara gđa Vorvik, koja je stanovala dalje uz ulicu, a ona je bila gluva na jedno uvo.

Stvari su počele da se lome, tresu i prskaju. Čaše, flaše i ne znam šta sve još. A onda se sporedan prozor širom otvorio i iz njega je napola ispao kuhinjski sto.

Bog mi je svedok da se to dogodilo. Bio je to veliki sto od mahagonija težak najmanje trista funti i koji je za sobom povukao i šalone. Kako je mogla žena, čak i da kažemo krupna žena. da izbaci napolje sve to?«

Pitam je da li time želi nešto posebno da kaže.

»Ja vam samo pričam« insistirala je, osetivši se iznenada pometenom. »Ne tražim od vas da verujete u to.«

Izgleda da je povratila dah i zatim spokojno nastavila:

»A onda je pet minuta sve bilo mirno. Voda je curila iz oluka na njihovoj kući. A leda je bilo po celom dvorištu Uajlovih. Brzo se topio.«

Kratko se i isprekidano nasmejala i ugasila cigaretu.

»A što da ne? Bio je mesec avgust.«

Odsutno se kretala prema sofi, a zatim je promenila pravac.

»A onda su počele kamenice. Pravo iz plavog, vedrog neba. Zviždale su i fijukale kao bombe. Majka je uzviknula: 'Šta je to, za ime boga!' i prekrila glavu rukama.

Ali ja se nisam mogla pomeriti. Posmatrala sam sve to i nisam mogla da se pomaknem. Što u stvari i nije bilo važno. Kamenice su pale samo na posed Uajtovih.

Jedna gromada je udarila u oluk i odvalila ga pravo u dvorište. Druge su napravile rupe u krovu i popadale u potkrovlje. Svaki put kada bi jedna od njih udarila o krov, začuo bi se jak zvuk kao pri lomljenju, a uskovitlali bi se oblaci prašine. Komad koji je udario u zemlju izazvao je opšte podrhtavanje. Mogli ste da osetite kako vam je potkopao tle pod nogama.

Naši porculanski servisi su zveckali, fina velška komoda se tresla, a mamina šolja za čaj je pala na pod i razbila se.

Kamenice su napravile ogromne rupe u zadnjem delu dvorišta Uajtovih. Gđa Uajt je najmila čistača iz drugog dela grada da ih u kolicima odnese, a Džeri Smit, koji stanuje gore uz ulicu, platio mu je dolar da odlomi parče od gromade.

Odneo je to parče na Bostonski univerzitet gde su ga ispitali i ustanovili da je običan granit.

Jedna od poslednjih kamenčina udarila je u mali sto koji se nalazio u njihovom dvorištu i slomila ga u paramparčad.

Ali ništa, baš ništa što nije njima pripadalo nije se našlo na udaru.«

Zastala je i okrenula se od prozora ka meni da bi me pogledala, a lice joj je bilo izmučeno sećanjima na sve te događaje. Jedna ruka joj se odsutno poigravala sa nehatno isečenom kosom kakva beše u modi. »U lokalnim novinama nije objavljeno dosta toga. U trenutku kada je stigao Bili Haris — on je pisao za »Čemberlenske novosti« — ona je već popravila krov, tako da je, kada su mu ljudi pričali kako su kamenice projurile pravo kroz krov, on mislio da ga zavitlavaju.

Niko u to ne želi da veruje, čak ni danas. Vi, kao i svi koji pročitaju ono što napišete, poželećete da se slatko svemu nasmejete i

nazovete me još jednom budalom kojoj je toliko sunca ovde samo naškodilo. Ali to se zaista dogodilo.

Bilo je mnogo ljudi u ulici koji su videli šta se zbiva, nešto što je bilo isto toliko stvarno kao i događaj u kome je onaj pijanac vodio devojčicu sa krvavim nosom.

A, onda, tu je još i ovaj događaj. Niko se njemu ne može nasmejati; mnogi ljudi su poginuli.

Ovde više nije reč samo o posedu Uajtovih.«

Osmehnula se, ali u njenom osmehu više nije bilo ni trunke veselosti. Ona reče:

»Ralf Uajt je bio osiguran i Margaret je nasledila mnogo novca nakon njegove smrti... dvostruko osiguranje. Takođe je osigurao i kuću, ali ona od nje nije videla ni pare; nesreća se dogodila božjom voljom. To zovu sudbinom, zar ne?«

Malo se nasmejaa, ali ni u ovoj opasci ne beše mnogo veselja ...

Više puta napisana rečenica koju su našli u svesci Keri Uajt u integrisanoj srednjoj školi Evin glasila je: Svi znaju da se devojče neće primirili dok konačno ne primeti da je kao i svi ostali..."

Keri je ušla u kuću i za sobom zatvorila vrata. Sunčev sjaj se ugasio, a zamenile su ga smeđe senke, svežina i težak miris talka. Jedini zvuk koji se čuo bilo je kucanje sata--

kukavice koji se nalazio u dnevnoj sobi. Mama je dobila sat na lutriji kupona-isečaka.

Jednom, dok je bila u šestom razredu, Keri se spremila da zapita Mamu da li su i »zeleni kuponi«' grešna stvar, ali se nije odvažila.

Prošla je kroz hodnik i stavila kaput u ormar. Na svetlećoj slici iznad vešalica za kapute stajao je blistavi duh Isusa koji je tužno lebdeo iznad porodice smeštene za kuhinjski sto.

Ispod slike pisalo je krupnim slovima (koja su takođe sijala): Nevidljivi Gost.

Otišla je u dnevnu sobu i zaustavila se na sredini izbledeleg, ofucanog tepiha. Sklopila je oči i posmatrala naslepo male tačke koje su joj sijale pod kopcima u tami. Slepoočnice su joj mučno bubnjale pod naletom glavobolje.

Sama.

Mama je radila za električnom peglom i presom dole u perionici Blu ribon u Čemberien centru. Radila je tu od kada je Keri napunila pet godina, od kada su novčana naknada i osiguranje od očeve nesreće počeli da ističu. Radila je od sedam i trideset ujutru do četiri posle podne. Perionica je bila bezbožničko mesto. Majka joj je to ponovila već toliko puta.

Naročito je predradnik, g. Elton Mot, bio bezbožan. Mama je rekla da je Satana rezervisao poseban plavi kutak u paklu za Elta, kako su ga već zvali u Blu ribonu.

Sama.

Otvorila je oči. U dnevnoj sobi nalazile su se dve stolice sa ravnim naslonom. Bio je tu sto za šivenje sa sijalicom iznad goje je Keri ponekad uveče šila haljine a mama heklala miljee i pričala o Silasku Hrista. Sat-kukavica visio je na udaljenom zidu.

Tu se nalazilo mnogo religioznih slika, ali ona koja se Keri najviše dopadala bila je iznad njene stolice. Na njoj je Isus vodio jaganjce na brdo koje je bilo zeleno i meko kao Riversajd igralište za golf. Druge slike nisu bile tako pitome: na jednoj je Isus izbacivao falsifikatore novca iz hrama, ili je Mojsije bacao Zapovesti na sledbenike zlatnog teleta, ili je neverni Toma stavljao ruku na Hristovu ranu (kako ju je samo ta slika zastrašujuće opčinjavala i kakve je noćne more trpela zbog nje kao devojčica!), bila je tu Nojeva barka koja je plovila iznad užasnutih grešnih utopljenika, a bio je tu i Lot sa porodicom koja je bežala pred velikim požarom Sodome i Gomore.

Na malom stolu stajala je lampa i gomila pobožnih proglasa. Proglas na vrhu gomile prikazivao je grešnika (njegov duhovni položaj bio je očigledan sudeći po užasnutom izrazu na njegovom licu) koji se trudio da se iskoprca ispod ogromne stene. Sijao se natpis: Neće ga ni stena sakriti SUDNJEGA DANA!

U stvari, celom sobom je dominiralo ogromno gipsano raspeće visoko skoro četiri stope, na najudaljenijem zidu sobe. Mama ga je naručila specijalnom pošiljkom iz St. Luisa. Lik prikovanog Isusa nalazio se u grotesknom, ukočenom i bolnom položaju, dok su mu usta bila izvijenjena u vapaju. Ispod krune od trnja curili su mu purpurni mlazevi niz čelo i slepoočnice.

Oči su mu imale srednjovekovan izraz iskošenih mučenika; obe ruke su mu bile natopljene krvlju, a noge su bile prikucane za malo gipsano postolje. Ovaj leš je takođe izazivao u Keri bezbrojne more u kojima je sakati Hrist jurio za njom kroz hodnike u snu i držeći čekić i eksere, preklinjao je da uzme svoje raspeće i da ga sledi. U poslednje vreme ovi snovi su se pretvorili u manje razumljive, ali još neobičnije more. U pitanju više nije bilo ubistvo. već nešto mnogo strašnije.

Sama.

Bolovi u nogama, u stomaku i donjim organima malo su popustili. Činilo joj se da više ne krvari na smrt. Otkrila je, reč za ovu pojavu bila je menstruacija, tako da joj je sve odjednom postalo logično i neizbežno. Bilo je to njeno Vreme u Mesecu. Zakikotala se čudnim, zastrašujućim smehom u ozbiljnoj tišini dnevne sobe. Sve je zvučalo kao televizijski kviz. I vi možete osvojiti plaćeno putovanje na Bermudska ostrva u vaše Vreme u Mesecu. Nalik sećanju na kamenice, saznanje o menstruaciji činilo se da postoji oduvek tu, pokopano, ali koje čeka trenutak da iskrsne.

Okrenula se i tromo se uspela uz stepenice. Kupatilo je imalo drveni pod koji je gotovo bio izbeljen ribanjem (Čistoća ide odmah iza Pobožnosti), a i kadu sa izvijenim nogama. Ispod hromirane česme

širile su se po porculanu mrlje od rđe, ali u njoj nije bilo tuša. Mama je tvrdila da su tuševi grešne sprave.

Keri je stupila unutra, otvorila ormarić sa peškirimama i krenula da vešto i pri tom oprezno nešto traži, ne ostavljajući iza sebe nered; Mama je imala oštro oko.

Plava kutija nalazila se u pozadini, iza starih peškira koje više nisu upotrebljavale. Na njoj je bila bleđa silueta žene u dugoj, mekoj spavaćici.

Izvadila je iz nje jedan uložak i sa čuđenjem ga pogledala. Obrisala je sa njim ruž sasvim otvoreno, ruž koji je prokrijumčarila u tašnu — jednom davno na uglu ulice. Sada se setila (ili joj se to činilo) zaprepašćenih, upitnih pogleda. Lice joj je pocrvenelo. Oni su joj rekli.

Postiđenost se pretopila u tečni bes.

Ušla je u svoju malu spavaću sobu. U njoj su se nalazile sve moguće religiozne slike, ali većinom sa jaganjcima a manje sa scenama strašnog suda. Zastavica škole Evin bila je zataknutna za njenu noćnu komodu. Na komodi su se još nalazile Biblija i plastični Isus koji je sijao u mraku.

Skinula se — prvo je svukla bluzu, zatim omraženu suknju srednje dužine, kombinezon, pojas, duge gaće i čarape. Pogledala je gomilu teške odeće, njene dugmiće i lastiše sa izrazom duboke ojađenosti. Školska biblioteka imala je stare brojeve žurnala »Sedamnaestogodišnjak«, koje je često prelistavala sa izrazom budalastog nehaja koji je sebi lepila na lice. Modeli su joj izgledali tako nehajni i prirodni u kratkim, izazovnim suknjama, hulahopkama i čipkastom donjem rublju sa šarama. Naravno, znala je da bi njih Mama opisala (Mama je znala odgovor na sva pitanja) jednom rečju, lake. A i takva odeća bi je samo učinila svesnom svoga izgleda, znala je to. Učinilo bi je ogoljenom, zlom, potamnelom od greha zvanog egzibicionizam. Povetarac bi bludno pirio uz njene noge.

*

Kada su konačno prestali da vode ljubav, i kada je poravnala odeću na zadnjem sedištu Tomi Rosijeovog forda iz . Su Snel je primetila da razmišlja o Keri Uajt.

Bio je petak, večer, i Tomi (koji je zamišljeno gledao kroz zadnji prozor, dok su mu pantalone još uvek stajale dole oko članaka — izgledao je smešan ali čudesno dirljiv) izveo ju je na kuglanje. To im je naravno, oboma poslužilo kao izgovor. Oboje su na umu imali zabavu druge vrste još od trenutka kada su rešili da krenu.

Viđala se sa Tomijem uglavnom manje-više redovno od oktobra (sada je bio maj), a postali su ljubavnici tek pre dve nedelje. Bili su to sedam puta, popravila se. Večeras je bio sedmi put. Nije se još nad njima razlomilo nebo niti su čuli muziku večnih sfera, ali situacija se malo popravila.

Prvi put je do zla boga bolelo. Njene drugarice Helen Sajrs i Džini Golt su obe prošle kroz To i obe su je ubedile da će je boleti samo na trenutak — kao kad dobiješ injekciju penicilina — a posle će se osećati kao u raju. Ali se Su, tog prvog puta, osećala kao da su je proboli držačem za motiku. Tomi joj je zatim priznao, iscerivši se, da je naopako stavio zaštitnu gumu, takođe.

Večeras je prvi put počela da oseća nešto slično zadovoljstvu, ali je to brzo prestalo. Tomi se držao koliko je god mogao, ali je ubrzo zabava bila ... završena. Činilo se kao da je trljanje trajalo isuviše dugo da bi se dobilo nešto malo toplote.

Posle događaja osetila se potištena i melanholična i u takvom stanju misao joj je odlutala na Keri. Ophrvao ju je talas kajanja, sve emocionalne barijere su popustile, tako da je Tomi, kada se okrenuo i prestao da posmatra vidikovac Brikjard Hila, primetio da Su plače.

»Hej«, povikao je zabrinut. »Oh. slušaj.« Nespretno ju je zagrlio.

»Nema veze«, rekla je, i dalje jecajući. »Nisi ti u pitanju. Uradila sam danas neku ne-baš-

mного-lepu stvar. Upravo sam o tome razmišljala.«

»A šta to?« Potapšao je nežno po vratu. Tako se zatekla kako objašnjava priču koja se dogodila toga jutro, a da je pri tom jedva mogla da veruje da je ona ta koja je kazuje.

Suočivši se sa celom pričom, shvatila je da je glavni razlog zbog koga je Tomiju dozvolila da je uzme bio taj što se (zaljubila? zaludela? nije bilo važno, rezultat je isti) bila je sa njim, a sada se stavila u položaj saučesnika u ružnoj šali iz kupaonice — načinom koji bi se jedva mogao smatrati pravim metodom za pridobijanje momka. A Tomi je, naravno, bio Popularan.

Pošto je ona bila Popularna celog svog života, činilo joj se sasvim predodređeno da sretne i da se zaljubi u nekog ko je bio isto toliko Popularan kao i ona sama. Bili su skoro sasvim sigurni da će ih izabrati za Kralja i Kraljicu srednjoškolskog Prolećnog bala, a stariji razred ih je već proglasio najboljim parom iz klupe za školski godišnjak. Postali su stalne zvezde na promenljivom nebu srednjoškolskih odnosa. priznati Romeo i Julija. Ona je, međutim znala, sa iznenadnim naletom zgađenosti, da u svakoj američkoj srednjoj školi u predgrađima za belce postoji po jedan takav par.

I pošto je već imala nešto za čim je oduvek žudela — osećanje pripadnosti, sigurnost i položaj — otkrila je da sve to nosi sa sobom i osećanje nelagodnosti kao svoju tamniju stranu. Nije ona sve to tako zamislila. Postojale su mračne stvari koje su kružile oko svog toplog svetlosnog kruga. Kao što je pomisao da mu je dopustila da je jebe (moraš li baš tako da se izraziš, e pa ovoga puta moram) samo zato što je on Popularan, na primer. Kao što je činjenica da su lepo pristajali jedno uz drugo dok šetaju, ili da je mogla da gleda u njihov odraz u staklu izloga i da misli: Evo ga, nailazi jedan lep par. Bila je sasvim sigurna (ili se samo nadala) da nije bila toliko slaba, ne tako podložna da lagodno utone u ututkana očekivanja roditelja, prijatelja, čak i ona sopstvena. Ali sada se javio taj događaj u kupaonici gde se

ona usaglasila sa svetom i isplivala na površinu kao osoba nadmenih i divljih nazora.

Reč koju je izbegavala da izgovori bila je usuglasili se, u infinitivu, a ona je donosila bedne slike kose u viklerima, dugih popodneva provedenih pored stola za peglanje ispred televizijskih limunada dok se mužić bori sa silnicima u nekoj anonimnoj kancelariji; bila je tu slika odlaska na roditeljske sastanke, a zatim ulaska u članstvo lokalnog kluba kada im prihod postane petocifren; kao i slika sa pilulama u kružnim žutim ležištima bez broja, koje su je sprečavale da napusti devojačiće brojeve odeće sve dok baš ne bude primorana na to, pilule koje su sprečavale dolazak odvratnih malih tuđina koji kake u pantalonice i deru se u dva sata izjutra; bila je tu slika očajničke borbe da se sačuva pristojan izgled koji brani Crncima da se usele u Čista Susedstva; slika u kojoj stoji rame uz rame sa Teri Smit (mis Krompirov cvet za) i sa Viki Džons (potpredsednica Ženske lige), naoružana potpisima i molbama i slatkim, pomalo očajničkim osmesima.

Keri, ta prokleta Keri, bila je njeno prokletstvo. Možda je do danas samo oslušnula udaljene, kružne korake koji su obigravali njen osvetljeni prostor, ali večeras, pošto je čula svoju vlastitu mučnu i ružnu priču, ona je videla prave senke svih tih stvari, kao što je videla žute oči koje kao baklje sijaju u mraku.

Bila je već kupila svoju večernju haljinu. Bila je plava i predivna.

»U pravu si«, rekao joj je pošto je završila priču. »Zvuči loše i uopšte ne liči na tebe.« Lice mu se uozbiljilo, a ona je osećala tračak ledenog užasa. A onda se osmehnuo — imao je veoma lep osmeh — i tama se pomalo raspršila.

»Prebio sam jednom namrtvo nekog klinca pošto se već srušio. Da li sam ti pričao o tome?«

Odmahnula je glavom.

»Da.« Protrljao je nos sećajući se događaja, a obraz mu se namreškao, na isti način kao onoga puta kada je priznao da je prvi put pogrešno stavio zaštitnu gumicu. »Ime deteta je bilo Deni Patrik. Jednom u šestom razredu prebio me je namrtvo. Mrzeo sam ga, ali sam ga se i plašio. Lagao sam za njega — znaš li kako to izgleda?«

Ona nije znala, ali je ipak klimnula glavom.

»Svejedno, konačno se namerio na pogrešnog momka godinu ili dve kasnije. Na Pita Tabera koji je bio sitan, ali sav sazdan od mišića. Deni mu se nešto zamerio, zbog klikera ili slično, te se konačno Piter podigao ponosno i prebio ga namrtvo. To se zbilo u dvorištu stare Kenedi škole. Deni je pao i tako udario glavu da se onesvestio. Svi su pobjegli. Mislili smo da je možda umro. I ja sam otrčao, ali sam ga prvo propisno šutnuo u rebra. I grozno sam se osećao zbog toga kasnije. Nameravaš li da joj se izviniš?«

Pitanje je zateklo Su nespremnu, tako da sve što je mogla da kaže bilo je da nemoćno uzvрати: »Jesi li se ti izviniš?«

»Šta? Do đavola, nisam! Imao sam preča posla od toga. Ali između mog i tvog događaja postoji velika razlika. Suzi.«

»Postoji?«

»Nismo više u sedmom razredu. A i ja sam imao nekog razloga da onako postupim, iako mi je razlog bio bedan. Šta je tebi ta jedna glupava budala ikada uradila?«

Nije mu odgovorila jer nije imala šta da kaže. Nikada nije progovorila više od stotinak reći sa Keri u celom svom životu, od kojih je nekoliko desetina prozborila upravo danas.

Pohađale su zajedno jedino predavanje Fis Edija od vremena kada su završile Čem-berlensku srednju školu. Keri je pohađala nastavu trgovine i biznisa." a Su je naravno, bila u gimnazijskom usmerenom.

Iznenada je sa prezrenjem pomislila o sebi.

Shvatila je da tu misao ne može da podnese i okrenula je protiv njega. »Kada si počeo da donosiš sve te velike moralne odluke? Pošto si krenuo da spavaš sa mnom?«

Videla je da lepo raspoloženje iščezava sa njegovog lica, pa se pokajala.

»Izgleda mi da je bolje da ti nisam ništa rekao«, kazao je i navukao pantalone.

»Nije u tebi problem, već u meni.« Su ga je zagrlila. »Stidim se, shvataš?«

»Znam«, odgovori on. »Ali ne bi trebalo da dajem savete. Nisam nadaren za to.«

»Tomi, da li ti ikada dosadi da si tako... hm, Popularan?«

»Zar ja?« Pitanje ga je iznenadilo. »Misliš to što sam predsednik fudbalskog kluba, razredne zajednice itd.?«

»Da.«

»Ma ne. To sve nije važno. Srednja škola nije neko važno mesto. Dok je pohađaš, misliš

da je nešto posebno, ali kada se završi, niko je i ne pominje osim kada se napiju. Tako o njoj misli moj brat i njegovi drugari.«

Ni to je nije primirilo; čak je pogoršalo njene strahove. Mala Suzi iz Evin škole, koja se oblači u suknjice i bluzice, vrhovna poglavarka grancli iz Brigade kolačarki, sa večernjom haljinom koju će zauvek čuvati u ormaru, zapakovanu u zaštitnu plastiku.

Noć je zatamnela lako navlažene prozore kola.

»Verovatno ću da završim radeći u auto-mehaničarskoj radnji svoga oca«, reče on.

»Provodiću se petkom i subotom uveče u baru Ankl Bili' ili kod .Kavaljera', gde ću da pijem pivo i da pričam o onom subotnjem popodnevu kada me je Sanders gađao loptom a mi oneraspložili Dorčester. Oženiću se nekom gundavom ribom i uvek ću imati poslednji model kola, glasaču za demokrate — «

»E, pa nemoj«, reče ona, sa ustima iz nenada ispunjenim mračnim i slatkim strahom.

Privukla ga je sebi. »Voli me. Tako me večeras boli glava. Voli me. Voli me.«

I on ju je voleo, ali ovoga puta sve je bilo drukčije, ovoga puta činilo mu se da je prostor otvoreniji, nije bilo zamornog trljanja, već jedna predivna pukotina koja se sve više širila: dva puta je morao da zastane, dahćući, da se uzdrži, a tada je ponovo navalio (bio je nevin pre mene a da mi je to priznao mislila bih da je laž) i postajao sve žešći, a njen dah se pretvorio u kratke duboke uzdahe i tada je ona počela da viče i grabi njegova leđa, nije mogla da se zaustavi, znojila se, zaboravila je na neprijatnost, svakom ćelijom doživljavala je vrhunac, telo joj se ispunilo sunčevom svetlošću, um tonovima muzike, leptiri su poigravali pozadi u kavezu njenog mozga.

Kasnije, na putu za kući, zvanično ju je zamolio da sa njim ide na Prolećni bal. Obećala mu je. Upitao ju je da li je odlučila kako će da postupi prema Keri. Rekla mu je da nije. Rekao joj je da to ne menja njihov odnos, ali se njoj učinilo da menja. Počinjalo je da joj se čini da je baš od tog rešenja zavisio ceo njihov odnos.

Iz poglavlja »Telekineza: analiza i posledica« (Naučni godišnjak,), od Dina D. L. Mek Gafina: Postoje, naravno, još i danas oni naučnici — na žalost, u njihovim redovima su pre svih predavači sa Djuk univerziteta — koji odbacuju sjajne skrivene mogućnosti koje nam nudi slučaj Keri Uajt. Poput članova Fletlends udruženja, Rosikruščana ili Korlijevaca iz Arizone. koji veruju da atomska bomba nema nikakvo dejstvo, ovi jadnici okreću leđa logici, zabijaju glavu u pesak — i izvinjavaiu se i traže pomoć kada im se obratite u kombinovanoj metafori.

Naravno, čovek može da shvati to negodovanje, povišene tonove, ljutita pisma i svađe na naučnim skupovima. Sama ideja o telekinezi bila je gorka pilula koju je naučna zajednica morala da propita, zajedno sa zamkama koje postavljaju "džudžu tabele" iz filma strave i užasa, sa medijumima i škripom stolova i lebdećim oreolima. Međutim, ako i shvatimo uzdržanost naučnika, ne možemo ipak da opravdamo njihovu neodgovornost.

Posledice slučaja Uajt pobuđuju teška i bolna pitanja. Zemljotres je uzdrmao naše ustaljene zamisli o tome kako svet prirode treba da se vlada i ponaša. Možemo li čak kriviti i tako uvaženog lekara kao što je Džerald Lupone, koji tvrdi da je cela stvar šala i podvala, čak i kada mu je Komisija za slučaj Uajt podnela celokupnu evidenciju, koja je pozamašna?

Jer ako je slučaj Keri Uajt istinit, gde onda tu da uglavimo Njutna? ...

Sedele su u dnevnoj sobi, Keri i Mama, i slušale Tenesi Erni Forda kako peva »Neka se upale sitna svetla« na Vebkor gramofonu (koji je Mama nazivala »viktrolom«, ili kada je bila posebno dobro raspoložena — naprosto »vik«.) Keri je sedela za šivaćom mašinom i lupkala pedalu nogama dok je prišivala rukave na svoju novu haljinu. Mama je sedela ispred gipsanog raspeća i heklala milje, a povremeno je udarala nogom o pod u ritmu pesme koja je bila njena najomiljenija. G.M.M. Blis, koji je napisao ovu himnu, a verovatno i mnoge ostale kojima se ne zna ni broj, bio je jedan od Maminih svetlih primera Božjeg doprinosa na zemlji.

On je bio mornar i grešnik (ova dva izraza bili su sinonimi u Maminom rečniku), veliki grešnik, poruga pred licem Svemoćnog. A onda se na moru pojavila velika bura i brod je trebalo da se prevrne, tako da je G. M. M. Blis pao ničice na grešna kolena sa vizijom pakla koji se otvara ispod okeanskog dna i čeka na njega da ga pohrani i krenuo da se moli bogu. G. M.

M. Blis je obećao bogu da će mu, ako ga spase, služiti preostali deo života. Bura se, naravno, odmah stišala.

Sjajno sija milost našeg Oca,
sve jače iz njegovog svetionika,
ali nama on daje u zadatak
da palimo svetiljke duž obale lika...

U svim pesmama G. M. M. Blisa osećala se čežnja za morem.

Haljina koju je šila bila je u stvari veoma lepa, boje tamnog vina — jedina crvena boja koju bi joj Mama dozvolila da nosi — a rukavi su bili nadržani. Pokušavala je da se koncentriše isključivo na šivenje, ali, naravno, duh joj je bludeo.

Svetlo iznad glave bilo je jako, oštro i žuto; mala prašnjava plišana sofa bila je, naravno, prazna (Keri nikada nije dovela nekog momka da u njoj SEDI), a na udaljenom zidu ocrtavale su se združene senke: raspeti Isus i, ispod Njega. Mama.

Iz škole su telefonirali Mami u perionicu, te se vratila kući u podne. Keri ju je posmatrala dok je dolazila, te joj se stomak skupio.

Mama je bila veoma krupna žena i uvek je nosila šešir. U poslednje vreme počele su da joj otiču noge, tako da se činilo da će joj stopala iskipeti iz cipela. Nosila je crni kaput sa crnim krznenim okovratnikom. Oči su joj bile plave i uvećane iza naočara bez rama. Uvek je nosila veliku crnu duguljastu tašnu u kojoj se nalazio novčanik za sitninu, budelar (oboje crni), velika Biblija kralja Džemsa (takođe crna) na kojoj je zlatnim slovima bilo naštampano njeno ime, a unutra je bila i hrpa proglašenih povezanih lastišem. Proglasi su obično bili narandžasti i loše odštampani.

Keri je maglovito pamtila da su Mama i Tata Ralf nekada bili baptisti, ali da su napustili tu crkvu kada su se uverili da baptisti služe Antihristu. Ad toga vremena počeli su da ozbiljno slave Boga. Mama je služila nedeljom, četvrtkom i petkom. Te "dane" su zvali svetima.

Mama je imala ulogu sveštenika, a Keri pomoćnika. Službe su trajale od dva do tri sata.

Mama je otvorila vrata i čvrsto stupila unutra. Ona i Keri su zurile jedna u drugu za trenutak, među njima se prostiralo predsoblje, a ličile su na pištolje koji se spremaju da ispale. Bio je to jedan od onih kratkih momenata koji su (da li sam opazila strah da li je to bio strah u maminim očima) kasnije, u sećanju, izgledali mnogo duži.

Mama je za sobom zatvorila vrata. »Sada si žena«, tiho je saopštila.

Keri je osećala da joj se lice grči i skuplja, ali se nije mogla savladati. »Zašto mi nisi rekla ranije?« uzviknula je. »Mama, tako sam se uplašila! A sve su mi se devojke podsmevale i bacale na mene predmete i — «

Mama je išla prema njoj i u trenutku ruka joj je poskočila neočekivanom brzinom, ta teška ruka, mišićava, sa žuljevima iz praonice. Lupila ju je nadlanicom po vilici tako da je Keri pala na dovrtak između predsoblja i dnevne sobe. glasno jecajući.

»A Bog je stvorio Evu od Adamovog rebra«, reče Mama. Oči su joj izgledale ogromne iza naočaja bez okvira: ličile su na dva jaja pržena na oko. Šutnula je Keri nogom, a Keri je vrisnula. »Ustani, ženo. Idemo da molimo. Da se pomolimo Isusu za naše slabe ženske, nevaljale, grešne duše.«

»Mama — «

Jecaj je bio isuviše zagušujući da bi dozvolio drage reči. Pritajena histerija je iskočila cereći se i blebećući. Nije mogla da ustane. Jedino je uspevala da baulja u dnevnoj sobi dok joj je kosa zaklanjala lice, a ona ispuštala snažne promukle jecaje. Povremeno bi Mama zamahnula nogom. Tako su se preko dnevne sobe zaputile ka oltaru koji je nekad bila mala spavaća soba.

»A Eva je bila slaba i — ponavljaj, ženo. Ponovi za mnom!«

»Nemoj. Mama, molim te. pomози mi — «

Noga je poletela. Keri je urliknula.

»A Eva beše slaba i oslobodila je pošast na zemlji«, Mama je nastavila, »a pošast se zvala Greh, a prvi Greh beše Odnos. I Gospod je posetio Evu i podario joj Prokletstvo, a Prokletstvo beše krvno. I tako su Adam i Eva isterani iz Vrta i u Svet, a Eva je otkrila da joj je stomak narastao i da očekuje dete.«

Noga se zanjihala i udarila Kerinu stražnjicu. Nos joj je zagrebao drveni pod. Ulazile su u svetište. Krst se nalazio na sredini stola pokrivenog čaršavom od vezene svile. Sa obeju strana krsta bile su postavljene bele sveće. Iza njih nalazile su se druge na kojima su bili ispisani brojevi Isusa i njegovih apostola. A na desnoj strani nalazilo se najgore mesto na svetu, kuća užasa, pećina u kojoj je bila prigušena svaka nada. svako protivljenje Božijoj volji — i Maminoj. Vrata ormara su bila poluotvorena. Unutra se ispod plave ružne sijalice koja je uvek bila upaljena nalazila Derolova slika čuvene molitve Džonatana Edvardsa: Grešnici u rukama ljutitog Boga.

»A tu je bilo i sledeće Prokletstvo, Prokletstvo Rađanja, tako da je Eva u suzama i znoju donela na svet Kaina.«

Na to ju je Mama odvukla do oltara, u polustojećem i polusavijenom položaju, da bi napokon obe pale na kolena. Mama je čvrsto stezala Kerin članak.

»I za Kainom Eva je rodila Avelja, a još nije okajala čin Odnosa. Tako je Gospod posetio Evu sa trećim Prokletstvom, a to je bilo Prokletstvo Ubistva. Kain je ustao i ubio Avelja kamenom. A Eva se i dalje nije okajala, niti su to uradile kćeri Evine, tako da je Lukava Zmija nad Evom zavládala vladavinom bludničenja i poroka.«

»Mama« uzviknula je. »Mama, molim te, saslušaj me! Nije lo bila moja greška.*

»Sagni glavu i moli se«, rekla je Mama. »Trebalo je da mi kažeš! Mama je spustila ruku na Kerin potiljak, a u njenom pokretu se sakupila sva težina mišića koji se jedanaest godina razvijao prebacujući teške kese sa rubljem i beskrajne gomile vlažnih čaršava. Kerino lice izbuljenih očiju poletelo je napred, čelo joj je tresnulo o oltar tako da se povredila, a sveće su zadrhtale.

»Hajde da molimo«, tiho reče Mama neumoljivim glasom.

Jecajući i ušmrkujući se Keri je sagnula glavu, sline su joj visile iz nosa i klatile se, pa ih je obrisala (kad bih imala onoliko novčića koliko puta me je ovde rasplakala) nadlanicom.

»O, Gospode«, uzviknula je glasno Mama, zabačene glave, »pomozmi ovoj grešnoj ženi ovde pored mene da shvati greh njene dobi i ponašanja. Objasni joj da je Prokletstvo Krvi nikada ne bi sustiglo da je ostala bezgrešna. Možda je učinila Greh Požudnih Misli. Možda je slušala rokenrol muziku preko radija. Možda ju je kušao Antihrist. Pokaži joj svoju pravednu i osvetničku ruku na delu i — «

»Ne! Pusti me da izađem!«

Borila se da ustane, ali ju je Mamina ruka, snažna i nemilosrdna kao gvozdene lisice, vratila na kolena.

» — tvoj znak tako da može da korača uskim i pravim putem odavde pa nadalje, ako želi da izbegne plamenu moru Večite Jame. Amen.«

Uprla je svoje sjajne uvećane oči u ćerku. »Kreni sada u tvoj ormar.«

»Neću!« Osećala je kako joj se dah zgušnjava od straha.

»Idi u svoj ormar i moli se u tišini. Moli oprost za svoj greh.«

»Nisam zgrešila Mama. Ti si zgrešila. Nisi mi rekla o svemu ovome tako da su mi se svi smejali.«

Ponovo joj se učinilo da vidi blesak straha u Maminim očima koji je promakao brzo i nečujno poput letnje munje. Mama je počela da

uteruje Keri u plavu svetlost ormara.

»Moli se Bogu i možda će tvoji grahovi biti sprani.«

»Mama, pusti me da idem.«

»Moli se, ženo.«

»Dozvaću opet kamenice, Mama.«

Mama je zastala.

Izgledalo je kao da joj je za trenutak zastao u grlu dah. A onda se njena ruka stegla na ćerkinom vratu sve dok pred Kerinim očima nisu počele da igraju crvene, vlažne tačke i dok nije osetila da joj se svest zamućuje i gubi.

Mamine uvećane oči plivale su ispred nje.

»Ti đavolov ispljuvku«, prošaputala je. »Zašto su mene tako prokleti?«

Kerina pomućena svest je pokušavala da nađe dovoljno jasan izraz za njenu agoniju, stid, strah, mržnju, užas. Činilo joj se da joj je ceo život sužen do ove bedne, malaksale tačke pobunjeništva. Oči su joj luđački kolutale. a usta, ispunjena pljuvačkom, bila su širom otvorena.

»Ti si GROZNA!« povikala je.

Mama je zasiktala kao ošurena mačka. »Greh!« uzviknula je. »O, kakvog li greha!«

Počela je da udara Keri u leđa, u vrat, u glavu. Vrteći je ukруг, odvela je Keri u jak plavi sjaj ormara ...

»JEBI se!« uzviknu Keri. (tako, tako, baš tako izletelo je kako bi inače mogla da dobije mene o bože dobro) Bila je ubačena u ormar

naglavce, udarila je o naspramni zid i pala na pod poluomamljena. Vrata su se zalupila za njom i ključ okrenuo u bravi.

Ostala je nasamo sa Maminim razbesnelim Bogom.

Plava svetlost je obasjavala sliku ogromnog i bradatog Jahve koji je ubacivao mnogoljudan narod koji je urlao kroz dubinu oblaka u vatreni ambis. Ispod njih su se rvale crne užasne figure u plamenu oprosta dok je Crni Čovek sedeo na ogromnom plamenom prestolu sa trozupcem u ruci. Imao je telo čoveka ali i šiljati rep i glavu Šakala.

Neće popustiti ovoga puta.

Ali ipak je popustila. Izdržala je šest sati, ali tada se slomila i počela da plače i doziva Mamu da je pusti napolje. Morala je da mokri. Crni čovek se cerio na nju sa njuškom šakala, a njegove užarene oči znale su sve tajne ženske krvi.

Jedan sat nakon Kerinog dozivanja Mama ju je pustila. Keri je luđački potrčala prema kupatilu.

Tek se sada, tri sata posle događaja, dok je sedela povijena nad šivaćom mašinom kao pokajnik, prisetila straha u Maminim očima i činilo joj se da je spoznala njegov uzrok.

Bilo je prilika kada ju je Mama držala u ormaru skoro ceo dan — kao onda kada je ukrala onaj prsten od samo četrdeset i devet centi iz Suberove prodavnice »Pet i deset«, ili kao onoga puta kada je otkrila sliku Fleša Bobija Piketa ispod Kerinog jastuka — čak se Keri jedanput onesvestila unutra od gladi i od smrada sopstvenog izmeta. A nikada joj, baš nikada nije tako odgovorila kao danas. Danas je čak izgovorila onu reč koja počinje sa J. Pa.

ipak. Mama ju je oslobodila čim je Keri popustila.

Evo. Haljina je završena. Podigla je stopalo sa pedala i uspravila haljinu da je osmotri. Bila je dugačka i ružna. Mrzela ju je.

Znala je zašto ju je Mama pustila napolje.

»Mama, smem li da odem u krevet?«

»Možeš.« Nije podigla glavu sa svog miljea.

Presavila je haljinu preko ruke. Bacila je pogled na šivaču mašinu. U trenutku se pedala otkočila. Iгла je počela da stepa gore-dole. isijavajući svetio u metalnim iskrama. Mašina se okretala i tresla. Ručni kotur obrtao se sa strane.

Mamina glava je poskočila, a oči joj se širom otvorile. Klupko namotanog konca koje se nalazilo pri kraju miljea koji je bio istovremeno divno raspoređen, ravnomeran i simetričan, razmotalo se i zamrsilo.

»Samo raspravljam konac«, tiho reče Keri.

»Idi na spavanje«, kratko reče Mama, a strah joj se ponovo javio u očima.

»Da. (plašila se da ću izbili ormar iz šarki) Mama.« (a čini mi se da ću moći čini mi se da ću moći da čini mi se da ću moći) Iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Margaret Uajt je rođena i odrasla u Motonu. u malom gradiću koji se graniči sa Čemberlenom i iz koga dolaze đaci u niže i više razrede srednjih škola Čemberlena. Roditelji su joj bili imućni; držali su posećen noćni bar u predgrađu Motona, koji se zvao »Vesela mehana«. Margaretin otac, Džon Brigem. ubijen je nesrećnim slučajem u pucnjavi koja se odigrala u baru u leto .

Margaret Brigem, kojoj je bilo skoro trideset godina, počela je da posećuje religiozne skupove fundamentalista. Njena majka je počela da izlazi sa novim čovekom (Haroldom Alisonom, za koga se docnije udala), tako da su oboje nastojali da izbace Margaret iz kuće — verovala je da njena majka Džudit i Harold Alison žive u grehu, i to svoje mišljenje je često izražavala. Džudit Brigem je mislila da će

njena ćerka ostati usedelica celog života. Prema zlobnim rećima njenog budućeg oćuha, »Margaret je imala lice nalik na dupe benzinskog kamiona i telo koje joj pristaje uz lice«. Takoće ju je nazivao »malom Isusovom bogomoljkom«.

Margaret nije htela da ih napusti sve do , kada je na religioznom sastanku upoznala Ralfa Uajta. Septembra te godine napustila je stan Brigemovih u Motonu i nastanila se u malom stanu u centru Ćemberlena.

Zabavljanje Margarete Brigem i Ralfa Uajta okonćalo se venćanjem dvadeset i trećeg marta . Trećeg aprila . Margaret Uajt je hitno primljena u Vestoversku bolnicu za doktore.

»Ne, nije htela da nam kaće u ćemu je problem«, isprićao je Harold Alison.

»Jedini put kada smo je posetili rekla nam je da živimo u bludu, iako smo venćani i da nas ćeka pakao. Kazala je da je Bog utisnuo nevidljivi znak na naća ćela, ali da ga ona moće videti. Ponaćala se kao luda paunica u kavezu, a i bila je luda. Njena majka je pokućala da bude dobra prema njoj, pokućavala je da sazna o ćemu je reć. A tada je ona postala histerićna i krenula da prića o nekom anćelu sa maćem koji Ńeta kroz parkiralića mehana i Ńeće grećnike. Tada smo izaćli.«

Dćudit Alison je bar mogla da pretpostavi ono Ńto se moglo dogoditi njenoj kćerki; mislila je da je Margaret imala spontani pobaćaj. U tom slućaju znaćilo bi da je beba zaćeta pre sklapanja braka. Dokaz za ovu pretpostavku uneo bi zanimljivu svetlost pri bavljenju lićnoću Kerine majke.

U dugom i prilićno histerićno napisanom pismu, koje je Margaret poslala svojoj majci . avgusta , pomenula je da su ona i Ralf živeli bezgrećno, bez »prokletstva Odnosa«. Molila je Harolda i Dćudit Alison da napuste svoje »gnezdo poroka« i da se povedu za njenim primerom. »To je jedini naćin«, kaće Margaret pri kraju pisma, »jedini naćin na koji ćete se izbaviti ti i Taj Ćovek iz Kiće Krvi koja će pasti

na vas. Ralf i ja, nalik Josifu i Mariji, nećemo ni znati ni hteti da zagadimo jedno drugome telo. Ako se nešto dogodi, neka bude božanskom voljom.«

Naravno, iz kalendara vidimo da je Keri začeta nešto kasnije te iste godine

...

Devojke su se u tišini presvlačile za prvi čas gimnastike toga ponedeljka — nisu se šalile ni dobacivale jedna drugoj — i nijedna od njih nije bila iznenađena kada je gđica Desdžardin bučno otvorila vrata svlačionice i stupila unutra. Srebrna pištaljka ljuljuškala joj se među malim dojčkama, a nosila je isti onaj šorc na sebi koji je imala u petak, iako na njemu ne beše traga od Kerine krvi.

Devojke su nastavile da se pogrúženo presvlače ne gledajući je pri tom.

»E, baš ste vi društvo koje treba da se pojavi na maturi«, tiho reče gđica Desdžardin.

»Kada ćete maturirati? Za mesec dana? A Prolećni bal je tu, još pre mature. Kladam se da većina vas već ima svog pratioca i večernju haljinu. Su, ti ćeš se pojaviti sa Tomi Rosom. Ti, Helen, sa Rojem Evertsom. Kris, ti ćeš verovatno morati da biraš. Ko je taj srećnik?«

»Bili Nolan«, nevoljko odgovori Kris Hargensen.

»E, pa, baš je on neki srećnik!« primeti gđica Desdžardin.

»Kris, šta ćeš mu pokloniti za to veće, krvavi . B. tampon? Ili možda neki upotrebljeni toalet-papir? Znam da su ove stvari tvoja specijalnost ovih dana.«

Kris je pocrvenela. »Odlazim. Ne moram sve ovo da slušam.«

Desdžardinova nije uspela da odagna pomisao na Keri tokom celog vikenda, Keri koja je plakala, grcala, sa vlažnim uloškom čoškasto

uglavljanim u njen stidni trougao — kao ni sopstvenu neprirodnu, ljutitu reakciju.

I sada, dok je Kris pokušavala da projuri pored nje, ona se ispružila i gurnula je o red naslaganih udubljenih metalnih ormarića maslinaste boje koji su stajali pored vrata. Krisine oči se u neverici širom otvoriše. A onda joj se lice zajapurilo od nezadrživog besa.

»Ne smete da nas udarite!« viknula je. »Izgubićete zbog ovoga posao. Pamti moje reči, gaduro!«

Ostale devojke su zatreptale, duboko udahnule vazduh i zurile u pod. Stvari su se pogoršavale. Su je krajičkom oka primetila da se Meri i Dona Thibodo drže za ruke.

»E, pa odista ne marim za posao, Hargensenova«, reče Desdžardin. »Ako ti — ili bilo koja druga devojka — misliš da sada istupam kao učiteljica, grdno se varaš. Želim samo da sve znate da ste se jako bedno ponašale u petak. Odista govijivo.«

Kris Hargensen je frktala upirući pogled u pod. Ostale devojke su tužno zurile u jednu jedinu osobu, u nastavnicu fiskulture. Su je uhvatila sebe kako pogledava u kupaonicu — u mesto zločina, pa je skrenula pogled. Niko od njih još nije čuo da se neka učiteljica tako ponašala.

»Da li je neka od vas pomislila da Keri Uajt ništa ne oseća? Da li je ikada neka od vas to pomislila? Su? Fern? Helen? Džesika? Bilo koja? Mislite da je ona ružna. E, vi ste sve ružne.

Videla sam vas sve u petak ujutro.«

Kris Hargensen je nešto mumlala o tome da joj je otac advokat.

»Umukni!« izderala joj se Desdžardinova u lice. Kris je ustuknula toliko naglo da joj je glava udarila pozadi o gvozdeni ormarić.

»Progovoriš li još jednu reč«, lagano izgovori Desdžardinova, »i ja ću te baciti preko sobe.

Želiš i da se uveriš u ovo što ti pričam?«

Kris, koja je ocenila da očigledno razgovara sa ludom ženom, nije odvrtila ni reč.

Desdžardinova se podbočila. »U zbornici je odlučeno da se vi devojke kaznite. Nisam ja odredila kaznu, što mi je žao. Ja sam htela da vam dam tri dana kazne i uskraćivanje karata za matursko veće.«

Nekoliko devojaka se međusobno z gledalo i tužno promumlalo.

»To bi vas dovelo do roditelja«, Desdžardinova nastavi. »Ali, na žalost, odbor škole Evin je prepun muškaraca, a ne verujem da oni imaju stvarnu predstavu da ste uradile jednu tako groznu stvar. Prema tome, dobile ste jednonedeljnu zabranu izlaska na odmore.«

Začuo se spontani uzdah olakšanja.

»Ali, biće to moja kazna i sprovešću je u fiskultumoj sali. Moraćete da trčite dok ne svisnete.«

»Ja neću doći«, reče Kris, usne su joj se zategle preko zuba.

»Kako hoćeš, Kris. Biće sve onako kako vi hoćete. Ali kazna za izbegavanje ove kazne biće udaljavanje od škole na tri dana i nedolazak na matursko veće. Shvatate li sad?«

Niko nije prozborio ni reč.

»U redu. Presvucite se. I razmislite o onome što sam vam rekla.«

Otišla je.

Potpuna tišina trajala je dobar minut. Tada se začula Kris Hargensen koja je rekla glasnim i histeričnim tonom: »Neće ona tek tako proći!« Otvorila je prva vrata ormarića i izvukavši iz njega par patika,

zavitala ga preko sobe. »Osvetiću joj se! Do đavola! Do đavola! Videćete!

Kada bismo se sve udružile, mogle bismo — «

»Umukni, Kris«, reče Su, koja se bila zapanjila pred sopstvenim tupim glasom odrasle osobe. »Samo umukni.«

»Ovo se još nije završilo«, reče Kris Hargensen otvarajući bučno rajsferšlus svoje suknje i mašajući se, pri tom, modernog zelenog fiskulturnog šorca sa resama. »Ovo se još dugo neće završiti.«

I bila je u pravu.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str. —):

Po mišljenju ovog stručnjaka, veliki broj ljudi koji se bavio slučajem Keri Uajt — ili za naučne časopise ili za žutu štampu — pogrešno je poklanjao ogromnu pažnju skoro besplodnom traganju za telekinetičkim događajima koji su se odigrali u njenom detinjstvu. Ako bismo hteli da povučemo grubu analogiju, ovo bi ličilo na bavljenje ranim pojavama masturbacije u detinjstvu siledžije.

Spektakularno padanje kamenica u tom slučaju predstavlja događaj sumnjivog porekla. Mnogi istraživači su prihvatili pogrešno verovanje da javljanje jednog događaja, povlači za sobom i ostale. Ili, da ponudimo još jednu analogiju, bilo bi to kao da se pošalje grupa osmatrača meteora u krater Nacionalnog parka, jer je tu pao ogroman asteroid pre dva miliona godina.

Koliko ja znam, nije bilo drugih zabeleženih slučajeva telekineze u Kerinom detinjstvu. Da Keri nije bila jedinica, mogli bismo čuti prepričane događaje o desetini drugih manjih doživljaja.

U slučaju Andree Kolins (vidi dodatak II za potpunije razumevanje istorije), rečeno nam je da se nakon njenog kažnjavanja udarcem zbog šunjanja po krovu, »ormarić sa apotekom širom otvorio, flašice su pale na pod, ili su izgledale razbacane po kupatilu, vrata su se

širo otvorila i zalupila, a povrhu svega stereo-uređaj od trista kila prevrnuo se i iz njega su se razletele ploče po celoj dnevnoj sobi, bombardujući stanare i razbijajući se o zidove«.

Ovaj izveštaj je, značajno je istaći, podneo jedan od Andrejine braće, kao što tvrdi »Lajf« u svom broju od . septembra . »Lajf« se teško može nazvati naučnim ili neoborivim izvorom informacija, ali, uz svu drugu mnogobrojnu dokumentaciju, uverljivo je iskoristio svedočanstva porodice.

U slučaju Keri Uajt jedini svedok događaja koji su prethodili konačnom vrhuncu bila je Margaret Uajt, a ona je, naravno, sada mrtva...

Henri Grejl, direktor srednje škole Evin, očekivao ga je cele nedelje, ali se otac Kris Hargensen nije pojavio do petka — toga dana je Kris preskočila kaznu kod strašne gđice Desdžardin.

»Da, gđice Fiš?« Zvanično je progovorio u interfon, iako je mogao da kroz prozor vidi čoveka koji je stajao u kancelariji ispred njegove i sigurno je iz lokalnih novina poznavao njegovo lice.

»Džon Hargensen je došao, g Grejl.«

»Uvedite ga, molim.« Do đavola, Fišova, zašto ste zvučali tako zadržljivo?

Grejl je bio nepopravljivi savijač spajalica, uništavač papirnih maramica i čovek koji je stalno savijao uglove papira. Za posetu Džona Hargensena, vodećeg gradskog pravnika, opskrbio se teškom municijom — celom kutijom debelih spajalica koje su stajale u sredini držača za upijač.

Hargensen je bio visok, markantan čovek koji se samouvereno kretao, a crte lica, sigurne i pokretljive, odavale su čoveka snalažljivog u društvenoj igri zvanoj uvek-sam-korak--ispred-vas.

Nosio je smeđe Savil Rou" odelo isprskano finom zelenom i zlatnom bojom, koje je odmah stavljalo Grejlov mali nevažni posao u podređeni položaj. Tašna mu je bila tanka, od prave kože i oivičena sjajnim čistim čelikom. Osmeh mu je bio savršen, pun zuba sa krunicama — taj osmeh bi istopio žene-porotnike kao grudvu butera stavljen u topao odrezak.

Njegova ruka pri rukovanju odavala je prvoklasan stav — rukovanje mu je bilo čvrsto, toplo i dugo je trajalo.

»G. Grejl, odavno sam želeo da vas upoznam.«

»Uvek se radujem da vidim zainteresovane roditelje«, odgovori Grejl sa kiselim osmehom.

»Zato smo ustanovili otvorena vrata za roditelje svakoga oktobra.«

»Svakako.« Hargensen se osmehnuo. »Pretpostavljam da ste veoma zauzeti, a i ja treba da se pojavim u sudnici tačno za četrdeset i pet minuta. Hoćemo li, dakle, preći na stvar? «

»Naravno.« Grejl se zagnjurio u kutiju sa spajalicama i počeo da uvrće jednu od njih.

»Pretpostavljam da ste došli zbog disciplinskog postupka preduzetog protiv vaše kćerke Kristine. Trebalo bi da znate da postoji određena politika škole za takve slučajeve. Kao čovek koji se bavi zakonom, trebalo bi da znate da je kršenje pravila ovde nedopustivo ili — «

Hargensen je nestrpljivo odmahnuo rukom. »Očigledno ste u zabludi, g Grejl. Ovde sam zato što je prema mojoj kćerki grubo postupala gđica Rita Desdžarden. I verbalno ju je vređala, čini mi se. Mislim da je izraz koji je gđica Desdžardin upotrebila obraćajući se mojoj kćerki bila reč »govnjiv.«

Grejl je u sebi uzdahnuo. »Gđica Desdžardin je ukorena.«

Osmeh Džona Hargensena se ohladio za trideset stepeni. »Bojim se da ukor nije dovoljna kazna. Čini mi se da je ovo prva godina mladoj, hm, dami provedena u nastavnom kadru?«

»Jeste. I zaključili smo da je njen rad izuzetno zadovoljavajući.«

»Očigledno da vaša definicija izuzetno zadovoljavajućeg uključuje bacanje đaka u ormariće za garderobu i sposobnost da se psuje kao mornar?«

Grejl je ustupio: »Kao advokat, sigurno znate da ova država dopušta školi pravo na in loco parentis — zajedno sa svom odgovornošću koje to nameće, mi zadržavamo sva roditeljska prava za vreme školskog časa. Ako niste upoznati sa tim pravom, posavetovao bih vas da konsultujete slučaj Udružene školske zajednice Monondoka protiv Krejnpula ili — «

»Poznato mi je to pravo«, reče Hargensen. »Takođe mi je poznato da ni Krejnpulov slučaj, koji vi administratori toliko volite da citirate, niti Frikov slučaj, ne sadrže nešto što bi i izdaleka podsećalo na fizičko i verbalno vređanje. Postoji, međutim, slučaj Udruženih škola regiona br. protiv Davida. Da li ste upoznati sa tim slučajem?«

Grejl je bio upoznat. Džordž Kramer, pomoćnik direktora integrisane srednje škole u regionu, bio je njegov pajdaš u pokeru. Džordž nije više mnogo igrao poker. Radi u osiguravajućem društvu od vremena kada je pokušao da ošiša nekog đaka. Školski region je konačno morao da isplati nadoknadu od sedam hiljada dolara za povredu, ili hiljadu dolara za svaki ostriženi čuperak.

Grejl se mašio još jedne spajalice.

»Nemojmo jedan drugog zasipati slučajevima, g Grejl — obojica smo zauzeti ljudi. Ja ne želim da pravim velike neprijatnosti. Ne želim neprilike. Kćerka mi je kod kuće, i tu će ostati u ponedeljak i utorak. Time će ispuniti svoje trodnevno kazneno odsustvovanje iz škole. To je sve u redu.« Još jednom je nestrpljivo odmahnuo rukom.

»Evo šta ja želim«, nastavi Hargensen. »Kao prvo, propusnicu za maturalno veče mojoj kćerki. Matura je važna za nju, a Kris se već veoma potresla. Drugo, zahtevam da ne obnovite radni ugovor sa tom Desdžardinovom. Toliko od mene. Verujem da kada bih se odlučio da izvedem celu ovu školu na sud, iz sudnice bih izašao sa njenom otpusnom listom i sa bogatom odštetom za načinjenu štetu. Ali ja ne želim da budem osvetoljubiv.«

»Znači sud nam je jedina alternativa sporazuma ako ja ne odgovorim na vaše zahteve?«

»Čini mi se da saslušanje pred Školskim komitetom prethodi tome, ali dosta formalno. Da, suđenje bi proizašlo iz ovog slučaja. Što bi bilo veoma loše po vas.«

Bila je savijena još jedna spajalica.

»Zbog fizičke i verbalne zloupotrebe, je l' tako?«

»U suštini, da.«

»G Hargensene, da li znate da su vaša kćerka i oko desetak njenih drugarica bacale higijenske uloške na devojkicu koja je dobila svoju prvu menstruaciju? Na devojkicu kojoj se činilo da na smrt krvari?«

Hargensenovo čelo se lako nabralo, kao čelo nekoga ko je načuo razgovor u drugoj sobi.

»Jedva da mogu da shvatim da je takva optužba predmet našeg razgovora. Ja govorim o radnji koja je usledila — «

»Nema veze«, reče Grejl, »ne zanima me o čemu govorite. Devojkica u pitanju. Keri Uajt, bila je nazvana 'glupavom prasicom' i rečeno joj je da ga 'ugura', a takođe je bila izložena i drugim opscenim radnjama. Ona se uopšte cele ove nedelje nije pojavila u školi. Da li vam sve ovo zvuči kao fizička i verbalna uvreda? Meni, bogami, liči na to.«

»Ne nameravam da sedim ovde«, reče Hargensen, »i da slušam neke poluistine ili vašu uobičajenu lekciju školskog direktora, g Grejle. Ja dovoljno dobro poznajem svoju kćerku da — «

»Pogledajte.« Grejl je posegnuo za žičanom korpom koja je stajala pored podupirača i iz nje prosuo špil ružičastih karata po stolu. »Veoma sumnjam da i upola poznajete kćerku iz ovih karata. Da je poznajete, već biste приметili da joj je vreme da negde ohladi. Vreme je da je čvrsto pritegnete pre no što nekoga ozbiljno povredi.«

»Nećete mi valjda — «

»U Evinu je, već četiri godine«, prekide ga Grejl. »Matura predviđena za juni sedamdeset devete, sledećeg je meseca. Na testu inteligencije dobila je poena. Sa prosečnom ocenom iznad trojke. U svakom slučaju, vidim da su je primili u Oberlin. Čini mi se da je neko — rekao bih vi g. Hargensene — povukao veoma debele konce da je prime. Sa sedamdeset i četiri kažnjavanja. Dodao bih da su dvadeset od tog broja otišla na ukore zbog njenog nedoličnog ponašanja prema defektnoj deci. koja su rezervni točak u igri. Čini mi se da ih Krisina liga naziva mortimerskim guskama. I misle da je sve to strašno zabavno. Izbegla je jednu od pedeset i jedne kazne. U Čemberlenskoj srednjoj školi dobila je jedno udaljenje od škole zato što je stavila petardu u cipelu jednoj devojčici... zabeleška na karti kaže da je ta mala šala skoro koštala devojčicu Irmu Svoup dva prsta na nozi. Svoupova, koliko znam, ima zečiju usnu. G Hargensen, ja govorim sada o vašoj kćerki. Znači li to vama nešto?«

»Znači«, reče Hargensen, ustajući. Lako crvenilo mu je razobličilo crte lica. »To znači, videćemo se na sudu. A kada sa vama završim, bićete srećni ako budete prodavali enciklopedije od vrata do vrata.«

Grejl je takođe ustao i dva čoveka su se ljutito pogledala preko stola.

»E, pa, onda, idemo na sud«, reče Grejl.

Primetio je jedva vidljiv tračak iznenađenja na Hargensenovom licu, stisnuo je pesnice i ponadao se nečemu što bi se moglo nazvati

nokautom — ili bar tehničkim udarcem u boksu, koji bi spasao Desdžardinovoj mesto i koji bi rashladio ovog prokletnika svilene pozadine.

»Vi, g Hargensen, očigledno niste bili upoznati sa svim stavkama in loco parentisa u ovom slučaju. Isti pokrivač koji štiti vašu kćerku, pokriva i Keri Uajt. A onoga trenutka kada zatražite odštetu za učinjenu vam verbalnu i fizičku uvredu, mi ćemo ukrstiti optužbe i podneti prijavu protiv vaše kćerke od strane Keri Uajt.«

Hargensenova usta su se širom otvorila, a zatim se zatvoriše. »Ne možete mi umaći sa tako jeftinim trikom, vi — «

»Advokatski hohštapleru? Je li to izraz za kojim ste tragali?« Grejl se turobno osmehnuo.

»Verujem da znale kako da izađete sami odavde, g. Hargensen. Kazna za vašu kćerku i dalje važi. Ako želite da i dalje preduzmete neke korake, na to imate pravo.«

Hargensen je ukočeno prošao kroz sobu, zastao kao da je nešto želeo da doda, jedva se suzdržavajući da za sobom ne zalupi vrata.

Grejl je izdahnuo vazduh. Nije bilo teško dokučiti poreklo tvrdoglave samovolje Kris Hargensen.

A. P. Morton je ušao nakon jedne minute. »Kako je prošlo?« »Vreme će pokazati, Morti«, reče Grejl. Mršteći se pogledao je u hrpu isavijanih spajalica. »Bio je vredan sedam spajalica. I to je neki rekord.«

»Hoće li izneti ovu stvar pred javnost?«

»Ne znam. Posustao je kada sam mu rekao da ćemo podići protivtužbu.«

»Kladio bih se da ga je to zaustavilo.« Morton je bacio pogled na telefon na Grejlovom stolu. »Vreme je da pozovemo domara da se

pozabavi ovom korpom za đubre, zar ne?«

»Jeste«, reče Grejl, mašajući se telefona. »Hvala bogu što sam sebi uplaćivao osiguranje za slučaj otpuštanja sa posla.«

»E i ja sam, bogu hvala«, prozbori verni Morton.

Iz knjige Senka je eksplodirala (Dodatak III):

U sedmom razredu Kerijeta Uajt je predala sledeću pesmicu na pismenom zadatku iz poezije. G. Edvin King koji je predavao Keri u sedmom razredu, kaže: »Ne znam zašto sam ga sačuvao, ona mi se nije urezala u pamćenje kao natprosečan đak, niti je to bila dobra pesma. Bila je uvek veoma tiha, a ne sećam se da je i jednom podigla ruku u učionici. Ali iz napisanog je izvirao neki krik:«

Isus me posmatra sa zida,

ali je njegovo lice hladno kao kamen,

i ako me voli

kao što to ona tvrdi

zašto se osećam toliko usamljenom?

Ivice ovoga zadatka ukrašene su mnogim malim raspetim figurama koje izgledaju kao da igraju ...

Tomi je imao utakmicu bejzbola u ponedeljak popodne, a Su je otišla u Centar, u prodavnicu »Kelijevo voće« da ga sačeka.

Kelijeva prodavnica je najbliže odgovarala opisu srednjoškolskog sastajališta kojom bi se razvučena zajednica Čemberlena mogla pohvaliti, od vremena kada je šerif Dojl zatvorio centar za rekreaciju zbog zloupotrebe droge na tom mestu. Vlasnik radnje bio je potišteni debeljko imena Hjubert Keli, koji je kosu farbao u crno i stalno se žalio da će ga ubiti struja iz njegovog elektronskog pejsmejker.

Radnja je predstavljala neku mešavinu bakalnice, kafića i benzinske pumpe — ispred radnje je stajala zarđala benzinska pumpa, Hjubi se nije potrudio da je ukloni nakon integrisanja kompanije. Takođe je držao pivo, jeftino vino, pornografske knjižice i veliki izbor nepoznatih cigareta kao što su »murads«, »king sano«, i »marvel straights«.

U kafiću je bila točionica sode. od pravog mermera — i nekoliko separea koje su pose-

ćivala ona deca koja nisu bila toliko srećna da imaju prijatelje kod kojih bi se napili ili naduvali. U pozadini, pored gomile pornografskih knjiga, nalazila se stara mašina za flipere, koja se uvek tresla pri udarcu treće loptice i palila se i gasila.

Kada je Su ušla, odmah je primetila Kris Hargensen. Sedela je u jednom od separea u pozadini. Njena najnovija ljubav, Bili Nolan, prelistavao je poslednji broj »Popularne mehanike« pored pulta za novine. Su nije mogla da shvati šta tako popularna i bogata devojka

poput Kris može da vidi u Nolanu koji je ličio na nekog čudnog putnika kroz vreme iz pedesetih, sa ulaštenom kosom, u crnoj kožnoj jakni ukrašenoj rajsferšlusom i sa pot-krpljenim šklopotavim »ševroletom«.

»Su!« uzviknu Kris. »Dodi ovamo!«

Su je klimnula glavom i mahnula joj rukom, iako joj je u grlu narastalo gađenje, poput lampiona od papira. Dok je gledala Kris, izgledalo joj je da vidi Keri Uajt kroz odškrinuta vrata, kako čuči sa rukama preko glave. Verovatno je sama zaključila (sudeći po klimanju glave i mahanju) da je njeno hipokritsko ponašanje nerazumno i mučno. Zar nije mogla da je naprosto zaobiđe?

»Dajte mi kriglu biljnog piva" za deset centi«, rekla je Hjubiju. Hjubi je točio pravo biljno pivo i služio ga u ogromnim lakiranim kriglama iz . Spremala se da odsrče jednu veliku kriglu dok je čekala na Tomija i čitala roto-roman — iako je biljno pivo stvaralo kratere po njenom tenu, zauvek ju je »osvojilo«. Ali se nije začudila što joj ovog puta nije prijalo.

»Kako vaše srce. Hjubi?« upitala ga je.

»Vi deca«, reče Hjubi skidajući nožem penu sa Suinog piva da bi zatim propisno napunio kriglu — »vi ništa ne shvatate. Uključio sam jutros električni briač i sto deset volti mi je momentano prošlo kroz pejsmejker. Vi deca nemate pojma kako to izgleda, jesam li u pravu?«

»Reklo bi se da niste.«

»Nisam, bože gospode, poštedi je da ikada ovo sazna. Koliko još moja stara tikatakalica može da izdrži? To ćete tek da vidite, deco, kada ja kupim farmu, a ovi gradski tipovi za preuređenje grada pretvore ovo mesto u parkiralište. Ovo košta banku.«

Gurnula je novac preko mermerne ploče.

»Pedeset miliona volti prolaze pravo kroz staru pumpu«, reče turobno Hjubi pogledajući na ispupčenje u džepu na grudima, Su je prišla i pažljivo skliznula na prazno sedište u Krisinom separeu. Izgledala je izuzetno lepo, crna kosa joj je bila povezana tamnozelenom trakom, a tesna baskijska bluza naglašavala je njene čvrste uzdignute grudi.

»Kako si, Kris?«

»Đavolski dobro«, reče Kris, nešto odveć pokunjeno. »Čula si poslednje novosti? Ne idem na matursku. Kladim se. međutim, da će onaj peder, Grejl, da izgubi posao.«

Su je čula najnovije vesti, kao i svi ostali u Evinu.

»Tata ih tuži«, nastavila je Kris i dobacila preko ramena:

»Bili i! Dođi da se pozdraviš sa Su.«

Ispustio je časopis i dogegao se do njih, palčeve je zakačio za kaiš Dripanan oko bokova.

dok su mu se ostali prsti mlitavo klatili iznad nabreklog šlica »leviski«. Su je bila obhrvana talasom nestvarnosti koji ju je zapljusnuo tako da je morala da se uzdrži da ne stavi ruke na lice i da se silovito zakikoće.

»Zdravo, Suzi«, reče Bili. On se posadio pored Kris i momentano krenuo da masira njeno rame. Lice mu je bilo potpuno prazno. Izgledao je kao da se sprema da zagriže goveđi odrezak.

»Čini mi se da ćemo pokvariti maturu u svakom slučaju«, reče Kris. »U znak protesta ili nečeg sličnog.«

»Je li to istina?« Su se bila istinski uplašila.

»Ne«, odgovori Kris, prelazeći preko toga. »Ne znam«. Lice joj je odjednom iskrivio besan i iznenađen izraz koji joj se iznebuha javio,

kao tomado. »Ta prokleta Keri Uajt! Da samo uzme to svoje prokleta ponašanje svetice i stavi ga sebi u dupe!«

»Preživćeš ti sve to«, reće Su.

»Da ste samo vi ostale izašle sa mnom ... Bože, Su, zašto to niste učinile? Mogli smo da ih uništimo. Nikad mi nisi izgledala kao Školska tužibaba.«

Su je osetila kako joj se lice zažarilo. »Ne znam ja ništa o drugima, ali ja lično nisam nikoga izdala. Prihvatila sam da budem kažnjena jer smatram da sam to zaslužila. Uradile smo nešto loše. Nema smisla da i dalje o tome govorimo.«

»Gluposti. Ta prokleta Keri trči naokolo i priča da će svi osim nje i njene zlatnooke mame da odu u pakao, a ti sada nju braniš? Trebalo je da pokupimo one uloške i da ih joj nabijemo u grlo.«

»Naravno, pa da. Videćemo se, Kris.« Podigla se da izađe iz separea.

Ovoga puta je Kris pocrvenela: krv joj je najednom jurnula u lice, kao da je neki crveni oblak prešao preko njenog unutrašnjeg sunca.

»Ti ćeš da budeš ovdašnja Jovanka Orleanka! Sećam se, čini mi se da si se tamo drala zajedno sa nama ostalima.«

»Jesam«, reće Su podrhtavajući, »ali sam prestala.«

»Eh, ti si baš to.« Nadovezala je Kris. »Da. baš jesi. Uzmi sa sobom pivo, jer se plašim da ću se pretvoriti u zlato ako ga dotaknem.«

Nije sa sobom ponela pivo. Okrenula se i poluhodajući, a pola se teturajući izađe. Veoma se uzбудila, isuviše da bi plakala ili besnela. Ona je bila dobroćudna devojka, i to joj je bio prvi obračun u kome se zatekla, prvi fizički ili verbalni obračun koji ju je snašao od vremena udaranja čvrga u osnovnoj školi. A bilo je to i prvi put u životu da je ona aktivno podržala neki Princip.

Naravno, Kris ju je pogodila u pravo mesto, upravo onde gde je bila najranjivija: ona je bila hipokrita, nije mogla to da porekne ni na koji način, a duboko u njoj, skriveno i omraženo, pritajilo se saznanje da je jedan od glavnih razloga zbog kojih je otišla na kazneni čas gđice Desdžardin i preznojavajući se trčala, bio sasvim nečastan. Nije ni za šta na svetu htela da propusti svoj poslednji Prolećni bal. Ni za šta na svetu.

Tomi se sasvim izgubio iz vidokruga.

Krenula je prema školi, a stomak joj je nesrećno zavijao. Jadna gđica Kaluđerica. Suzi Krempita. Pristojna Devojka koja samo To radi sa momkom za koga namerava da se uda — sa propisno oglašanim venčanjem u nedeljnim novinama, naravno. Sa dvoje dece koje će tući namrtvo ako pokažu neki znak iskrenosti — ako se potuku, potucaju ili odbiju da se osmehnu svaki put kada neki lik iz bajke zaurla »žaba!«

Pored oči joj iskrсну Prolećni bal. Plava haljina. Buket koji je celog popodneva čuvala u frižideru. Tomi u belom večernjem sakou, sa svilenim pojasom, u crnim pantalonama i u crnim cipelama. Dok sede na sofi u dnevnoj sobi, roditelji ih slikaju sa kodak star-flešom i velikim polaroidom. Krep-papir koji pokriva gole grede na tavanici. Sviraju dve grupe — jedna rok-muziku, a druga neku tihu. Prizor ne pripada onima suvišnjima. Mortimerska gusko, molim te, ostani po strani. Ovde ulaze samo budući članovi kluba vikendaša i budući stanari Izglancanih Čoškova.

Suze su joj konačno potekle i počela je da trči.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Sledeći odlomak prenosimo iz pisma Kristine Hargensen, koji je napisala Doni Kelog. Dona Kelog se preselila iz Čemberlena u Providens. Long Ajlend, u jesen . Ona je očigledno bila jedna od malobrojnih prijateljica i poverenica Kris Hargensen. Pismo je poslato sa pošte . maja .

»I tako sam odstranjena sa maturalnog, a moj otac, kukavica, kaže da im neće pokazati zube kao što su zaslužili. Ali neće moći oni sa tim da prođu.

Još uvek ne znam šta ću da uradim, ali garantujem da će svako da dobije svoj deo prokletog ogromnog iznenađenja ...«

Bio je sedamnaesti. Sedamnaesti maj. Precrtala je taj dan u kalendaru u svojoj sobi čim je uskočila u svoju dugačku belu spavaćicu. Precrtavala je debelim crnim flomasterom sve dane koji bi prošli, a mislila je da taj njen postupak ispoljava veoma loš stav prema životu.

Nije marila za stav. Jedino za šta je marila bilo je saznanje da će je Mama primorati da se sutradan vrati u školu gde će se suočiti sa svima Njima.

Sela je u malu bostonsku stolicu za ljujanje (koju je kupila i platila sopstvenim novcem), koja se nalazila pored prozora, a onda je sklopila oči i izbrisala sa uma Njih i sve klupko svesnih misli. Proces je ličio na brisanje poda. Kao da podignemo tepih podsvesti i ispod njega počistimo svu prljavštinu. Zbogom, prljavštino.

Otvorila je oči i pogledala četku za kosu koja je stajala na njenom ormariću.

Prelomilo se.

Podizala je četku. Bila je teška. Osećala se kao da podiže tegove slabim rukama. Oh, zabrundala je.

Četka je skliznula do ivice ormarića i prešla preko tačke gde bi je zemljina teža već povukla nadole, a zatim se zaklatila, kao da je održava nevidljiva uzica. Kerine oči su se pretvorile u dva proreza. Žile su pulsirale u njenim slepoočnicama. Verovatno bi se neki lekar zainteresovao za njeno telo u tom trenutku — nije se vladalo prema zakonima prirode.

Disanje joj se svelo na šesnaest udisaja u minutu, a krvni pritisak joj se popeo na sa

. Otkucaji srca su joj se popeli na — što je više nego kod astronauta u trenutku delovanja zemljine teže pri lansiranju. Temperatura joj je spala na samo stepena. Telo joj je gorelo energijom koja je, činilo se, dolazila niotkuda i nikuda ne ide.

Encefalogram bi pokazivao alfa-talase, koji više nisu bili talasi već ogromni nazubljeni vrhovi.

Pažljivo je spustila četku. Dobro je. Prethodne večeri ju je ispustila. Ako izgubi sve adute, otići će u zatvor.

Ponovo je zatvorila oči i nastavila da se ljulja. Njene fizičke funkcije počele su da se vraćaju na normalu. a disanje joj se toliko ubrzalo da je gotovo dahtala. Stolica za ljuljanje je tiho zaškripala. Zvuk, uostalom, nije bio neprijatan. Delovao je umirujuće. Ljuljaj se, ljuljuškaj, razbistri misli.

»Keri?« Majčin glas, pomalo uplašen, doplovio je do nje.

(nešto je prekida, kao smetnje na radiju koje se jave kad uključite mikser pa dobro dobro) »Jesi li očitala molitve, Keri?«

»Evo upravo ih čitam«, odgovorila je.

Da. Upravo ih je izgovarala, u redu.

Bacila je pogled na krevet svoje male sobe.

Prelomilo se.

Osetila je ogroman teret. Golem i nepodnošljiv.

Krevet se zatresao. a onda mu se jedan kraj izdigao za možda tri inča.

Pao je sa treskom. Pričekala je, a smešak joj je poigravao oko usana čekajući na Mamin ljutiti povik sa podnožja stepenica. Nije uzviknula. Stoga je Keri ustala, otišla do kreveta i uvukla se među pro hladne ćaršave. Bolela ju je glava i smejalo joj se, kao i obično posle ovakvih vežbi. Srce joj je snažno lupalo na zastrašujući način.

Nagnula se, ugasila svetio i ponovo legla. Bez jastuka — Mama joj nije dopuštala da koristi jastuk.

Razmišljala je o đavolcima i sličnima i vešticama

(jesam li i ja veštica mama đavolova kurva)

koji jašu kroz noć, grušaju kravama mleko, prevrću kace sa maslom, spaljuju usev dok su Oni šćučureni u svojim kućama na čijim se vratima nalaze nažvrljani zaštitni znaci protiv uroka.

Zatvorila je oči i zaspala. Sanjala je o ogromnim, živim kamenicama koje padaju kroz noć i traže Mamu, traže Njih. Oni su pokušali da trče i da se sklone. Ali ih pećina nije mogla sakriti; mrtvo drvo nije pružalo zaklon.

Iz knjige Zovem se Suzan Snel, od Suzan Snel (Njujork: Sajmon i Sustcr,), str. I—IV: Jednu stvar koja se dogodila u Ćemberlenu za vreme matuske večeri niko nije razumeo. Štampa je nije razumela, naučnici sa Djuk univerziteta je nisu shvatili, Dejvid Kongres je nije shvatio, iako je njegova knjiga Senka je eksplodirala jedino polupristojno napismeno svedoćanstvo o datom slučaju, a najmanje od svih ju je shvatila Komisija za slučaj Uajtove, koja je mene upotrebila kao žrtveno jagnje.

Ali podatak od fundamentalnog značaja je ovaj: mi smo bili deca.

Keri je imala sedamnaest godina, Kris Hargensen je imala sedamnaest godina, meni je bila sedamnaesta, Tomi Ros je imao osamnaest, Bili Nolan (koji je ponovio deveti razred, sve dok nije naučio navodno kako da izvrće rukave za vreme ispita) imao je devetnaest godina...

Starija omladina reaguje na društveno prihvatljiviji način od mlađe dece, ali i oni na neki način donose pogrešne odluke, ili preterano reaguju ili savim zanemare određenu situaciju.

U prvom delu, koji sledi iza uvodnog, potrudiću se da prikažem, što bolje mogu, ove tendencije koje se u meni javljaju. Stvari o kojima ću govoriti počivaju u temelju moga učestvovanja u maturskoj večeri, a ako bih želela da sperem ljagu sa svoga imena, moraću da počnem sa opisom događaja koji mi se čine naročito bolni ...

Ovu priču sam već jednom ispričala, najpodrobnije, pred Komisijom za slučaj Uajtove, koja ju je saslušala sa nevericom. Nakon bdenja za dvesta umrlih i nakon razaranja celoga grada, lako se zaboravlja jedna jedina stvar: bili smo deca. Bili smo deca. Bili smo deca, koja su se trudila da učine ono najbolje ...

»Mora da si luda.«

Treptao je očima i nije mogao da veruje da je čuo ono što mu je rekla. Bili su u njegovoj kući, upalili su televizor, ali su zaboravili na njega. Njegova majka je otišla da poseti tetu Klajn, koja živi prekoputa. a otac mu se nalazio u podrumskoj radionici gde je pravio kućicu za ptice.

Su je izgledala odlučna ali se neprijatno osećala. »To je ono što ja želim, Tomi.«

»Pa, to nije ono što ja hoću. Čini mi se da je to najluđa stvar koju sam ikada čuo. Kao nešto što možeš učiniti za opkladu.«

Lice joj se ukратilo. »A-ha. Mislila sam da si ti bio taj koji je prethodne večeri držao velike govorcije. Ali kada dođe trenutak da se nešto uloži za tvoju pompeznu reč — «

»Čekaj, čekaj.« Nije se uvredio, već se samo cerio. »Nisam još rekao ne, je l' jesam?

Nisam još to rekao, u svakom slučaju.«

»Ti — «

»Čekaj, čekaj malo. Pusti me da pričam. Ti bi htela da povedem Keri Uajt na prolećni bal.

U redu. to razumem. Ali ima tu nekih stvari koje ne razumem.«

»Navedi mi ih.« Su se nagnula prema njemu.

»Kao prvo, šta bi to pomoglo? A kao drugo, čak i da je pitam, da li će ona pristati da krene sa mnom na bal?«

»Da ne pristane! Zašto — « Su se zbunila. »Ti si... svi te vole i — «

»Oboje znamo da Keri ima razloga da ne voli ljude koje svi vole.«

»Sa tobom bi išla.«

»Zašto?«

»Pa, ja ti samo kažem«, braneci se, reče Su. »Neće moći da te odbije.«

»Recimo i da ti poverujem«, reče on. »A šta je sa drugim delom priče?«

»Misliš, šta bi to pomoglo? Pa evo ... to bi je izvuklo iz njene školjke, naravno da bi.

Pomozi joj...« odugovlačila je.

»Da se uključi u društvo te večeri? Hajde Suzi, ne veruješ valjda u mogućnost takve gluposti.«

»U redu«, odgovorila je. »Možda i ne verujem. Ali možda se meni čini da još za nešto treba da se iskupim.«

»Za kupaonicu?«

»Za mnogo više od toga. Možda bih zaboravila ceo događaj da je samo to u pitanju, ali ružne pošalice sa njom traju još od osnovne škole. Ja u mnogima nisam učestvovala, ali u nekima jesam. Da sam bila u svim razredima sa Keri, verujem da bih učestvovala u većem broju tih poruga. Izgledalo je kao ... da se nešto mnogo smešno zbiva. Devojke zaista mogu da se ponašaju lukavo, kao mačke, a da mladići nikada ne shvate njihovu igru. Momci bi malo zadirkivali Keri pa bi je ostavili na miru, ali devojke... one su nastavljale i dalje i sve više tako da se više i ne sećam gde je sve to počelo. Da sam ja Keri, ne bih se ni usudila da se suočim sa svetom. Pronašla bih ogromnu stenu i sakrila se ispod nje.«

»Bili ste deca«, rekao je. »Deca stvarno ne znaju šta rade. Deca, u stvari, ne znaju sopstvenice reakcije i povređuju druge ljude. Ne poseduju, hm, saosećanje. Je li shvataš?«

Borila se u sebi da izrazi misao koja joj se pri ovome javila, jer joj se iznenada učinilo suštinsko ono sećanje na događaj u kupaonici, ogromno kao naoblačeno nebo nad planinom.

»Ali gotovo niko ne otkriva da njegovi potezi stvarno, odistinski povređuju druge ljude!

Ljudi ne postaju vremenom bolji, već mudriji. Kad postaneš mudriji, ne prestaješ da čupaš movama krila, već samo pronalaziš bolje razloge i metode da činiš tu istu stvar. Mnoga deca kažu da im je žao Keri Uajt — većinom devojčice. ali u pitanju je šala — kladim se da nijedna od njih ne zna kako to izgleda biti Keri Uajt, svakog trenutka u toku dana. Ali to im i nije važno.«

»A tebi jeste?«

»Nemam pojma.« Uzviknula je. »Ali neko mora da pokuša i da mu bude žao na način koji uzimamo u obzir... na način na koji to nešto znači.«

»Važi. Pitaću je za bal.«

»Hoćeš li?« Pitanje je izronilo tupo i začuđeno. Nije mislila da će on u stvari da pristane.

»Hoću. Ali mi se čini da će mi reći ne. Precenjuješ moj glumački izgled. Popularnost je sranje, izgleda mi da ti imaš neke mušice u glavi o njoj.«

»Baš ti hvala«, rekla mu je tonom kojim zahvaljujemo inkvizitoru na mučenju.

»Volim te«, rekao joj je.

Pogledala ga je uplašeno. Bio je to prvi put da joj je to rekao.

Iz knjige Zovem se Suzan Snel (str.):

Ima mnogo ljudi — a tu spadaju većinom muškarci — koji se nisu začudili što sam zamolila Tomija da povede Keri na Prolećni bal. Ono što ih je iznenadilo bilo je to što je on pristao, a to samo pokazuje koliko muški mozak malo brine o altruizmu prema svojim bližnjima.

Tomi ju je izveo zato što je voleo mene, zato što sam ja to želela. Kako znaš, pita me skeptik sa strane, da te je voleo? Jer mi je to rekao, gospodine. A da ste ga i vi poznavali, vama bi to bilo dovoljno takođe...

Pitao ju je u četvrtak, posle ručka, i otkrio da se oscća nervozan, nalik dečaku koji ide na prvi žur.

Sedela je u četvrtom redu ispred njega na petom času, u učionici, a kada se čas završio, požurio je prema njoj kroz gomilu tela koja su hrlila napolje. Iza katedre se nalazio g. Stivens, visoki čovek koji se upravo pretvarao u debeljka i koji je odsutno presavijao papire trpajući ih u svoju ofucanu smeđu tašnu.

»Keri?«

»Oh, mmm?«

Podigla je pogled sa svojih knjiga, uplašena kao da očekuje udarac. Dan je bio tmuran i gomila fluorescentnih svetiljki uglavljenih u tavanicu nije baš bila milosrdna prema njenom bledom licu. Ali je on video prvi put (jer je to bio prvi put da ju je stvarno pogledao) da nije bila baš toliko ni odbojna. Lice joj je bilo više okruglo nego ovalno, a oči su joj bile tako tamne da je izgledalo da bacaju senke ispod sebe, nalik modricama. Kosa joj je bila tamnoplava, lako kovrčava, sakupljena u punđu koja joj nije pristajala. Usne su joj bile pune, gotovo zavodljive, a zubi prirodno beli. Telo joj se, uglavnom, nije moglo oceniti. Ogroman džemper joj je skrivao grudi i samo naznačavao bradavice. Suknja joj je bila šarena, ali ipak ružna: dopirala joj je do polovine listova, po modi iz , i imala čudnu i nezgrapnu liniju slova A.

Podlisci su joj bili okrugli i snažni (njen pokušaj da ih prikrije mekim dokolenicama bio je bizaran i neuspešan), ali bili su lepi.

Pogledala ga je sa izrazom punim straha, ali i nečega drugog. Bio je potpuno siguran da poznaje to nešto drugo. Su je bila u pravu, a pošto je bila u pravu, počinjao je da se pita da li ovim postupkom čini nešto dobro, ili još gore nego što jeste.

»Ako već nisi ugovorila sa nekim da ideš na bal, da li bi pošla sa mnom?«

U tom trenutku ona je trepnula, a dok je treptaj trajao, nešto se čudno dogodilo. Vreme za koje se sve to događalo možda nije trajalo duže od jedne sekunde, ali ga se on kasnije veoma dobro sećao kao što se sećamo snova ili onoga blejda vit. Osetio je malaksalost kao da mu vlastiti duh više nije vladao telom — a bilo je to bedno i bespomoćno osećanje koje je asocijalo na preveliko pijanstvo i trenutak u kome je počinjalo da mu se povraća.

A onda se osećanje izgubilo.

»Šta, šta?«

Bar nije bila ljuta. Očekivao je od nje kratki napad besa a potom naglo povlačenje. Ali ona nije bila ljuta; izgledala je nesposobna da shvati ono što joj je on predložio. Sada su ostali sami u učionici, između talasa starih učenika i novih đaka koji su trebali da pristignu.

»Prolećni bal je«, reče on, pomalo uzdrman, »u sledeći petak i znam da je ovo zakasneo poziv, ali —«

»Ne volim da me obmanjuju«, reče ona meko i obori glavu. Oklevala je za trenutak, i tada prošla pored njega. Zaustavila se i okrenula, a onda je iznenada primetio u njoj ponos, onaj prirodni, za koji je mislio da ga čak nije bila ni svesna. »Da li Vi ljudi mislite da me možete večito zavitlavati? Znam sa kime se zabavljaš.«

»Ja se ne zabavljam ni sa kim ko mi nije drag«, reče strpljivo Tomi. »Zamolio sam te jer sam tako želeo.« Najposle, znao je da je u tome u pravu. Ako je Su to želela da bi okajala grehe, očigledno to nije bio glavni razlog.

Učenici su počeli da ulaze u učionicu za šesti čas. a neki od njih su ih radozno pogledavali. Dejl Ulman je rekla nešto dečaku do sebe, njih dvoje se zakikotaše.

Izašli su zajedno.

Pošli su prema četvrtom krilu zgrade — njegova učionica se nalazila na suprotnoj strani — zajedno su koračali, doduše možda samo slučajno, kada je ona rekla, skoro nečujnim glasom: »Volela bih. Stvarno bih volela.«

Bio je dovoljno pronicljiv da zna da njene reči nisu značile odobravanje, stoga ga je ponovo obuzela sumnja. Pa ipak, nešto je počelo. »Onda to uradi. Biće sve u redu. Za nas oboje. Potrudimo se da sve bude dobro.«

»Ne«, reče ona, zamišljenog izraza koji je mogao biti pogrešno protumačen kao izraz njene lepote. »Biće to noćna mora.«

»Ja nemam propusnice«, reče on, prečuvši ono što je rekla. »Danas je poslednji dan prodaje.«

»Hej, Tomi, ideš u pogrešnom pravcu!« uzviknuo je Brent Cilan.

Zaustavila se. »Zakasnićeš.«

»A. ti?«

»Tvoj čas«, reče ona zbunjeno. »Zvonce će zazvoniti za tvoj čas.«

»Hoćeš li pristati?«

»Hoću«, odgovori ona u nemoćnom besu. »Znao si da hoću.« Nadlanicom je obrisala oči.

»Nisam znao«, odgovori on, »ali sada znam. Doći ću po tebe u sedam i trideset.«

»Dobro«, prošapta ona. »Hvala.« Izgledalo je da će se onesvestiti.

A onda, nesigurnije nego ikada ranije, dodirnuo joj je ruku.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str. —):

Verovatno nijedan događaj koji je u vezi sa slučajem Keri Uajt nije bio toliko pogrešno shvaćen, drugorazredno tumačen i uvijen velom misterije kao deo u kome je igrao Tomas Everet Ros, Kerin zlosrećni pratilac na Prolećnom balu srednje škole Evin.

U otvoreno senzacionalističkom govoru na Nacionalnom kolokrijumu o telepatskim fenomenima prošle godine, Morton Kračbarken je izjavio da su dva najčudnija događaja dva desetog veka ubistvo Džona F. Kenedija . i razaranje Čemberlena u Mejnu, maja . Kračbarken ističe da su oba događaja odomaćena preko masovnih medija i da u obama događajima skoro bode oči zastrašujuća činjenica što kada se jedna stvar okonča, neka druga istovremeno započne, bilo da je dobra ili loša. Ako bismo podržali ovo poređenje,

onda bismo rekli da je Tomas Ros igrao ulogu Li Harvi Osvalda — čoveka koji je povukao obarač katastrofe.

Pitanje koje i dalje lebdi je sledeće: da li je to učinio namerno ili nenamerno?

Suzan Snel, po sopstvenom priznanju, trebalo je da krene na godišnjicu u pratnji Rosa. Tvrdi da je ona predložila Rosu da povede Keri da bi se iskupila za svoj udeo u događaju iz kupaonice. Oni koji se protive ovoj priči, u skorije vreme predvođeni Džordžom Džeromom sa Harvarda, tvrde da je priča ili romantično prekrojena ili da predstavlja čistu laž.

Džerom tvrdi glasno i elokventno da je veoma netipično za srednjoškolske adolescente da se osećaju dužni da se »pokaju« za bilo koju stvar — naročito za uvredu nanetu nekom vršnjaku koga su već žigosale postojeće grupice.

»Bilo bi to divno kada bismo mogli da verujemo da je duša mladog čoveka u stanju da očuva ponos i samopoštovanje kao ptiče izbačeno iz gnezda uz pomoć takvog jednog gesta«, izjavio je Džerom u skorašnjem broju > Atlantik Mantlija«, »ali znamo da sve to nije tako. Malenu pticu neće tako nežno iščeprkati iz prašine njeni drugari; pre bismo rekli da je oni brzo i nemilosrdno odstranjuju.«

Džerom je, naravno, potpuno u pravu — kada je reč o pticama — a njegova govornost je nesumnjivo doprinela ogromnom širenju popularnosti teorije »mangupluka« koju je Komisija za slučaj Uajtove razmotrila ali je nije zapravo definisala. Prema ovoj teoriji, pretpostavlja se da su Ros i Kristin Hargensen (vidi str. —) bili jezgro labave zavere da se Keri Uajt dovede na Prolećni bal gde bi je do kraja sasvim ponizili.

Neki teoretičari (većinom pisci krimića) takođe tvrde da je Su Snel bila aktivan saučesnik zavere. Ovo stavlja misterioznog g. Rosa u najgori mogući položaj saučesnika koji je namerno vodio nesigurnu devojkicu u najgoru stresnu situaciju.

Autor ovog članka, poznajući prirodu g. Rosa, ne veruje u mogućnost ove pretpostavke. Ovu stranu nisu dovoljno ispitali istraživači koji ga slikaju kao prilično dosadnog atletu i kolovođu grupe; izraz »glupi snagator«

savršeno ilustruje ovakvo mišljenje o Tomiju Rosu.

Tačno je da je Ros bio atleta natprosečne sposobnosti. Najbolji je bio u bejzbolu. a bio je i član školskog kluba u Evinu od prvog razreda gimnazije. Dik O'Konel, generalni menadžer bostonskog kluba »Red soks«, napomenuo je da bi Rosu ponudili poprilično veliku nagradu za potpisivanje ugovora sa njima, da je ostao živ.

Ali Ros je takođe bio i prvoklasan petičar (što se teško uklapa u sliku »glupog snagatora«), dok su njegovi roditelji tvrdili da pre no što bi se odlučio za bejzbol morao da završi koledž na kome bi studirao engleski. U

njegova interesovanja je ulazilo pisanje poezije, a pesma koju je napisao šest meseci pre smrti objavljena je u priznatom »omladinskom listu«

»Everlif«. Ovaj podatak nalazi se u Dodatku V.

Njegovi drugari, koji su preživeli, takođe ga visoko vrednuju — što je značajno. Samo je dvanaestoro preživeo događaj koji žuta štampa naziva Malurskom noći. Oni koji se nisu nalazili na proslavi uglavnom su biti nepopularni članovi mlađih i starijih razreda Ako se ili »autsajderi« sećaju Rosa kao ljubaznog i dobroćudnog momka (mnogi ga pominju kao »đavolski prijatnog drugara«), ne znači li sve to da se pretpostavke profesora Džeroma mogu dovesti u pitanje?

Rosova školska dokumenta — koja zbog zakona te države ne možemo ovde podnesti u vidu fotokopija — zajedno sa sećanjima njegovih drugova iz razreda i sa primedbama rođaka, suseda i nastavnika, daju nam sliku izuzetnog mladog čoveka. Ova se slika veoma loše uklapa u sliku lukavog, mladog foliranta i snagatora

profesora Džeroma. Kao prvo, očigledno je ovaj momak bio veoma izdržljiv u podnošenju poruge i u dovoljnoj meri nezavisan od svojih vršnjaka kada se resio da pozove Keri.

U stvari, Tomas Ros nam pre liči na izuzetak: na društveno svesnog mladog čoveka.

Niko ovde ne tvrdi da je on bio svetac. Jer to nije ni bio. Međutim, dugotrajno istraživanje me je uverilo da nije bio ljudsko pilence u školskom kavezu koje se beslovesno odmara u prisustvu slabije kokoške ...

Legla je (ne plašim je se ne plašim je se) na krevet sa rukom preko očiju. Bila je subota uveče. Da bi napravila haljinu kakvu je zamislila, moraće da počne sa šivenjem (ne plašim se mame) najkasnije sutra. Već je kupila materijal kod »Džona« u Vestoveru. Težak i zgužvani raskošni somot ju je plašio. Cena iu je takode uplašila, kao što ju je zastrašila i veličina radnje, te sve one elegantne dame koje su se svuda muvale u lakim prolećnim haljinicama, razgledajući bale tkanina, u radnji je vladala neka prepoznatljivo neobična atmosfera, a svetovi su je delili od čemberlenskog »Vul vorta« u kome je obično kupovala materijale.

Bila je prestrašena, ali se nije zaustavila. Znala je, može, ako poželi, da ih sve natera da vrišteći istrče na ulicu. Lutke bi popadale, svetiljke poispadale, a bale tkanina bi letele kroz vazduh i odmotavale se u talasima. Mogla je da, nalik Samsonu u hramu, izruči propast na njihovu glavu ako to poželi. (ne plašim se) Paket je sada stajao skriven na suvoj polici, dole u podrumu, a ona će ga već izneti.

Večeras.

Otvorila je oči. Prelomilo se.

Ormar se podigao sa poda. tresao se za trenutak, a zatim se dizao sve više dok nije dotakao tavanicu. Spustila ga je. Podigla. Spustila

ga. A potom krevet, sa celim njegovim teretom. Gore. Dole. Gore. Dole. Kao nekakav lift.

Nimalo se nije umorila. Pa, možda malo. Ne baš mnogo. Sposobnost, koju je skoro pre dve nedelje izgubila, bila je u punoj moći. Popravila se i dobila u brzini koja beše — Pa, skoro zastrašujuća. A sada, na izgled nezvana — nalik saznanju o menstruaciji — javila se gomila sećanja, kao da je bila srušena neka mentalna brana da bi pokuljale čudne vode. Bila su to maglovita, rasejana sećanja male devojčice, ali veoma stvarna. Učinila je da slike na zidu zaigraju, čak preko sobe uspela je da odvrne slavine; Mama joj kaže (Keri zatvori prozore uskoro će kiša) da nešto uradi i odjednom prozori se iznenada zatvaraju sa treskom po celoj kući; izbušila je gđici Makaferti sve četiri gume odjednom otpustivši ventile na gumama njenog »folksvagena«; kamenice — (!!!!! ne ne ne ne ne !!!!!) — ali sada više nije mogla da izbegne sećanje. kao što nije mogla da izbegne ni mesečno čišćenje, a to sećanje nije bilo maglovito, ne, ne to sećanje; bilo je oštro i sjajno, kao izreckana munja: mala devojčica (mama prestani mama nemoj ne mogu da dišem o moje grlo o mama žao mi je pogle dala sam mama o moj jezik krv u ustima) jadna mala devojčica (vrisak: mala kurvo o znam ja o čemu je reč znam šta treba da radim) mala jadna devojčica čija polovina tela leži u ormaru a druga polovina je napolju, ispred sebe vidi crne zvezde koje joj igraju pred očima, i čuje daleko, slatko zujanje, naduven jezik visi joj među usnama, na vratu joj se ocrtava ogrlica od naduvenog zguljenog mesa gde ju je Mama pridavila, a sada se Mama vraćala, da je zgrabi, Mama koja ie držala Tata Ralfov dugački mesarski nož (da ih iskopam moram da iskopam zlo porok grehe puti o znam ja za oči iskopaću ti oči) u desnoj ruci. Mamino lice se zgrčilo i uvijalo, bale su joj curile niz bradu dok je u drugoj ruci držala Bibliju Tate Ralfa (nikada ti više nećeš ugledati to ogoljeno zlo) a onda se nešto prelomilo, i to se nije samo prelomilo već se PRELOMILO, nešto veliko, bezoblično i titansko, neki izvor snage koji već sada nije bio njen i nikada neće ni biti, a onda je nešto palo na krov, a Mama je vrisnula i ispustila Bibliju Tate Ralfa, i to beše dobro, onda su se začuli novi udarci i treskanje, tada je nameštaj počeo da leti po kući a Mama je ispustila nož i pala na

kolena i počela da se moli, podigla je ruke i njihala se klečeći dok su stolice letele niz stepenište, a krevet na spratu se prevrnuo, sto za ručavanje se zaglavio pokušavajući da izleti kroz prozor, a onda su Mamine oči postale ogromne, izludele i izbečene, uperila je prst u devojčicu (ti si to ti đavolov ispljuvku veštice đavolov slugo ti to sve radiš) a tada su na scenu stupile kamenice i Mama se onesvestila upravo u trenutku kada se krov srušio i poskočio kao da su po njemu zabubnjali koraci Boga, a tada — Tada se i ona onesvestila. I nakon toga više nije bilo sećanja. Mama o tome nije govorila.

Mesarski nož je vraćen u fioku. Mama je prikrila odećom ogromne crne i modre masnice na njenom vratu i Keri se priseti a kako je pitala Mamu kako ih je dobila. Mama je satno stisla usne i ništa nije prozborila. Vremenom je sve bilo zaboravljeno, sećanje joj se javljalo samo u snu. Slike više nisu igrale po zidovima. Prozori se nisu sami zatvarali. Keri se nije sećala vremena kada su stvari stajale drukčije. Sve do sada.

Ležala je na krevetu, gledala u tavanicu i preznojavala se.

»Keri! Večera!«

»Hvala. (ne plašim je se) Mama.«

Ustala je i privezala kosu tamnoplavom mašnom. A onda je sišla dole.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Koliko je očigledan bio Kerin »divlji talenat« i šta je o njemu mislila Margaret Uajt, sa svojim preozbiljnim hrišćanskim moralom? Verovatno to nikada nećemo saznati. Ali čovek se usuđuje da poveruje da je reagovanje gđe Uajt moralo biti preterano . .

»Nisi ni dotakla svoju pitu, Keri.« Mama je podigla pogled sa proglasa koji je čitala ispijajući čaj marke »Konstant Koment«. »Ja sam je pravila.«

»Mama, od nje dobijam bubuljice.«

»Tvoje bubuljice predstavljaju način na koji te Bog kažnjava. A sada pojedi pitu.«

»Mama?«

»Da?«

Keri se odvažila. »Tomi Ros me je pozvao na Prolećni bal sledećeg petka —«

Mama je zaboravila na proglas. Zurila je u nju širom otvorenih očiju, kao da ne veruje svojim ušima. Nozdrve su joj se širile kao u konja koji čuje čegrtanje zmije.

Keri je pokušala da prebrodi prepreku a samo (ne bojim se o da bojim se) se je delimično oslobodila.

»— a on je veoma pristojan momak. Obećao je da će svratiti i da će se upoznati sa tobom pre bala i —«

»Ne.«

»— dovešće me kući do jedanaest. Ja sam —«

»ne, ne i ne!«

»— prihvatila. Mama, molim te, shvati da ja treba da počnem... da pokušavam da se usaglasim sa svetom. Ja nisam nalik tebi. Smešna sam — to jest, deca misle da sam smešna. Neću to da budem. Želim da pokušam da budem celovita osoba pre no što bude isuviše kasno da —«

Gdja Uajt je sasula čaj Keri u lice.

Bio je mlak, ali i da je bio vreo, ne bi Keri tako brzo zapužio usta kao ovaj sada. Nemo je sedela dok joj je žučkasta tekućina kapala sa brade i obraza na njenu belu bluzu i širila se.

Bio je lepljiv i mirisao je na cimet.

Gdja Uajt je sedela i tresla se, dok joj se celo lice zaledilo osim nozdrva koje su nastavile da joj se šire. Odjednom je zabacila glavu i zaurlala prema tavanici.

»Bože! Bože! Bože!« Vilica joj je snažno cvokotala nakon svakoga izgovorenog sloga.

Keri je sedela ne pomerajući se.

Gdja Uajt je ustala i obišla oko stola. Ruke su joj se zgrčile u obliku kandži, a na licu joj se ocrtavao poluizluđen izraz samilosti pomešane sa mržnjom.

»U ormar«, naredi ona. »Idi u ormar i moli se.«

»Neću, Mama.«

»Momci. Da, momci su sledeći na redu. Nakon krvarenja dolaze momci. Nalik psima koji njuškaju, keze se i balave, pokušavajući da otkriju odakle dopire vonj. Taj... vonj.«

Zamahnula je celom rukom da je udari, a zvuk njenog dlana koji se spustio na Kerino lice (o bože tako je se sada plašim) naličio je tupom zvuku kožnog kaiša koji zviždi kroz vazduh.

Keri je ostala da sedi, ali joj se gornji deo tela njihao. Ožiljak joj je na obrazu prvo pobeleo, a zatim postao krvavo crven.

»Ožiljak«. reče gdja Uajt. Oči su joj bile Ogromne ali prazne: brzo je disala, boreći se za vazduh. Izgledalo je da priča sama sebi dok joj se pandžasta ruka spuštala na Kerino rame da bi je izvukla iz stolice.

»U redu, videla sam ga. O, da. Ali. Ja. Nikada ne bih. Uradila sam. Ali zbog njega. On.

Uzeo je. Mene...« Zastala je, a oči su joj neodređeno bludele po tavanici. Keri je bila užasnuta. Mama je izgledala kao da se nalazi u

kovitlacu nekog velikog otkrovenja koje može da je uništi.

»Mama —«

»U kolima. O, znam ja gde te oni vode kolima. U predgrađa. U motele. Viski. Mirisanje... o, namirišu oni to na tebi!* Glas joj se podigao do vriska. Žile su joj iskočile na vratu, a glava joj se okretala u ravnomernom kruženju nagore.

»Mama. bolje da prestaneš.«

Ovo ju je izgleda povratilo u neku maglovitu stvarnost. Usne su joj se iskrivile u nekoj vrsti istinskog iznenađenja i ona zastade, kao da traži stara značenja u nekom novom svetu.

»U ormar«, promumlala je. »Idi u ormar i moli se.«

»Neću.«

Mama je podigla ruku da je udari.

»Neću.«

Ruka se zaustavila nepomično u vazduhu. Mama je zurila u ruku kao da želi da se uveri da joj je još uvek tamo, čitava.

Pleh sa pitom odjednom se podigao sa metalnog podmetača na stolu i zavitlao se preko sobe da bi se zabio pored vrata dnevne sobe, praveći barku sluzi od ribizla.

»Ja ću da idem. Mama. «

Mamina prevrnuti šolja se podigla i preletela preko njene glave da bi se razbila iznad šporeta. Mama je vrisnula i pala na kolena ruku podignutih iznad glave.

»Đavolovo čedo«, jauknula je. »Đavolovo čedo. Satanin ispljuvak —«

»Mama, ustani.«

»Žudnja i pohota, zov puti —«

»Ustani.«

Mami je usahnuo glas, ali se ipak podigla, ruke su joj i dalje stajale iznad glave tako da je ličila na ratnog zarobljenika. Usne su joj se micale. Keri se činilo da šapuće molitvu.

»Ne želim da se borim sa tobom. Mama«, reče Keri, dok joj se glas gubio i jenjavao.

Trudila se da ga obuzda. Želim jedino da me pustiš da vodim svoj život. Meni... meni se ne dopada tvoj.« Zastala je, užasnuta uprkos svojoj odluci. Konačno svetogrđe je bilo izgovoreno, a bilo je hiljadu puta gore od one reči koja počinje sa J.

»Veštica«, prošaputala je Mama. »U Božijoj knjizi piše: 'Ne pati da bi veštica živela.' Tvoj otac je služio Bogu —«

»Neću sada o tome da razgovaramo«, reče Keri. Uvek ju je uznemiravalo kad čuje Mamu kako govori o ocu. »Samo hoću da shvatiš da će se stvari ovde promeniti. Mama.« Oči su joj sijale. »A bolje da to i one same shvate.«

Ali Mama je ponovo šaputala za sebe.

Nezadovoljna i sa osećanjem nedovršenosti u grlu, kao i sa neprijatnim krčanjem u stomaku usled emocionalne napetosti, spustila se u podrum da donese materijal za haljinu.

Tamo je bilo bolje nego u ormaru. To je bilo to. Sve je bilo bolje od ormara sa plavom svetiljkom i sa nepodnošljivim smradom znoja i njene sopstvene grešnosti. Bilo šta. Sve je bilo bolje od njega.

Stajala je sa umotanim paketićem koji je pritiskala o grudi, zatvorivši oči i prekidajući na taj način slabu svetlost koja je dopirala iz podrumске ogoljene sijalice ukrašene paučinom.

Tomi Ros je nije voleo, toga je bila svesna. Bila je u pitanju neka čudna vrsta lajanja koje je ona mogla da razume i da na njega odgovori. Napunila je svaki delić mozga Pojmovima o okajavanju još od vremena kada je kao mala počela da razmišlja.

Rekao je da će biti dobro — da će se oni za to postarati. E, pa. ona će da se postara. Oni bolje da ništa ne počinju. Bolje da ne počinju. Nije znala da li je njen dar potekao od gospodara svetlosti ili tame, a sada, pošto je otkrila da više ne mari od koga je potekao, osetila se preplavljena nekim skoro neopisivim olakšanjem, kao da je ogroman teret, koji je dugo nosila, spao sa njenih ramena.

Gore na spratu Mama je nastavila da šapuće. Nije to bila božija molitva, bila je to molitva iz Pete knjige Staroga zaveta za isterivanje Đavola.

Iz knjige Zovem se Suzan Snel (str.):

Konačno su o svemu tome napravili i film. Videla sam ga prošlog aprila.

Kada sam izašla iz bioskopa, bilo mi je muka. Kad god se nešto važno događa u Americi, ljudi moraju da potkuju događaj, kao da je u pitanju konj spreman za trku. Na taj način se sve zaboravi. A zaboraviti Keri Uajt značilo bi napraviti veću grešku nego što bi bilo ko može da pretpostavi ...

Ponedeljak je, ujutro; direktor Grejl i njegov pomoćnik, Pit Morton, ispijaju kafu u Grejlovoj kancelariji.

»Ni reči od Hargensena još uvek?« upita Morti. Usta su mu se skupila u osmeh a la Džon Vejn, koji je bio donekle zbunjen na krajevima usana.

»Ni slovca. A Krislin je prestala da šuška kako će nas njen otac upropastiti.« Grejl je izdužena lica duvao u svoju kafu.

»Ne izgledaš baš kao neko ko upravlja svim kočijama.«

»Pa i ne upravljam. Znaš li da Keri Uajt ide na matursko?«

Morti ie trepnuo. »Sa kim? Sa Kljunom?« Kljun je bio nadimak za Fredija Holta, koji je bio još jedan od školskih izgubljenih slučajeva. Imao je možda nekih šezdesetak kila sa svim odelom, a slučajni posmatrač bi pao u iskušenje da pomisli da četrdesetak od te težine otpada na njegov nos.

»Ne«, odgovori Grejl. »Sa Tomijem Rosom.«

Morti nije dobro progutao gutljaj kafe i gušio se u napadu kašlja.

»Tako sam se i ja osetio«, reče Grejl.

»A šta će da radi njegova devojka? Ona mala Snelova?«

»Čini mi se da je to ona sredila«, reče Grejl. »Izgledalo mi je da se oseća dovoljno krivom za ono što se dogodilo sa Keri kada sam razgovarao sa njom. Sada je u odboru za ukrašavanje sale i izgleda vesela kao ptičica, kao da joj izostanak sa maturske večeri ne znači baš ništa u životu.«

»Aha«, mudro zaključi Morti.

»A što se tiče Hargensena — čini mi se da je razgovarao sa ljudima i otkrio da ga mi zaista možemo tužiti zbog Keri Uajt ako nam se prohte.«

»Misliš li da će doći do neke neprijatnosti u petak uveče?«

»Ne znam. Znam da Kris ima mnogo prijatelja koji će tamo biti. Uz to se još i zabavlja sa onim nesrećnim Bilijem Nolanom koji oko sebe gaji ceo cirkus. Druži se sa ljudima koji na ulici mogu da zaplaše trudne žene. Kako sam čuo, Kris Hargensen ga vrti oko malog prsta.«

»Plašiš li se bilo čega posebno?«

Grejl je nestrpljivo odmahnuo rukom. »Posebnog? Ne. ali se već dovoljno dugo bavim ovim poslom da bih znao koliko je ovo loša situacija. Sećaš li se utakmice sa Stedlerom sedamdeset šeste?«

Morti je potvrdno klimnuo glavom. Moralo je da protekne više od tri goidine da bi se zaboravila utakmica između škola Evin i Stedler. Brus Trevor je bio loš đak, ali izvanredan košarkaš. Trener Gejns ga nije voleo, ali se trevor spremio da igra za Evin na prvenstvu prvi put u toku deset godina. Isključili ga iz tima nedelju dana pre poslednje velike utakmice Evina protiv Stedler Bobketsa.

Inspekcija je otkrila u Trevorovom ormariću kilo marihuane sakrivene iza nekih knjiga. Evin je izgubio utakmicu a rezultat turnira je bio prema u protivničku korist. Ali niko ne pamti taj podatak; svi se sećaju nereda koji je izbio i prekinuo igru u četvrtom delu utakmice.

Pokretač je bio Brus Trevor koji je tvrdio da je opanjkan, a cela stvar se završila sa boravkom četiri čoveka u bolnici. Jedan od povređenih je bio trener iz Stedlera koga su udarili po glavi koferčetom za prvu pomoć.

»Osećam da će se tako nešto dogoditi«, reče Grejl. »Nešto grbavo — neko će se pojaviti sa trulim jabukama ili nešto slično.«

»Možda si vidovit«, reče Morti.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str.

Svi su se zajedno složili da je TK pojava genetički uslovljena, ali je različita od hemofilije, bolesti koja se ispoljava samo kod muškaraca. Kod te bolesti, koju su nazvali »Kraljevskim zlom«, gen se zadržava u ženama i lako se prenosi. Muška deca. međutim, »krvare«. Bolest nastaje samo ako se ugroženi muškarac oženi ženom koja u sebi nosi prenosni gen. Ako se u takvom braku rodi muško dete, sin će im biti hemofiličar, a ako se rodi kćerka, ona postaje prenosilac gena. Trebalo bi naglasiti da muškarac može da bude prenosilac gena ako se gen nalazi u sastavu njegove genetske strukture. Ali ako se takav

čovjek oženi ženom koja nosi taj nesrećni gen, rezultat će biti hemofilično potomstvo, ako porodica dobije sina.

U slučaju kraljevskih porodica koje su se često međusobno venčavale, verovatnoća da će se gen reprodukovati pošto je već ušao u porodično stablo bila je velika — zato se bolest zove kraljevsko zlo. Hemofilija je takođe bila znatno proširena u Apalačkim planinama na početku ovog veka, a rasprostranjena je i u onim kulturama u kojima su odomaćeni incest i brak najbližih srodnika.

U slučaju TK pojave, muškarac je prenosilac; TK gen se može javiti kod žene, ali se ispoljava jedino kod žena. Izgleda da je Ralf Uajt bio prenosilac gena. Margaret Brigam je, pukim slučajem, takođe prenosila gen, ali možemo pouzdano uzeti da je taj gen u njoj bio pritajen, jer nikada nismo naišli ni na kakve podatke da je ona ispoljila telekinetičku sposobnost sličnu onoj kod njene kćerke. Trenutno se ispituje lična istorija bake Margarete Brigam, Sadi Kokran — jer ako obrazac ispoljavanja prenošenja važi za TK kao što važi za hemofiliju, onda je gđa Kokran verovatno ispoljavala moć TK.

Da je potomak Uajtove porodice bio dečak, on bi verovatno bio još jedan prenosilac. Savršeno je moguće da bi mutantska moć sa njim izumrla, jer niko u porodicama Ralfa Uajta i Margaret Brigam nije imao rođake približne starosne dobi kojima bi teorijski prenosilac mogao da se oženi. A mogućnost da se Ralf sretne i oženi nekom drugom ženom — nosiocem TK gena bila je mala. Niko iz naučnih timova koji se bave ovom problematikom nije još izolovao gen.

Sigurno da niko ne sumnja, nakon tragičnog slučaja u Mejnu, da izolovanje ovog gena treba da postane primarnim predmetom bavljenja u medicini. Hemofiličar, to jest H gen, stvara muškog potomka kome nedostaju odbrambene ćelije u krvi. Telekinetičar, ili TK gen stvara ženske „Marije Tifusarke" koje su sposobne da razaraju skoro kako im se prohte...

Sreda je poslepodne.

Suzan i četrnaest drugih đaka — koji su predstavljali ni više ni manje nego odbor za dekoraciju Prolećnog bala — radili su na ogromnom muralu koji će biti okačen iza dva podijuma u petak uveče. Tema murala je bila proleće u Veneciji (ko li je samo izabrao ovakvu trivijalnu temu, pitala se Su. Bila je učenica Evina već četiri godine, bila je na dva bala, ali i dalje nije mogla to da shvati. Šta treba celom tom događaju tema? Što ne odigraju sok hop" i ne završe celu stvar?); Džordž Čizmar, likovno najnadareniji učenik u Evinu, napravio je mali crtež kredom na kome su se videle gondole na kanalu pri sunčevom zalasku, sa gondolijerom koji se u svom slamnom šeširu naslanjao na kormilo, a predivni prelive ružičastih, narandžastih i crvenih tonova bojili su nebo i vodu. Crtež je bio divan, bez ikakve sumnje. Precrtao ga je na ogromno platno veličine četrnaest puta dvadeset stopa i različite delove slike označio brojevima koji su odgovarali raznim bojama kreda. Odbor je sada strpljivo bojio sliku, a ličili su na decu koja polako napreduju preko velike stranice džinovske slikovnice. Pa, ipak, pomisli Su, gledajući u svoje ruke i mišice bogato naprašene ružičastom kredom, ovo će biti do sada najlepší bal.

Do nje je na petama sedela Helen Sajrs i gundala dok su joj kosti na leđima pucketale. Sa čela je sklonila nadlanicom pramen kose, ostavljajući pri tom na čelu ružičasti trag.

»Kako si me, do đavola, nagovorila na ovo?«

»E. pa i ti bi htela da sve izgleda lepo?« Su je imitirala gđicu Gir usedelicu i voditeljku odbora za ukrašavanje (dobro bi joj pristajalo ime gđica Brkata).

»Da. ali zašto nismo u odboru za osvežavanje ili u odboru za zabavne programe? Više bi koristile mozak, a manje leđa. Mozak je moj resor. Uostalom, ti ni — « Ugrizla se za jezik.

»Ne ideš?« Suzan je slegnula ramenima i opet se prihvatila krede. Jezik joj se grozno, nalik piscu u spisateljskoj krizi vezao u čvor. »Ne idem. ali svejedno želim da sve lepo izgleda.« Dodala je stidljivo: »Tomi ide.«

Radile su u tišini neko vreme, a onda je Helen opet zastala. Nikoga ne beše pored njih —

najbliži je bio Holi Maršal na drugom kraju murala, koji je božio kormilo gondole.

»Smem li da te pitam. Su?« upita konačno Helen. »Bože, svi pričaju o tome.«

»Naravno.« Su je prestala da boji sliku i protrljala ruku. Možda treba nekom sve da ispričam da bi priča zadržala verodostojnost. Ja sam zamolila Tomija da povede Keri.

Nadam se da će je to malo otvoriti prema svetu ... i porušiti neke barijere. Čini mi se da joj toliko dugujemo.«

»A gde spadamo tu onda mi ostali?« upita Helen bez imalo pakosti.

Su je slegla ramenima. »Morate sami da uvidite šta smo uradile. Helen. Neću se bacali kamenjem ni na koga. Ali neću da ljudi misle da se, hm ...«

»Igraš mučenice?«

»Tako nešto.«

»I Tomi se složio sa tim?« Taj ju je deo najviše fascinirao.

»Jeste«, reče Su, ali nije dalje pričala o tome. Nakon nekog vremena će: »Pretpostavljam da ostali misle da sam ja nadrljala.«

Helen je razmislila. »Pa... svi govore o tome. Ali većina još uvek misli da si ti u redu. Kao što si i sama rekla, ti donosiš svoje odluke. Postoji, međutim, mala grupa koja se ne slaže.«

Veselo se zacerekala.

»To su prijatelji Kris Hargensen?«

»I prijatelji Bilija Nolana. Bože. baš je on gadan.«

»Ne dopadam joj se baš mnogo.« upita Su.

»Suzi, mrzi te iz dna duše.«

Suzan je klimnula glavom, začuđena što ju je ova izjava rastužila i uzбудila.

»Čula sam da je njen otac hteo da tuži školu i da se posle predomislio«, reče ona.

Helen je slegla ramenima. »Ova cela stvar nije joj donela mnogo prijatelja«, reče ona.

»Ne znam šta nas je spopalo, sve nas zajedno. Osećam se kao da ne poznajem sopstvenu dušu.«

Radile su u tišini. Preko puta sobe Don Barel je postavljao produžne lestvice pripremajući teren za ukrašavanje krep papirom tavanskih čeličnih greda.

»Gledaj«, reče Helen. »Eno je Kris, dolazi ovamo.«

Suzan je podigla glavu upravo u trenutku kada je ona ulazila u mračnu kancelariju na levoj strani od ulaza u fiskulturnu salu. Na sebi je imala somotski šorc boje vina i belu svilenu bluzu — nije nosila prsluče, to se moglo videti po načinu na koji su joj podrhtavale grudi — bila je oličenje sna nekog starog pokvarenjaka, pomisli ogorčeno Su. a zatim se zapita šta Kris traži u prodavnici koju je otvorio Maturski odbor. Naravno, Tina Blejk je bila u odboru, a njih dve su se sporazumevale bolje od članova neke razbojničke družine.

Prestani, prekorila se. Želiš li da je vidiš u smoli i perju?

Želim, priznala je sebi. Deo nje upravo je to želeo.

»Helen?«

»Daaaa?«

»Spremaju li se da nešto izvedu?«

Helenino lice je zadobilo izraz nevoljne maske. »Ne znam.« Glas joj je bio tanak i odveć nedužan.

»Aha«, odgovori nehajno Su. (ti znaš nešto ti znaš: prihvati do đavola neku obavezu ako si samo ti u pitanju kaži mi) Nastavile su da boje u tišini. Znala je da nije baš sve u redu kao što je tvrdila Helen. Nije ni moglo biti: nikada više neće biti ona ista zlatna devojka u očima svojih drugara. Učinila je neku opasnu nepredvidljivu stvar — razbila je masku i pokazala svoje lice.

Kasno popodnevno sunce, prijatno i toplo kao mlako ulje i slatko kao detinjstvo, probijalo se kroz visoke i svetle prozore fiskultume sale.

Iz knjige Zovem se Suzan Snel (str.):

Razumem ponešto od onoga što nas je odvelo na matursko. Ma koliko da je sve bilo strašno, mogu da razumem kako je neko nalik Biliju Nolanu tamo otišao. Kris Hargensen ga je vodila za ruku — u najvećem broju slučajeva, da tako kažem. Njegovi prijatelji su bili kao i Bili — povodljivi.

Keni Garson, koji je prestao da pohađa srednju školu kada mu je bilo osamnaest godina, čitao je na ispitu nalik učeniku trećeg razreda osnovne škole. U kliničkom smislu reči, Stiv Digan je jedva bio nešto pametniji od idiota. Neki od njih su imali dosije u policiji, a jedan od njih, Džeki Talbot, prvi put je bio uhapšen za krađu praskalica kada mu je bilo devet godina.

Ako svemu pristupite sa stanovišta socijalnog radnika, čak ćete moći da nazovete ove ljude nesrećnim žrtvama.

A šta da se kaže za samu Kris Hargensen ?

Čini mi se, od početka do kraja, da je njen jedini interes bio da potpuno i do kraja uništi Keri Uajt...

»Ne smem«, nevoljko reče Tina Blejk. Bila je to mala i lepa devojka sa pundom od crvene kose. U nju je bila važno zabodena olovka. »Ako se Norma vrati, pobesneće.«

»Ona je u vc-u«, reče Kris. »Hajde.«

Tina je bila malo preplašena, ali se zakikotala pa ipak, odbila je tek da ne popusti tek tako: »Zašto hoćeš da je vidiš. Ti ionako ne ideš?«

»Ma nema veze«, reče Kris. Bila je čuvena Po svom crnom humom.

»Evo ti«, reče Tina i izvuče listu uvučenu u tanku plastičnu foliju sa druge strane stola.

»Ja idem po kokakolu. Ako se ona gundava Norma Votson vrati i uhvati te, ja te nisam videla «

»U redu«, promrmlja Kris, već udubljena u nacrt dvorane. Nije ni čula kada su se vrata zatvorila.

Džordž Čizmar je izradio nacrt dvorane, što znači da je bio savršen. Podijum za igranje bio je jasno označen. I draga dva podijuma za muziku. Pozornica gde će krunisati kralja i kraljicu (volela bih da ja krunišem onu prokletu murdaru snel a i onu keru) na kraju večeri. Sa tri strane su bili poredani stolovi maturanata-učesnika. Bili su to, u stvari, stolovi za kartanje, pokriveni prostirkom od krepa i ukrašeni vrpcom, na kojima su se nalazile nagrade za to veče, program matuske večeri kao i tiketi za biranje kralja i kraljice.

Povlačila je lakirani, špicasti nokat od stolova nadesno, ka parketu za igranje, pa nalevo.

Evo ih: Tomi R. i Keri V. Stvarno će se pojaviti zajedno. Jedva je mogla da poveruje. Drhtala je od besa. Zar su stvarno mislili da će im to poći za rukom? Usne su joj se zlobno skubile.

Osvrnula se preko ramena. Norme Votson još ne beše na vidiku.

Kris je vratila listu na mesto i brzo prelistala ostale papire na stolu izvrljanom inicijalima. Tu su bili računi (većinom za kupljeni krep-papir i rajsnedle), spisak imena roditelja koji su pozajmili stolove za kartanje, sitni nalozi, račun iz štamparije Star koja je odštamala pozivnice, primerak tiketa za biranje kralja i kraljice — Tiket! Zgrabila ga je.

Niko nije smeo da vidi taj kraljev i kraljičin tiket do petka, kada će svi učenici čuti imena kandidata oglašena preko glasnogovornika. Oni koji će prisustvovati maturskom glasaće za kralja i kraljicu, ali su prazni tiketi razaslati kućama još pre mesec dana. Rezultati glasanja trebalo je da budu stroga tajna.

Među učenicima je bilo sve više onih koji su želeli da se ukine cela igra sa kraljem i kraljicom — neke devojke su tvrdile da igra raspiruje neravnopravnost polova, a momci su smatrali da je naprosto glupava i pomalo uvredljiva. Postojala je velika mogućnost da je ovo bila poslednja godina održavanja jedne tako formalne i konvencionalne igranke.

Ali za Kris je jedino ova godina bila važna. Zurila je u tiket sa žudnom pažnjom.

Điordi i Frida. Neće moći. Frida Džeson je Jevrejka.

Piter i Majra. Ni ovde neće moći. Majra je jedna od zagriženih ženski koja se odlučila da izbriše ceo muški rod. Ne bi prihvatila čast čak i da je izaberu. A, uz to, bila je lepa kao stražnjica stare kobile Etel.

Frenk i Džesika. Sasvim moguće. Frenk Grajer je ove godine izvukao fudbalski tim, ali je Džesika bila još jedna nula sa više bubuljica nego pameti.

Don i Helen. Ne dolaze u obzir. Helen Sajers ne bi izabrali ni za kraljicu šintera.

I poslednji par: Tomi i Su. Naravno. Su je precrtana, a Kerino ime ispisano namesto njenog. To li će biti par! Obuzeo je neki čudan, škriputavi smeh, i ona prekri rukom usta da bi ga zadržala.

Tina se žurno vratila. »Gospode, Kris, još uvek si ovde? Evo je. dolazi!«

»Ne brini se, mače«, reče Kris pošto je vratila papire na sto. Još uvek se cerekala dok je izlazila, zaustavivši se da posprdno odmahne Su Snel rukom, koja je pak dirinčila na onom glupavom muralu.

U spoljašnjem holu napipala je u tašni banku, ubacila je u telefon i nazvala Bilija Nolana.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str.

Čovek se pita koliko je planiranja utrošeno da bi se uništila Keri Uajt — da li je to bio pažljivo razrađen plan, utvrđen i dugo razmatran, ili je to bilo nešto što se naprosto slučajno dogodilo?

... Ja sam pristalica ove poslednje ideje. Pretpostavljam da je Kristin Hargensen bila mozak operacije, ali smatram da je ona lično imala veoma maglovitu zamisao kako da »doskoči« devojci kao što je Keri. Prilično sam siguran da je ona bila ta koja je predložila Vilijamu Nolanu i njegovim prijateljima da se odvezu na farmu Irvina Hentija u Severni Čemberlen.

Mislila je da će taj put uroditi zamišljenim rezultatom, koji bi odgovarao izopačenom osećanju neke opšte pravde, siguran sam,...

Kola su brundala penjući se utabanim putem Stek End u Severnom Čemberlenu, krećući se brzinom od šezdeset i pet milja, što je bilo opasno po život na izlokanom, tvrdom tlu.

Povremeno bi neka niska grana, otežala pod majskim lišćem, zagrebala krov »biskejna« iz

, koji je imao uvučen branik, bio zarđao, udaren otpozadi i snabdeven dvostrukim auspuhom obloženim staklom. Jedno svetlo je bilo ugašeno, a drugi far bi zasvetleo u ponoćnoj tmmini samo kada bi kola udarila o naročito veliku izbočinu.

Bili Nolan je sedeo za ružičastim volanom sa navlakom od krzna. Džeki Talbot, Henri Blejk, Stiv Digan, i braća Garson, Keni i Lu, takođe su se nagurali. Bila su upaljena tri džointa koja su šetala kroz tamu nalik zapaljenim očima nekog putujućeg Kerbera.

»Siguran si da Henti nije tu?« upita Henri. »Ne žuri mi se da jurim natrag u ćorku, stari slatki Viliame. Tamo te hrane govnama.«

Keni Garson. koji se nakresao preko svake mere, smatrao je sve ovo neizrecivo smešnim, te je ispustio dugu kanonadu kreštavog kikota.

»Nije, bre, tu«, reče Bili. Čak je i ovo nekoliko reči iscedio sa mukom, protiv svoje volje.

»Sahrana je.«

Kris je za ovo slučajno doznala. Stari Henti je obrađivao jednu od retkih uspešnih nezavisnih farmi u čemberlenskoj oblasti. Za razliku od nekog dobroćudnog starog farmera zlatnog srca, koji najčešće obitava u pastoralnoj literaturi, stari Henti ie bio zao kao besan pas. Puška mu nije bila napunjena solju za kradljivce zelenih jabuka, već sačmom za ptice.

Takođe je proganjao mnoge momke za sitnu krađu. Jedan od njih beše prijatelj naših dečaka, nesrećnik zvani Fredi Overlok. Fredi je uhvaćen na delu u kokošarniku starog Hentija i pošto je dobio duplu dozu sačme broj šest, za ptice, bog mu je pomogao da se odatle izvuče. Dobri stari Fred je proveo četiri sata na stomaku, u odeljenju za hitne slučajeve, kukajući i proklinjući dok mu je veseli student medicine vadio sačmu iz stražnjice i bacao je u čelični tanjirić. Da bi stvar bila još gora. kažnjen je sa dvesta dolara za krađu i upadanje na tuđe imanje. Tako se ugasila svaka simpatija između Irvina Hentija i mangupske čete iz Čemberlena.

»A gde je Red?« upita Stiv.

»Pokušava da osvoji neku novu kelnericu u 'Kavaliru', odgovori Bili, zavrćući pri tom volan i probijajući se sa »biskejnom« sve dok se nije obreo na Hentijevom drumu. Red Triloni je bio čiča, Hentijeva iznajmljena radna snaga. Bio je teška pijanica i podjednako spretan u rukovanju sačmom kao i njegov poslodavac. »Neće se vratiti dok ne zatvore krčmu.«

»Đavolski rizikujemo za jednu šalu«, progundā Džeki Talbot.

Bili se ukrutio. »Hoćeš li da izađeš?«

»Neću, uh uh«, požurio je Džeki. Bili je doneo uncu neke dobre trave da podeli sa njima petoricom, a uz sve to do grada natrag je bilo devet milja. »U pitanju je doobra šala, Bili.«

Keni je otvorio pretinac za sitnice i iz njega izvadio izvrljanu i dekorisanu muštiklu (Krisinu), a onda je u nju uglavio nagoreli filter džointa. Cela ova operacija mu se činila izuzetno zabavnom, pa se ponovo zakikota piskutavim glasom Sada su jurili pored tabli sa natpisom »Zabranjen prolaz«, koje su stajale sa obeju strana puta, pored bodljikave žice i sveže prekopanih polja. Miris sveže zemlje bio je težak i opor i sladak na toplom majskom vazduhu.

Bili je ugasio velika svetla dok su prelazili preko sledećeg brda, stavio je brzinu u ler i ugasio motor. Kotrljali su se u tihoj metalnoj gromadi od kola u pravcu Hentijevog puteljka.

Bili je bez poteškoće pronašao pravo mesto za skretanje i sa gotovo sasvim smanjenom brzinom prešao preko još jedne uzvišice, pa zatim prošao pored prazne i mračne kuće. Sada su već mogli da vide veći deo obora, a iza njega mesečina je sanjivo osvetljavala jezerce gde su pojili krave i jabučnjak.

U svinjskom oboru dva krmka su gurala svoje pljosnate njuške kroz rešetke, dok se iz staje čulo mukanje krave — verovatno je mukala u snu.

Bili je zaustavio kola ručnom kočnicom — taj pokret stvarno i nije bio potreban, pošto je motor bio već ugašen, ali to je već bilo pravo majstorstvo za volanom — a onda su svi izašli.

Lu Garson je promakao pored Kenija i izvukao nešto iz pretinca automobila. Bili i Henri su obišli kola i otvorili prtljažnik.

»Taj mućak će se usrati na licu mesta kada se vrati i ugleda prizor«, reče Stiv blago ozaren.

»Ovo je za Fredija«, reče Henri vadeći čekić iz prtljažnika.

Bili nije progovorio ni reč, ali zasigurno ovo nije radio da osveti Fredija Overloka, koji je bio jedan mućak. Činio je sve to zbog Kris Hargensen, kao što je i sve ostalo radio za Kris, i to od trenutka kada se ona spustila sa svoga bogatog školskog Olimpa i prepustila njemu. Za nju bi i ubio. a i više od toga.

Henri je zamahnuo teškim čekićem od devet kila, probe radi. Težak metalni deo čekića zazviždao je kroz noćni vazduh, a ostali momci su se okupili u gomilu dok je Bili otvarao poklopac frižidera iz koga je izvadio dve kofe od galvanizovanog čelika. Bile su ledene i lako prekrivene injem.

»U redu«, reče on.

Njih šestorica su brzo krenuli do obora, dok im je disanje postalo ubrzanije od uzbuđenja.

Oba krmka bila su pitoma kao mačići, dok je matora krmača spavala postrance na udaljenom kraju obora. Henri je još jednom zavitlao čekić kroz vazduh. ali ovog puta ne beše ubedljivo to njegovo mahanje. Dodao je čekić Biliju.

»Ne mogu«, rekao je zgađeno. »Probaj ti.«

Bili je prihvatio alatku i upitno pogledao u Lua dok je ovaj u ruci držao ogroman mesarski nož koji je izvadio iz pretinca.

»Ne brini se«, reče on i dodirnu jabučicom palca vrh oštrice.

»Grlo«, podseti ga Bili.

»Znam.«

Keni je pevušio i cerio se dok je hranio svinje ostacima prženih krompirića iz zgužvane kese. »Ne brinite, prasići, ne brin'te se, veliki Bil će vam smrskati glupe glave pa nećete više morati da mislite na bombu.« češao im je oštre bradice, a svinje su zadovoljno groktale i žvakale.

»Evo ga«, primetio je Bili, i čekić se munjevito spustio.

Čuo se zvuk koji ga je podsetio na čas kada su on i Henri ispustili bundevu na raskrsnici Kleridž rouda i puta br. . zapadno od grada. Jedna svinja je pala isplaženog jezika, dok su joj oči i dalje ostale otvorene, a mrve od krompirića joj stajale na njušci.

Keni se kikotao. »Nije imala vremena čak ni da podrigne.«

»Požuri. Lu«, reče Bili.

Kenijev brat se uvukao u obor, podigao glavu svinje prema mesecu — staklaste oči su tupo zurile u njegov srp — i zaklao je. Mlaz krvi je potekao odmah i zastrašujuće. Nekolicina dečaka je bila polivena krvlju, te su odskočili sa kratkim uzvicima zgađenosti.

Bili se nagnuo i podmetnuo jednu od kofa pod glavni mlaz. Kofa se brzo napunila, pa ju je stavio na stranu. Druga se napunila do pola kada se mlaz prekinuo.

»Daj drugu svinju«, reče on.

»Gospode, Bili«, zaskiča Džeki. »Zar jedna nije do — «

»Daj tu drugu«, ponovi Bili.

»Izvin'te svinjo-gico«, uzviknu Keni, cereći se i mašući praznom kesom od krompirića.

Nakon stanke, svinja se vratila ogradi. Čekić je blesnuo. I druga kanta je napunjena a

preostali deo krvi je natopio zemlju. Oštar, kiselkast miris je lebdeo u vazduhu. Bili je otkrio da su mu ruke do lakata bile umrljane krvlju.

Dok je odnosio kante natrag do prtljažnika, u svesti mu se rodila maglovita i simbolična asocijacija. Svinjina krv. Baš dobro. Kris je bila u pravu. Baš je to bilo dobro. Sve se povezalo.

Svinjska krv za svinju.

Smestio je kante od galvaniziranog čelika u istucani led, zatvorio ih poklopcem i zalupio prtljažnik. »Idemo«, reče.

Bili je seo za volan i otpustio ručnu. Petorica dečaka se podmetla iza kola, a kola su se bezglasno okrenula u krug i otkotrljala pored obora sve do sledeće uzvišice preko puta Hentijeve kuće.

Kada su kola počela sama da se kreću, oni su se zatrčali do vrata i utovarili se brekćući i dahtajući.

Kola su dovoljno dobila u ubrzanju tako da su mogla da malo skrenu dok ih je Bili izvlačio sa dugačke staze i nagonio na Hentijev drum. Pri podnožju brda stavio je u treću brzinu i otpustio kočnicu. Motor se zagrejao i oživeo.

Svinjska krv za svinju. Pa, da, to je bilo dobro. To je stvarno bilo dobro. Osmehnuo se, a Lu Garson se iznenadio i uplašio. Nije bio siguran da je ikada video Bili Nolana da se osmehuje. Niko mu to čak nije ni pomenuo.

»Na čiju je sahranu išao čiča Henti?« upita Stiv.

»Na sahranu svoje majke«, reče Bili.

»Njegove majke?* Upitao je Džeki Talbot, zaprepašten. »Gospode, pa ona mora da je bila starija od samoga boga.«

Kenijev piskutavi kikut doplovio je kroz svetlucavu tamu koja je ukazivala na dolazak leta.

DRUGI DEO

MATURSKO VEČE

Prvi put je obukla tu haljinu . maja ujutro, u svojoj sobi. Kupila je specijalno donje rublje za tu haljinu, prsluče koje je isticalo grudi (iako joj u stvari i nije bilo potrebno) a gornje polovine dojki ostavljalo otkrivene. Dok ga je nosila, prožimalo ju je čudno sneno osećanje koje se mešalo sa stidom i sa prkosnim uzbuđenjem.

Haljina je jedva dopirala do poda. Suknja je bila lepršava, ali je struk bio stegnut, materijal bogat i nepoznat njenoj koži naviknutoj isključivo na pamuk i vunu.

Po svemu sudeći — lepo je stajala, ili će stajati, sa novim cipelama. Obukla je cipele, popravila okovratnik i prišla prozoru. U njemu je mogla da vidi jedino suludu sablasnu priliku sebe same, ali je cela, ipak, lepo izgledala. Možda će kasnije moći — Vrata su se širom otvorila iza nje uz lako škljocanje brave, te se Keri osvrnula i ugledala svoju majku.

Obukla se da krene na posao i nosila beli džemper, sa crnom džepnom knjigom koju je držala u ruci. U drugoj je držala Bibliju Tate Ralfa.

Gledale su jedna u drugu.

Jedva svesna svoga pokreta, Keri je ispravljala leđa sve dok se nije našla obasjana ra-noprolećnim sunčevim zracima koji su prodirali kroz prozor.

»Crvena«, promrmijala je Mama. »Mogla sam i da pretpostavim da će biti crvena.«

Keri ništa nije rekla

»Mogu da ti vidim prljave jastuke. I svi ostali. Svi će gledati u tvoje telo. Knjiga kaže — «

»To su moje dojke. Mama. Sve žene ih imaju.«

»Skinu tu haljinu«, reče Mama.

»Neću.«

»Skinu je, Keri. Sići ćemo dole i zajedno ćemo je spaliti u peći, a onda ćemo moliti za oprost. Okajaćemo se.« Oči su počele da joj sjaje čudnim sjajem koji joj se uvek javljao prilikom događaja koje je ona smatrala proverom pobožnosti. »Izostaću sa posla, a ti ćeš iz škole. Molićemo se. Molićemo za Znak milosti. Pašćemo na kolena i moliti se za Pentakostalnu Vatru.«

»Ne. Mama.«

Majka se izvila i uštinula za lice. Na nje mu se javio crveni znak. Pogledala je u Keri da bi videla njenu reakciju, pa kad ništa nije primetila zgrčila je prste kao kandže i zagrebala sopstveni obraz ostavljajući na njemu tanak krvav trag. Zakukala je i zaljuljala se unazad na petama. Oči su joj uzbuđeno sijale.

»Nemoj se dalje povređivati, Mama. Ni to me neće zaustaviti u mom poslu.«

Mama je vrisnula. Stegnula je pesnicu desne ruke i udarila se u usta tako da je počela da krvari. Umočila je prste u tu krv, pogledala sanjivo u njih i otisnula pečat na koricama Biblije.

»Oprana je krvlju Jagnjeta«, prošaputala je. »Toliko puta. Toliko puta smo on i ja — «

»Izađi, Mama.«

Pogledala je Keri, a oči su joj sijale. Zastrašujući izraz pravednog gneva bio je utisnut na njenom licu.

»Gospod nije prevaren«, prošaputa ona. »Budi sigurna da će te snaći kazna. Spali je, Keri! Odbaci đavolovu crvenu od sebe i spali je! Spali je! Spali je! Spali je!

Vrata su se sama od sebe otvorila.

»Izađi, Mama.«

Mama se osmehnula. Zbog okrvavljenih usta osmeh je izgledao uvrnut i groteskan. »Kao što je Džezabel pala sa kule, tako ćeš i ti«, reče ona.« I došli su psi i polizali njenu krv. To stoji u Bibliji! To je — «

Njene noge su počele da klize podom, a ona ih, začuđena, pogleda. Kao da se drveni pod pretvorio u led.

»Prestani sa tim« uzviknu ona.

Bila je sada već u hodniku. Uхватила se za kvaku i držala ju je nekoliko trenutaka, a onda joj se prsti opustiše, kao sami od sebe.

»Volim te Mama«, polako reče Keri. »Izvini.«

Zamislila je da se vrata sa treskom zatvaraju, što su vrata i učinila, kao da ih pokreće lagani povetarac. Polako, kao da vodi računa da je ne povredi, sklonila je ruke koje je zamislila, ruke sa kojima je izgurala svoju majku.

Trenutak docnije Margaret je udarala na vrata. Keri ih je držala zatvorena dok su joj usne podrhtavale.

»Biće tu strašnog suda!« žestila se Margaret Uajt. »Ja od svega perem ruke! Sve sam pokušala!«

»To je rekao Pilat«, reče Keri.

Majka je otišla. Trenutak kasnije Keri ju je videla kako silazi niz ulicu i kako prelazi preko nje idući na posao.

»Mama«, reče ona nežno, prislanjajući čelo na staklo prozora.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Pre no što se posvetimo samoj maturskoj večeri, bilo bi dobro da sumiramo sve ono što znamo o ličnosti Keri Uajt.

Znamo da je Keri bila žrtva religiozne manije svoje majke. Znamo da je posedovala pritajenu telekinetičku sposobnost, opštepoznatu kao TK.

Znamo da je taj, takozvani »divlji talenat« u stvari nasledna karakteristika koju stvara jedan obično pritajeni gen ukoliko on uopšte postoji.

Pretpostavljamo da je TK sposobnost povezana sa radom žlezda. Znamo da je Keri još kao devojčica demonstrirala nekoliko puta tu sposobnost u trenucima kada je bila izložena osećanju krajnje krivice i stresa. Znamo da se to osećanje vrhunske krivice i stresa javilo po drugi put prilikom događaja u kupaonici. Iznesene su pretpostavke (naročito od strane Vilijama G. Tronberija i Džulije Givens sa Berklija) da je ponovo uspostavljanje ove TK sposobnosti prouzrokovano kako psihološkim faktorima (npr. reakcija ostalih devojaka kao i same Keri na prvu menstruaciju) tako i fiziološkim promenama (npr. nastupanje puberteta).

I konačno, znamo da je matursko veče donelo treću stresnu situaciju i dovelo do strašnih događanja kojima ćemo se sada pozabaviti. Počecemo sa ...

(nisam nervozna nimalo nisam nervozna) Tomi joj je već ranije poslao mali buket, a sada ga je ona sama nameštala. Mame, naravno, nije bilo da joj pomogne i da joj kaže da li joj lepo stoji. Mama se zaključala u kapelu u kojoj je provela poslednja dva sata u histeričnoj molitvi. Glas joj se dizao i padao u zastrašujućim i nepovezanim naletima, (izvini mama, ali nije mi žao) Kada ga je pričvrstila onako kako se njoj dopada, spustila je ruke i zastala za trenutak, sklopljenih očiju. U kući nije bilo velikog ogledala, (taština, taština sve je to taština) ali joj se činilo da je sve u redu. Moralo je biti. Ona — Otvorila je ponovo oči. Crna Kukavica, kupljena za kupone na lutriji, pokazivala je časova i deset minuta. (on će doći za dvadeset minuta) Da li će?

Možda je u pitanju bila samo jedna smišljena šala, koja će je do kraja slomiti, na sve staviti tačku. Šala čiji je cilj bio da je ostavi da sedi ovde u svojoj maturskoj haljini od izbornog somota, sa princes-strukom i renesansnim rukavima i uskom donjom suknjom — sa kamelijama pričvršćenim na njeno levo rame ...

Iz druge sobe začuo se povik: .. u šuplju zemlju! Znamo da si doneo Oko Koje nas Posmatra, odvratno treće oko kao i zvuk crnih truba. Najponiznije se kajemo — «

Keri je mislila da niko ne razume golemu hrabrost da bi se odlučila da uradi sve to, da se otvori svim zastrašujućim mogućnostima koje je donosila noć. Biti tako odlučna nije bila najgora stvar od svega mogućeg. U stvari, na neki čudan i odlučan način, mislila je da je najbolje da — (nemoj, prestani sa tim) Naravno da bi bilo lakše ostati ovde, sa Mamom. Bilo bi sigurnije. Znala je šta Oni misle o Mami. E, pa, možda je Mama manijak i fanatičarka, ali je bar bila predvidljiva. Kuća je bila predvidljiv teren. Nikada nije došla kući i u njoj zatekla nasmejane podivljale devojčice koje oko sebe bacaju stvari.

A da on ne dođe, da se ona povuče i odustane od svega? Srednja škola će se završiti za mesec dana. A šta onda? Očekuje je strašna i mračna sudbina u ovoj kući gde će je Mama izdržavati, gde će gledati kviz-igre i mjuzikle na televiziji preko celoga dana, a posećivaće gđu Gerison koja će reći da ju je posetila Keri (gđa Gerison je imala osamdeset i šest godina), a onda će se odšetati do Centra da popije sodu kod Kelija kada se svi razidu, udebljaće se, izgubiće nadu čak i moć rasuđivanja?

Ne. Blagi bože, nemoj tako. (molim te, neka se sve lepo završi) » — zaštititi nas od njega sa rascepljenom kopitom, od njega koji čeka na parkiralištima u motelima i na putevima, o, Spasitelju — « Devetnaest i dvadeset pet minuta. Odmorno i bez razmišljanja počela je da podiže objekte snagom svoje svesti i da ih vraća na mesto, na način na koji nervozna žena koja nekog čeka savija i odvija kafansku salvetu. Mogla je da protrese oko dvanaest objekata istovremeno a da se ne umori niti da dobije glavobolju. Čekala je trenutak opuštanja, ali on nije dolazio i raspoloženje joj je i dalje bilo

povišeno bez znaka jenjavanja. Prethodne večeri, kada se kući vraćala iz škole, zavitala je parkirana kola (o bože, nadam se da sve to nije šala) dvadeset metara niz glavnu ulicu bez imalo napora. Svi besposličari sa trga zurili su u kola kao da će im ispasti oči iz glave, a, naravno, zurila je i ona, samo što se smešila iznutra.

Kukavica je jedanput izašla iz sata i oglasila se. Bilo je devetnaest i trideset minuta.

Umorila se malo od neverovatnog napora nakon korišćenja svoje moći, kao da joj je u srce i pluća bio instaliran neki unutrašnji termostat. Mislila je da će joj srce bukvalno pući od napora. Osećala se kao da boravi u nečijem drugom telu, a želi da trči, trči, trči. Nećeš ti platiti za to, nečije drugo telo će platiti. Počela je da shvata da se njena moć mnogo ne razlikuje od moći indijskih fakira koji šetaju preko ugljevlja, zabadaju igle sebi u oči ili se slepo zakopavaju u zemlju na šest nedelja. Duh koji nadilazi telo predstavlja izvrstan napor za telesne izvore.

Devetnaest i trideset i dva minula, (on se ne pojavljuje) (ne razmišljaj o tome, ko suviše nestrpljivo čeka, ne dočeka) (neće doći, on se sada smeje tome sa svojim prijateljima i uskoro će neki od njih proći pored nje u jednim od onih brzih i bučnih kola smejući se i podvriskujući i derući se) Počela je u svom jadu da podiže mašinu za šivenje gore i dole vitlajući je kroz vazduh.

» — i zaštiti nas od pobunjenih kćeri koje su zadojene voljom Nevaljalog — «

»Zaveži/« iznenada povika Keri.

Za trenutak je zavladała zastrašujuća ti šina. a onda je dosadna molitva ponovo otpočela.

Devetnaest i trideset i tri minuta.

Nema ga.

(e, onda ću porušiti kuću)

Misao joj se javila prirodno i u čistom obliku. Prvo ću izgurati šivaću mašinu kroz zid dnevne sobe. Zatim kauč kroz prozor. Stolovi, stolice, knjige i proglasi leteće. Vodovod će biti rasturen i curiće, kao vene izvađene iz mesa. A što se tiče krova, ako je to u njenoj moći.

crepovi će poleteti u noć kao preplašeni golubovi —

Svetla su obilato zasula njen prozor.

Druga kola su prošla pored kuće, srce joj je zadrhtalo, ali ova su se mnogo sporije kretala.

Pritrčala je prozoru, nije se mogla obuzdati, i to je bio on, Tomi, koji je upravo izlazio iz svojih kola, a čak i pod uličnim svetiljkama bio je lep i živahan i skoro. .. onesvešćujući. Ta čudna reč ju je nasmejala.

Mama je prestala da se moli.

Zgrabila je svilenu maramu koja je ležala na naslonu stolice i prebacila je preko golih ramena. Ugrizla se za usne, dodirnutu kosu i u tom trenutku prodala bi dušu za ogledalo.

Zvonce na vratima je resko zazvonilo.

Naterala se da pričeka, ukrotila je nervozne ruke i sačekala drugo zvono. A onda je sišla polako, pucketajući svilom oko sebe.

Otvorila je vrata i on je bio tu. skoro zaslepljujuć u svom belom žaketu i tamnim pantalonama.

Pogledali su se, a da nijedno od njih nije progovorilo ni reč.

Činilo joj se da će joj srce prepući ako izgovori pogrešnu reč, a da se nasmejao umrla bi na licu mesta. Osećala je, u stvari, i to fizički, da se ceo njen bedni život suzio do tačke koja je trebalo da znači ili novi početak sjajnog života ili pak kraj.

Konačnu, rekla je bespomoćno: »Da li ti se dopadam?«

Odgovorio je: »Izgledaš divno.«

I bila je divna.

Odlomak iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Oni koji su išli na matursko veće u Evin okupljali su se u školi, ili su dovršavali uvodno piće; za to vreme Kristin Hargensen i Vilijam Nolan su se našli u sobi iznad lokalne međugradske kafane, zvane »Kavalir.« Znamo da su se tamo susretali već neko vreme — sve je to zabeleženo u podacima Komisije za slučaj Uajtove. Ne znamo međutim da li su im planovi bili izrađeni i celoviti, ili su krenuli sa događajima onako nasumce ...

»Nije li već vreme?« upita ona u tami.

Pogledao je na sat »Nije.«

Iz daljine, kroz drveni pod, dopirali su ritmovi iz džuboksa. svirali su »Mora da je svetica«

od Reja Prajsa. »Kavalir« nije promenio ploče, razmišljala je Kris, od vremena kada je tu bila prvi put, pre dve godine, sa falsifikovanom ličnom kartom. Naravno, onda se nalazila u jednoj od prostorija gde se točilo piće a nikako u jednoj od Šem Devovih »posebnih« soba.

Bilijeva cigareta je prikladno svetlucala u mraku, nalik oku nekog razljućenog demona.

Zamišljeno ju je posmatrala. Nije mu dopustila da spava sa njom sve do prošlog ponedeljka, kada joj je obećao da će sa svojim mangupskim prijateljima da joj pomogne da namagarče Keri Uajt ako se ona na kraju usudi da krene na matursko sa Tomijem Rosom. Ali ovde su već dolazili ranije i prilično se vatreno milovali — što je ona nazivala »milovanjem uz viski«, a on u svojoj nepogrešivoj sposobnosti da se izrazi vulgarno, »suvim tucanjem«.

Htela je da ga natera da sačeka sve dok u stvari ne uradi nešto (ali naravno uradio je nešto doneo je krv) ali je sve počelo da se događa mimo nje, što ju je učinilo nespokojnom.

Da mu se nije dobrovoljno podala u ponedjeljak, on bi je nasilno uzeo.

Bili nije bio njen prvi ljubavnik, ali je bio prvi koji nije cupkao i šenio pred njom. Pre njega je imala momke koji su bili pametne marionete sa čistim licima bez bubuljica i sa roditeljima koji su imali veze, kao i članske karte privatnih klubova. Vozili su sopstvene »folksvagene«.

»džavel ne« ili »dodž čardžere.« Svi su pohađali ili Univerzitet u Masačusetsu, ili Bostonski koledž. Nosili su nafatirane vindjakne u jesen i majice sa jarkim prugama u leto. Svi su pušili marihuanu i prepričavali smešne stvari koje su im se dogodile u tom posebnom stanju duha.

Počinjali bi da se odnose prema njoj kao zaštitnički drugari (tretirali su sve srednjoškolke, bez obzira na njihov izgled, kao drugorazrednu manjinu) i uvek bi na kraju trčkali iza nje.

dahćući, zapaljeni kao psi. Ako bi trčkali dovoljno dugo i potrošili dosta energije na udvaranje, obično ih je puštala da spavaju sa njom. Često je potpuno pasivna ležala ispod njih i nije saradivala niti ih je ometala pri radnji sve dok se ne bi obavila. Kasni je sama postizala vrhunac dok je premotavala događaj u glavi kao celovitu zatvorenu traku sećanja.

Bilija Nolana je upoznala nakon jednog hapšenja zbog droge, u stanu u Portlandu. Četiri učenika, zajedno sa Krisinim momkom za to večer, bili su uhapšeni zbog posedovanja droge.

Kris i ostale devojke su teretili zbog prisustva. Njen otac se pobrinuo za ceo slučaj tiho i efikasno i zapitao je da li je znala šta bi se dogodilo sa njegovim poslom i reputacijom da su mu kćerku osudili zbog droge. Odgovorila mu je da ništa ne bi moglo da uzdrma ni jednu ni drugu stvar, te joj je on oduzeo kola.

Nedelju dana kasnije Bili se ponudio da je odveze kući posle škole i ona je prihvatila. On je bio momak koga su drugi omladinci nazivali »silosom« ili »likom iz mehaničarske radnje«. A ipak, nešto u vezi sa njim ju je uzbuđivalo i sada, dok je pospano ležala na ovom iznajmljenom krevetu (ali sa osećanjem uzbuđenosti i prijatnog straha), mislila je da su u pitanju bila njegova kola — bar na početku priče.

Njegova kola su bila potpuno drukčija od onih punokrvnih, bezličnih vozila njenih otmenih momaka, od kola sa automatskim prozorima, sa volanima koji su se preklapali, i sa donekle neugodnim mirisom plastičnih prekrivača za sedišta i spreja za čišćenje prozora.

Bilijeva kola su bila stara i mračna, nekako neobična. Šoferšajbna je na ivicama bila mlečne boje, kao da se preko nje počela navlačiti katarakta. Sedišta su bila klimava i nepričvršćena. U pozadini su se kotrljale i zvonile pivske flaše (njeni otmeni momci su pili »badvajzer« pivo, dok su Bili i njegovi drugari pili »rajngold«), a morala je da namesti noge oko ogromne umašćene kutije za alat koja nije imala ni poklopac. Alatke koje su se u njoj nalazile bile su različitog porekla, tako da je ona pomislila da su mnoge od njih pokradene.

Kola su mirisala na ulje i benzin. Zvuk auspuha glasno je i veselo dopirao kroz tanak pod, dok je gomila bročanika pokazivala stanje svećica, ulja i bog te pita čega još. Zadnji točkovi su bili ispumpani, a karoserija je gotovo doticala drum.

Naravno da je i vozio brzo.

Prilikom treće vožnje njenoj kući jedna od izlizanih prednjih guma se ispumpala u brzini od šezdeset milja na sat. Kola su uz škripu skliznula, a ona je glasno vrisnula sigurna da joj je kucnuo poslednji čas. Kroz glavu joj je proletela slika slična polaroid fotografiji, na kojoj je stajalo njeno izlomljeno krvavo telo ukucano u podnožje telegrafskog stuba, nalik gomili krpa.

Bili je psovao i sa jedne strane na drugu okretao volan presvučen veštačkim krznom.

Zaustavili su se, popadali na levu siranu, a kada je ona izmicala iz kola na kolenima koja su pri svakom koraku pretila da će otkazati, ugledala je iza sebe kružnu putanju od istopljene gume, koja se prostirala u dužini od sedamdeset stopa.

Bili je već otvarao prtljažnik i vadio iz njega diznu, mrmljajući sebi u bradu. Nije mu falila ni dlaka sa glave.

Prošao je pored nje dok mu je cigareta već visila sa jednog kraja usana. »Donesi onaj pribor, mače.«

Bila je zapanjena. Dva puta je otvorila i zatvorila usta kao nasukana riba pre no što je izustila ijednu reč. »Ja — ja neću! Skoro si me. U — ti — skoro — ti blesavi kretenu! Osim toga, prljav je!«

Okrenuo se i ravnodušno je pogledao. »Ili ćeš ga doneti ili te neću voditi na proklete tuče sutra uveče.«

»Ja mrzim tuče!« Nikada ih nije videla, ali je njen bes morao da izgleda odlučan. Njeni otmeni dečaci su je vodili na rok koncerte, koje je ona mrzela. Uvek su dobijali mesto pored nekoga ko se nije nedeljama okupao.

Slegnuo je ramenima, vratio se prednjem delu kola i počeo da ga podiže.

Donela mu je pribor sa alatkama umazavši pri tom mašču ceo svoj novi džemper. Gundao je ne okrećući se. Majica mu se izvukla iz farmerki, a koža na njegovim leđima bila je glatka i preplanula, živa od mišića. To ju je zadivilo i ona je osećala kako joj se jezik skuplja u uglu usana. Pomogla mu je da skine gumu sa točka i pri tom isprjala ruke. Kola su se opasno tresla, čak je i pomoćna guma bila poderana na dva mesta.

Kada je posao završen i ona se vratila u Vola, na džemperu i na skupoj crvenoj suknji koju je nosila bile su ogromne masne mrlje.

Skliznuo je preko sedišta i poljubio je, dok su mu ruke strasno klizile preko nje, od pojasa prema grudima. Dah mu je mirisao na duvan, a sam je zaudarao na znoj i ulje za kosu marke »brilkrim.« Konačno ga je prekinula. Zurila je u svoje noge, boreći se pri tom za dah.

Džemper je bio umrljan automobilskom mašću i prljavštinom. Platili su za njega dvadeset i sedam dolara i pedeset centi u »Džordan Maršu,« a sada je bio dobar za đubre. Bila je veoma, skoro bolno uzbuđena.

»Kako ćeš objasniti šta se dogodilo?« upitao ju je, ponovo je poljubivši. Usta su mu poprimila čudan oblik, kao da se iscerio.

»Mazi me«, prošaputala je u njegovo uvo. »Celu me pomazi. Isprljaj me.«

To je i učinio. Čarape su joj se pocepale i ličile na otvorena usta. Suknja, koja joj je ionako bila kratka, grubo je bila podignuta do struka. Navalio je pohotno na nju, bez imalo nežnosti. I sigurno ju je to, ili nešto drugo, možda iznenadan susret sa smrću, dovelo do iznenadnog i snažnog orgazma. Sa tim momkom je morala da se bori.

»Četvrt je do dvadeset«, reče on i uspravi se u krevetu. Upalio je lampu i počeo da se oblači. Još uvek ju je zadržavalo njegovo telo. Mislila je na prošli ponedeljak i kako su se provodili. Imao je — (nije) vremena da o tome kasnije razmisli, možda, da se seti da bi za nju mogao nešto i da učini osim da razmišlja o nekorisnom uzbuđenju. Prebacila je svoje noge preko ivice kreveta i uskočila u gaćice golublje boje.

»Možda je sve to loša zamisao«, reče ona, ne znajući da li proverava sebe ili njega

»Možda treba da se samo vratimo u krevet i da —«

»Dobra je to zamisao«, reče on i senka podsmeha prelete preko njegovog lica. »Svinjska krv za svinju.«

»Šta kažeš?«

»Ništa. Požuri. Obuci se.«

Obukla se, a kada su izlazili niz sporedne stepenice, ona oseti ogromno uzbuđenje koje je narastalo u njenom stomaku kao divlja loza koja buja preko noći.

Iz knjige Zovem se Suzan Snel (str.):

Znate, nije mi žao zbog svega što se dogodilo, bar ne onoliko koliko ljudi misle da treba da mi bude žao. Ne baš da to odmah ljudi kažu — oni su ti koji uvek kažu koliko je njima žao. I to upravo urade pre nego što me zamole za autogram. Ali, očekuju da vam bude žao. Očekuju da plaćete, da nosite crninu, da malo previše pijete ili da se drogirate. Pričaju stvari kao što je ovo: »E, baš je sramota. Ali. znate šta se dogodilo sa njom« i bla. bla, bla.

Ali to njihovo »žao mi je« dode kao aspirin za ljudske emocije. To se kaže kada se prolije kafa ili kada se u ženskom timu baci pogrešna lopta. Prava tuga je retka koliko i prava ljubav. Nije mi više žao što je Tomi mrtav.

Isuviše mi liči na san koji sam nekada gajila. Verovatno mislite da je ovo što kažem surovo, ali mnogo je vode proteklo od one Maturске večeri. Ali ne žalim što sam se pojavila pred Komisijom za slučaj Uajtove — rekla sam im istinu, bar onoliko koliko sam je poznavala.

Ali žao mi je Keri.

Zaboravili su je, znate. Napravili su od nje neku vrstu simbola i zaboravili pri tom da je ljudsko biće, stvarno kao ovo koje sada piše, sa njenim nadama i snovima i tako dalje. Pretpostavljam da nema smisla da vam ovo pričam. Ništa je više ne može vratiti iz one

ličnosti koju su stvorile novine, u pravu osobu. Ali prava osoba je bila i kao prava osoba je povređivala.

Više no što bilo ko od nas može da pretpostavi, ona je povređivala.

I tako mi je žao i nadam se da je bar ta maturska zabava za nju bila nešto dobro. Pre no što je otpočeo užas, nadam se da je sve proteklo dobro i lepo i divno i čarobno ...

Tomi se parkirao na parkiralištu pored novog krila škole, pustio je motor za trenutak da radi, a zatim ga je ugasio. Keri je sedela na svom sedištu i pridržavala šal omotan oko golih ramena. Odjednom joj se učinilo da živi u snu skrivenih namera i da je toga tek sada postala svesna. Šta je uradila? Ostavila je Mamu samu.

»Nervozna si?« upita je on, a ona poskoči.

»Jesam.«

Nasmejao se i izašao iz kola. Upravo se spremala da otvori vrata, kada ih je on otvorio umesto nje. »Ne budi nervozna«, reče on. »Ličiš na Galateju.«

»Ko?«

»Galateja. Čitali smo o njoj na predavanju g. Iversa. Ona se pretvorila iz nadžak-babe u prelepu ženu i niko je nije čak ni prepoznao.«

Razmislila je o tome. »Želim da svi znaju ko sam«, reče ona konačno.

»Potpuno te razumem. Hajdemo.«

Džordž Dosn i Frida Džejson su stajali pored automata za kokakolu. Frida je nosila kombinaciju od narandžastog tila i ličila pomalo na tubu. Dona Tibodo je zajedno sa Dejvidom Brekenom cepala karte na ulazu. Oboje su bili članovi Društva nacionalnog ponosa, kao i članovi privatnog Gestapoa gđice Gir, a nosili su bele pantalone i

crvene žakete — školske boje. Tina Blejk i Norma Votson delile su programe i vodile ljude na njihova mesta prema svom planu. Obe su bile odevene u crno, tako da je Keri pomislila da njih dve smatraju da su veoma elegantne, ali njoj su izgledale kao prodavačice cigareta u nekom starom gangsterskom filmu.

Svi su se okrenuli da pogledaju Tomija i Keri kada su ušli, i za trenutak zavlada kruta i mučna tišina. Keri je osetila snažnu potrebu da ovlaži usne, ali se uzdržala. A tada Džordž Dosn reče:

»Bre, ala izgledaš čudno, Ros.«

Tomi se osmehnuo. »Kada si sišao sa drveta, Bumba?«

Dosn se obrušio na njega sa uzdignutim pesnicama, a Keri za trenutak oseti čist užas. U

njenom povišenom stanju bila je potrebna samo trunka pa da podigne Džordža i zavitla ga preko hola. A onda je shvatila da je to bila njihova stara igra koju su voleli i često igrali.

Njih dvojica su stupila u razgalamljeni krug. Tada Džordž, koga je već dvaput udario u rebra, počeo da kuka i viče: »Ubij ih, Kongo! Uhvati ih Guk! Premlati ih motikama! Otvorite kaveze sa tigrovima!«

Tomiju je popustila pažnja i počeo je da se smeje.

»Nemoj da ti to smeta«, reče Frida, podižući svoj nos kojim su se mogla otvarati pisma i šetajući naokolo. »Ako se oni poubijaju, ja ću da igram sa tobom.«

»Izgledaju isuviše glupi da bi se poubijali«, odvažila se Keri. »Kao dinosaurusi.« A kada se Frida zakikotala, osetila je da se u njoj odvmulo nešto veoma staro i zardalo. Postalo joj je toplije. Došlo je olakšanje.

»Gde si kupila haljinu?« upita Frida. »Baš mi se dopada.«

»Sama sam je sašila.«

»Sašila si je?« upita Frida, spontano iznenađena. »Ma šta kažeš!«

Keri je osetila da snažno crveni. »Jesam. Ja.., ja volim da šijem. Kupila sam materijal kod 'Džona' u Vestoveru. Model je zaista bio lak za krojenje.«

»Hajdemo,« reče Džordž svima. »Muzika će da počne.« Prevrnuo je očima i napravio lak, posprdan pokret rukom. »Muzika, muzika, muzika. Mi, iz Gukovog plemena, volimo snažne vibracije Fenderke.«

Dok su ulazili, Džordž se podgurkivao i imitirao Fleš Bobi Piketa, Keri je pričala Fridi o svojoj haljini, a Tomi se cerio, sa rukama u džepovima. Su bi ga opomenula da kvari liniju svog večernjeg sakoa, ali, do đavola, baš mu je prijalo. Do sada mu je sve prijalo.

Njemu i Džordžu i Fridi nije ostalo da žive duže od dva časa.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Tvrdnja Komisije za slučaj Uajtove da su uzrok celog događaja dve kofe sa svinjskom krvlju postavljene na pozornici izgleda isuviše slaba i neosnovana, čak i da nemamo nikakve druge dokaze. Ako čovek poveruje pričama Nolanovih bliskih prijatelja (a da budemo grubo iskreni, oni ne izgledaju dovoljno inteligentni da bi mogli uverljivo da lažu), pomislićemo da je Nolan ovaj deo zavere potpuno preuzeo od Kristin Hargensen i radio sve na svoju ruku ...

Nije govorio dok je vozio; voleo je da vozi. Vožnja mu je davala takvo osećanje moći koje se nije moglo ni sa čim uporediti, čak ni sa tucanjem.

Put se otvorio pred njima u crno-belom, fotografskom koloritu, a merač brzine je pokazivao da su prešli sedamdesetu. Odrastao je u rasturenoj porodici; kada je Bili imao dvanaest godina, otac mu je otišao od kuće pošto je propao u poslu sa benzinskom stanicom, a majka mu je imala bar četiri ljubavnika koje je mogao da prebroji.

Brusi je upravo uživao njenu najveću naklonost. Voleo je mnogo viski »sigram«. A ona se takođe pretvarala u staru korpu.

Ali, kola su bila nešto drugo: kola su mu davala osećanje moći i ugled njihove mistične snage. Učinila su ga nekim koga treba pamtiti, ko poseduje 'talisman'. Nije bilo slučajno to što je većinu seksualnih odnosa imao baš u kolima. Kola su mu bila rob i bog nešto što daje i što oduzima. Bili ih je često koristio da bi drugima nešto oduzeo. Za vreme dugih i besanih noći, kada su se majka i Brusi tukli, Bili bi napravio kokice i seo u kola u potrazi za uličnim psima. Ujutru bi dovezao kola, sa ugašenim motorom, i dognao bi ih u garažu koju je sagradio iza kuće, a ispod male uzvišice.

Već je znala njegove navike dovoljno dobro da ne započinje razgovore koje bi on ionako prečuo. Sedela je pored njega, sa nogom posavijenom pod sobom i glodala ručni zglob.

Svetla drugih kola koja su prolazila pored njih putem br. meko su sijala kroz njenu kosu i bojila je srebrnasto.

Pitao se koliko će ona još istrajati. Možda ne isuviše dugo nakon ove večeri. Nekako je sve vodilo ka ovom, čak i onaj deo na početku. a kada se i ovo obavi, tanak lepak koji ih vezuje rastegnuče se i istopiti, ostavljajući ih da se pitaju kako su se uopšte spojili. Mislio je kako će sve manje ličiti na boginju, a sve više na tipičnu ženturaču ovoga društva, a to bi ga nateralo da je malo kroti. Ili možda mnogo. Da joj u prašini natrlja nos.

Prešli su brdo Brikjard ispod koga se nalazila škola i parkiralište sa ogromnim i sjajnim kolima tatica. (noć koje će se sećati) Možemo mi to.

Učionice su bile mračne, tihe i napuštene; predvorje je bilo osvetljeno uobičajenom žutom svetlošću, a staklena uzvišica na kojoj se nalazila istočna strana fiskulturne dvorane isijavala je mekom narandžastom svetlošću koja je bila prozirna i gotovo sablasna. Ponovo se javio gorak ukus kao i želja da baca kamenice.

»Vidim svetla, svetla sa zabave«, prošaputa on.

»Hm?« okrenula se ka njemu, preplašena sopstvenim prekidom misli.

»Ništa.« Dodirnuo joj je potiljak. »Mislim da ću pustiti tebe da povučeš konopac.«

Bili je to sam uradio, jer je savršeno dobro znao da nikome ne može da veruje. Bila je to naporna lekcija, mnogo teža od one koju predaju u školi, ali ju je on dobro savladao. Momci koji su prethodne večeri bili sa njim kod Hentija nisu ni znali za šta mu treba krv. Verovatno su pretpostavljali da je u sve umešana i Kris, ali nisu mogli da budu sigurni u to.

Odvezao se u školu u času kada je noć od četvrtka prelazila u petak ujutro i dva puta obigravao oko nje da bi se uverio da je sve pusto i da nijedno od dvoje policijskih kola iz Čemberlena nije u blizini.

Uterao je kola u parkiralište sa ugašenim svetlima i smestio se u pozadini zgrade. Tamo dalje, fudbalsko igralište je svetlucalo ispod tanke opne prizemne magle.

Otvorio je prtljažnik i otključao frižider. Krv se bila sledila, ali to nije bio problem. Imala je dvadeset i dva sata da se topi.

Stavio je kante na zemlju i izvadio gomilu alatki iz svoje torbe. Ubacio ih je u zadnji džep panlalona i zgrabio smeđu tašnu sa sedišta. Zavrtnji su unutra zazvečali.

Radio je bez žurbe, sa lakom koncentracijom čoveka koji je siguran da ga neće prekinuti u poslu. Fiskulturna dvorana, u kojoj je trebalo da se pleše, bila je takođe i svečana sala sa nizom prozora koji su gledali kako na mesto gde se on parkirao tako i u prostor iza pozornice, koji je služio kao spremište.

Izabrao je zaravnjenu alatku koja je na jednom kraju imala oblik špatule i zavukao je zglob između gornjeg i donjeg stakla jednog

prozora. Bila je to pristojna alatka. Sam ju je izradio u čemberlenskoj radnji metala. Uvrtao ju je sve dok se brava na prozoru nije olabavila. Otvorio je prozor i ušunjao se unutra.

Unutra je bilo veoma mračno. Uglavnom je mirisalo na staru farbu kojom su bile obojene kulise dramske sekcije. Izdužene senke muzičkih postolja grupe Bend kao i kutije instrumenata stajali su naokolo nalik stražarima. Klavir g. Daunera stajao je u jednom uglu.

Bili je izvadio malu baterijsku lampu iz svoje torbe i probio se do pozornice da bi prošao kroz crvene zavese od pliša. Pod fiskulturne sale, sa iscrtanim linijama za košarku i sa svojom jako uglačanom površinom, sijao se, nalik ćilibarskom jezeru. Usmerio je svetlost na zastor koji se nalazio ispred zavese. Tu, na podu, neko je iscrtao kredom sablasne linije na kojima će krunisati kralja i kraljicu sledećeg dana. Tada će ceo zastor posuti cvećem od papira... a zašto, bog bi ga znao.

Izvio je vrat i usmerio mlaz svetlosti u senke, gore. Iznad glave su visile trake, ispre-pletane sa senkama. Trake koje su ukrašavale salu za igranje bile su od krep-papira, ali prostor iznad zastora nije bio dekorisan. Kratka navučena zavesa zaklanjala je trake tamo gore tako da se nisu videle iz fiskulturne sale. Navučena zavesa je takode krila more svetlosti koja je trebalo da obasjava zidnu sliku sa gondolom.

Bili je ugasio bateriju, otišao do levog ruba zastora i uspeo se uz čelične lestvice pričvršćene uza zid. Stvari iz njegove smeđe torbe, koje je sigurnosti radi, sakrio pod košulju, zveckale su čudno, prigušeno i veselo u praznoj dvorani.

Pri vrhu stepenica nalazila se mala platforma. Sada, pošto je sa druge strane posmatrao zastor, spremište pozornice nalazilo se na njegovoj desnoj strani, a fiskultuma sala na levoj.

U spremištu su se nalazili rekviziti dramske sekcije, neki od njih poticali su čak iz .

Paladina bista, koju su upotrebili u nekoj staroj dramskoj verziji Poovog »Gavrana « svojim slepim i praznim prostirala se metalna šipka koja je išla preko zastora. Svetla koja bi trebalo da osvetljavaju mural bila su pričvršćena za podnožje ove grede.

Stupio je napred i bez napora ili straha zakoračio po ivici grede. Pevušio je poluotvorenih usta neku popularnu melodiju. Greda je bila pokrivena prašinom u visini jednog santimetra, tako da je za sobom ostavljao duge i uskovitlane otiske. Na pola puta je zastao, pao na kolena i pogledao nadole.

Da. Uz pomoć ovog svetla moći će da povlači linije na zastoru pravo ispod njega.

Bešumno je zazviždao. Obeležio je precizno slovom X tačku u prašini i zatim se vratio preko grede na platformu. Niko neće ovde ulaziti pre bala; svetlima koja obasjavaju mural i zastor gde će se krunisati kralj i kraljica (lepo će se krunisati) upravlja se iz kabine koja se nalazi u svlačionici iza bine. Svako ko pogleda nagore biće zaslepljen samim tim svetlima. Njegova ujdurma bi bila otkrivena jedino u slučaju da neko zbog nečega krene u spremište. Nije verovao da će bilo ko tamo da ode. Bio je to rizik koji je morao prihvatiti.

Otvorio je smeđu tašnu i iz nje izvadio par gumenih rukavica marke »plejteks«, navukao ih je, a onda je izvukao jedan od dvaju malih čekrka koje je kupio prethodnog dana. Kupio ih je u prodavnici alata u Luistaunu, tek da se osigura. Stavio je nekoliko eksera u usta, kao da su cigarete, i uzeo čekić. Još uvek je pevušio sa ekserima u zubima dok je nameštao čekrk u uglu koji se nalazio stopu iznad platforme. Pored čekrka je ukucuo jednu malu kuku.

Spustio se niz stepenice, prošao do dela iza pozornice i onda se uspeo uz druge stepenice koje su se nalazile nedaleko od mesta gde je ušao. Nalazio se na levoj strani — u nekoj vrsti školskog tavana. Ovde su se nalazili godišnjaci poslagani u gomilu, gimnastičarske uniforme izjedene moljcima i drevni udžbenici koje su načeli miševi.

Kada bi pogledao nalevo, mogao je da uperi svetlost na pozorišno skladište i da osvetli čekrk koji je upravo postavio. Kada bi se okrenuo nadesno, osećao je prohladan noćni vazduh koji je probijao kroz otvor u zidu. I dalje zviždućući, izvadio je drugi čekrk i zakucao ga u zid.

Ponovo je sišao, izvukao se kroz nrozor koji je ušao i poneo dve kofe sa svinjskom krvlju.

Bavio se celim ovim poslom već pola sata, ali se krv nimalo nije otopila. Podigao je kofe i vratio se prozoru, a njegova senka u mraku podsećala je na seljaka koji se vraća sa prve muže. Podigao ih je i smestio unutra, a zatim se i sam uvukao.

Hodanje po gredi išlo je lakše sa kantama u rukama, pošto je tako održavao ravnotežu.

Kada je dospeo do tačke označene sa X, spustio je kante, zatim je još jednom pogledao u linije napravljene kredom na zastoru, klimnuo je glavom i vratio se na platformu. Pri svom poslednjem putovanju do kanti razmišljao je o tome da ih obriše — Kenijevi otisci biće na njima. Donovi i Stivovi — ali se odlučio da ih ne briše. Možda treba i njima prirediti neko malo nedeljno iznenađenje. Ova pomisao mu je iskrivila usne.

Poslednja stvar iz torbe bila je konopac od jute. Otišao je do kofa i na obema povezao ručice nekom vrstom labavog čvora. Povezao je kuku, a zatim čekrk. Prebacio je kanap preko, do tavana, a zatim je povezao i drugu kuku. Verovatno se ne bi obradovao da je znao da je u mraku auditorijuma, pokrivenog i posutog prašinom koja se taložila decenijama, njegova kosa ličila na sive slepe miševe, koji su sanjali o svračijem gnezdu, a on sam na nekog grbavog, poluludog Ruba Goldberga koji se sprema da izmisli bolju mišolovku.

Složio je i spremio kotur kanapa na vrh gomile naslaganih kutija u blizini otvora. Sišao je, po poslednji put, i obrisao ruke od prašine. Stvar je bila završena.

Pogledao je kroz prozor, zatim se provukao kroz njega i tresnuo na zemlju. Zatvorio je prozor, ponovo uglavio kvaku u njega i pokušao da ga zatvori koliko god je to bilo moguće.

Potom se vratio u svoja kola.

Kris je rekla da postoji velika mogućnost da se Tomi Ros i ona veštica Uajt nađu pod kofama. Već je tiho nagovorila neke svoje prijatelje da glasaju. Bilo bi dobro kada bi se to dogodilo. Ali što se Bilija ticalo, kao i svih ostalih, takva stvar nije bila loša ni za njih.

Počinjao je da misli da u tome ne bi bilo ništa loše čak i da se sama Kris nađe pod kofom.

Odvezao se.

Iz knjige Zovem se Susan Snel (str.):

Keri je otišla da se nađe sa Tomijem dan pre maturalnog. Čekala je na njega ispred jedne od učionica u kojoj je imao časove; rekao joj je da izgleda zaista pogruženo kao da misli da će on da viče na nju što ga sačekuje u školi i gnjavi.

Rekla mu je da mora da se vrati kući najkasnije do jedanaest i trideset, jer će njena mama da se brine. Rekla mu je da ne namerava da njemu pokvari večer ili bilo šta slično, ali da ne bi želela isuviše da zabrine svoju mamu.

Tomi je predložio da se zaustave kod Kelija nakon svega i da podele biljno pivo i pljeskavicu. Sva ostala deca su išla u Vestover ili u Luistaun, tako da će im ceo kafić ostati prazan, samo za njih dvoje. Rekao je to tako da se Kerino lice ozarilo. Rekla je da pristaje. Da se slaže.

Tu devojkicu svi nazivaju monstrumom. Želim da to shvatite. Devojkicu koja se zadovoljava pljeskavicom i pivom od deset centi nakon jedine školske igranke sa koje žuri da joj mama ne bi bila zabrinuta

...

Prva stvar koja je zapanjila Keri u trenutku kada su ušli bila je Raskoš. Ne raskoš, već Raskoš. Divne senke su padale po šifonu, čipki, svili i satenu. Vazduh je bio prezasićen mirisom cveća; njuh joj se stalno divio mirisima. Devojke su bile u dekoltovanim haljinama, sa utegnutim korsetima koji su im naglašavali grudi, sa ampir strukovima, dugačkim suknjama i po kukovima. Muškarci su nosili zaslepljujuće bele sakoe, pojaseve i crne cipele koje su sijale uglačane.

Nekoliko njih je igralo, ali ne mnogo, pa su u mekoj tišini koja je ipak bila čujna igrači ličili na rasplintute krugove. Ona nije ni želela da ih vidi kao svoje drugare iz razreda; želela je da ostanu divni neznanci.

Tomijeva ruka je bila čvrsta na njenom laktu. »Zidna slika je lepa«, reče on.

»Jeste«, blago se složila.

Na delovima koji su bili obojeni narandžasto javila se meka svetlost, čamdžija se nagingao nad krmom sa vekovnom ravnodušnošću dok ga je opkoljavao suton i zgrade koje su se udružene uzdizale nad gradskom vodom. Iznenadno je sa lakoćom shvatila da će ovaj trenutak zauvek postati deo nje, nadomak sećanja.

Nije verovala da se svi tako osećaju — već su oni videli sveta — ali čak je i Džordž

začutao za trenutak dok su posmatrali scenu, koja joj se, zajedno sa mirisom, čak i muzičarima koji su svirali jedva prepoznatljivu numeru iz filma, zauvek zaključala u sećanju i osetila se mirnom. Duša joj je spoznala trenutak predaha kao da je bila poravnata i ispravljena glačalom.

»Muuuzikaa«, iznenada uzviknu Džordž i povede Fridu na podijum za igranje. Počeo je smešno da se okreće uz zvuke stare džez muzike, kad ga neko prozva sa strane. Džordž se nasmejao, krenuo da brblja i prekrštenih ruku počeo da cupka kao Kozak, što ga zamalo nije oborilo na pod.

Keri se osmehnula. »Džordž je zabavan«, reče ona.

»Naravno da jeste. Dobar je on momak. Ima tu dosta finih ljudi. Hoćeš li da sedneš?«

»Hoću«, reče ona zahvalno.

Otišao je do vrata i vratio se sa Normom Votson čija je kosa bila natapirana i podignuta za ovu priliku u ogromnu punđu.

»To je na drugoj STRANI«, reče ona, dok su njene bistre mišje oči premeravale Keri od glave do pete, tražile neku nezavezanu mašnu, gomilu bubuijica ili neku drugu caku koju će preneti do vrata kada se njena misija završi. »DIVNA ti je haljina, Keri. Gde si je ZABOGA pronašla?«

Keri joj je ispričala priču dok ih je Norma vodila oko podijuma za igranje ka njihovom stolu.

Oko sebe je širila mirise »Avonovog« sapuna, Vulvortovog parfema i voćne žvake.

Za stolom su se nalazile dve sklopljene stolice (okrugle i ukrašene vrpcama od neizbežnog krep-papira), a sam sto takođe beše ukrašen krep-papirom u bojama škole. Na njemu je stajala sveća u vinskoj flaši, program za igranku, mala ukrašena olovka i dva poklon-paketića — gondole ispunjene mešanim »Planters« orasima.

»Ne mogu DA SE osvestim«, govorila je Norma. »Izgledaš toliko DRUKČIJE.« Uputila je skriven i čudan pogled Keri, što je ovu učinilo pomalo nervoznom. »Baš BLISTAŠ u pravom smislu te reči. U čemu je TAJNA?«

»Zabavljam se tajno sa Don Mek Linom«, reče Keri. Tomi se zakikotao i prigušio smeh.

Normin osmeh se malo smanjio, a Keri je bila zapanjena sopstvenom duhovitošću i brit-košću. Tako čovek izgleda kada se

drugi šale na njegov račun. Kao da mu je pčela zabola žaoku u stražnjicu. Keri se dopao ovaj Normin izgled. Njeno osećanje beše sasvim ne-hrišćansko.

»E, pa, moram da se vratim«, reče ona. »Nije li sve to UZBUDLJIVO. Tomi?« Osmeh joj je bio pun sažaljenja: Zar ne bi bilo uzbudljivo da — ?

»Hladan znoj mi u potocima curi niz pantalone«, turobno odvrati Tomi.

Norma je otišla sa čudnim i zbunjenim osmehom. Nije se dogodilo ono što je ona očekivala da će se desiti. Svi znaju kako se stvari događaju kada je Keri u pitanju. Tomi se ponovo zakikotao. »Hoćeš li da igramo?« upitao ju je.

Nije znala da igra, ali još nije bila spremna to da prizna. »Hajde malo da posedimo.«

Dok joj je pridržavao stolicu, ona je spazila sveću i zamolila Tomija da je upali. To je i učinio. Pogledi su im se susreli preko sveće. Ispružio je svoju ruku i uzeo njenu. A muzičari su i dalje svirali.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str -):

Možda će se neko baviti celovitijim proučavanjem Kerine majke jednoga dana kada slučaj same Keri postane naučno prihvatljiviji. Možda ću se ja toga poduhvatiti, ako ni zbog čega drugog, a ono da bi mi bilo dostupno porodično stablo Brigamovih. Možda će biti veoma zanimljivo da se sazna kakve su se sve čudne pojave javljale u vezi sa dvema ili trima prethodnim generacijama ...

Naravno, tu je saznanje da je Keri otišla kući za vreme maturske večeri.

Zašto? Teško je objasniti koliko su Kerini motivi bili motivi razumne osobe u to vreme. Možda je otišla na pokajanje i oprost, a možda se

vratila da bi odmah ubila svoju majku. U svakom slučaju, postoje stvarni dokazi da ju je Margaret Uajt očekivala ...

Kuća je bila sasvim tiha.

Ona je otišla.

U noć.

Otišla.

Margaret Uajt je polako koračala od svoje spavaće sobe do dnevne. Prvo je došla ta krv i prljave fantazije koje je Đavo poslao sa njom. A onda ta paklena Moć koju joj je podario Đavo. Javila se, naravno, sa pojavom krvi i sa pojavom dlaka na telu. O, dobro je ona znala Đavolovu moć. Njena sopstvena baka ju je posedovala. Mogla je da zapali vatru u kaminu a da se čak i ne pomeri iz svoje stolice za ljuljanje pored prozora. Osvetljavala joj je oči (nemoj patiti da bi veštica živela) nekom vrstom veštičije svetlosti. Ponekad, za stolom prilikom večere, događalo se da šećernica proleti suludo kao derviš. Kad god bi se to dogodilo. Baka bi se luđački zakikotala i bljuvala naokolo, označivši oko sebe teritoriju Urokljivog Oka.

Ponekad bi dahtala kao pas na vrućini, a kada je umrla od srčanog udara u šezdeset šestoj, senilna kao luđaci u ranom stadijumu, Keri nije imala ni godinu dana. Margaret je četiri nedelje nakon njene smrti otišla u svoju spavaću sobu i otkrila da se njena devojčica, koja je ležala u kolevci, smeje i kikoće dok posmatra cuclu kako se u vazduhu klata nad njenom glavom.

Margaret ju je skoro ubila tom prilikom. Ralf je zaustavio.

Nije trebalo da je zaustavi. Sada je Margaret stajala u sredini dnevne sobe. Hrist sa raspeća ju je gledao svojim ranjenim, paćeničkim i prekornim pogledom Crna Kukavica se oglasila. Bilo je deset minuta posle dvadeset časova.

Mogla je da oseti, stvarno da oseti Đavolovu Moć na delu u Keri. Svugde se uvlačila, podizala i vukla kao zla sila, izazivajući žmarce u prstima. Kada je Keri bilo tri godine, spremila se ponovo da obavi svoju dužnost, onda kada ju je uhvatila kako gleda grešno na Đavolju kurvu koja je stajala u susedovom dvorištu. Onda su se javile kamenice, a ona se primirila. Ali snaga joj se vratila nakon trinaest godina. Bog nije bio prevaren.

Prvo ona krv, a zatim sila, (potpiši svoje ime, potpiši ga krvlju) sada momak i igranka, odvešće je kasnije u motel, na parkiralište, položiće je na zadnje sedište, uzeće — Krv, svežu krv. U pozadini svega toga bila je krv, i samo je krv mogla iskupiti zlo.

Bila je ogromna sa krupnim rukama koji ma su se laktovi pretvorili u knedle, ali joj je glava bila začuđujuće mala, postavljena na kraju snažnog i čvornovatog vrata. To lice je nekada bilo lepo, i još uvek je bilo lepo. ali na čudan i ozbiljan način. Ali su joj oči postale nekako neobične, lutajućeg pogleda.

Dok su joj bore oko odlučnih i začuđujuće tankih usana produbile surov izraz. Njena kosa.

koja je do pre jedva godinu dana bila crna, sada je bila gotovo seda.

Jedini način da se uništi greh, odista crni greh jeste da se udavi u krvi (mora biti žrtvovana) pokajničkog srca. Sigurno je da to Bog razume i da je na nju upro Svojim prstom.

Zar nije Bog lično naredio Abrahamu da povede svog sina Isaka na brdo?

Iskrala se do kuhinje u starim i izlizanim papučama i otvorila fioku kuhinjskog kredenca.

Nož koji se koristi za duborez bio je dugačak i oštar i iskrivljen od upotrebe. Sela je na visoku hoklicu pored stola, pronašla je kamen za oštrenje u maloj posudi od aluminijuma i počela da oštri sjajnu oštricu sa apatičnom, usredsređenom pažnjom ukletog.

Sat sa Crnom Kukavicom je kucao i kucao sve dok iz njega nije iskočila ptica i oglasila dvanaest časova i trideset minuta. U ustima je osetila ukus maslina.

ČETVRTA GODINA NAJAVLJUJE PROLEĆNI BAL '.

. maja .

Muzika: orkestar Bilija Bosnana Džosi i Munglovsi

ZABAVNI PROGRAM

»Kabare« — Sandra Stenčild obrće palicu » milja«

»Limunovo drvo«

»Mr Tamburin Men« narodna muzika od Džona Svićena i Morin Koven

»Ulica gde živiš«

»Kišne kapi na mojoj glavi«

»Most nad uzburkanom vodom«

Hor srednje škole Evin

VODITELJI PROGRAMA g Stivens, gđica Gir, g i gđa Ltiblin, gđica Desdžardin Krunisanje u uveče.

Upamtite, to je VAŠE matursko; učinite da bude takvo da ga se uvek sećate!

Kada ju je zamolio po treći put za ples. Keri je morala da mu prizna da ne zna da igra. Nije ni dodala da bi se osećala sada, kada je rok grupa preuzela polučasovnu svirku, nekako neprikladno, da se okreće po podu. (i grešno) da, i grešno.

Tomi je klimnuo glavom i osmehnuo se. Nagnuo se ka njoj i priznao joj da i on mrzi da igra. Da li bi volela da se prošeta i poseti neke druge stolove? Uznemirenost joj se stegla u grlu, ali je potvrdno klimnula glavom. Da, to bi bilo lepo. On je ugađao njoj, treba i ona da ugodi njemu (čak i da se tome nije nadao od nje) — bio je to deo njihovog dogovora.

Osećala se kao opčinjena magijom te večeri. Odjednom se ponadala da joj niko neće podmetnuti nogu ili joj krišom prilepiti na leđa natpis

»udari me snažno«, niti će joj pljusnuti vodu u lice iz nove igračke karanfila, da bi se odmah zatim povukao kikoćući se dok bi se svi ostali smejali, upirali prstom i došaptavali se.

A ako je tu i postojala magija, bila je više paganska nego božanska (mama razveži mi trake sa kecelje velika sam porasla) i ona joj se dopadala.

»Pogledaj«, reče on dok su ustajali. Dva ili tri pomoćnika na bini gurali su prestolje za kralja i kraljicu, a g Lavoj, glavni domar upućivao ih je pokretom ruke da ih po stave na obeleženim mestima. Činilo joj se da izgledaju u potpunosti kao prestolje kralja Arttura — bili su obojeni bleštavo belom bojom, posuti pravim cvećem, a bili su takođe pokriveni ogromnim zastavama od krep-papira.

»Divni su«, reče ona.

»Ti si divna«, reče Tomi, a ona je poslala sasvim sigurna da joj se ništa loše ne može dogoditi te večeri — možda će čak biti izabrani i za Kralja i Kraljicu Maturskog. Nasmejala se sopstvenoj ludosti.

Bilo je dvadeset jedan čas.

»Keri?« začuo se upitan glas.

Toliko se zanela posmatrajući muzičare i podijum za igranje kao i ono što se događalo za susednim stolovima da nije primetila da neko dolazi. Tomi je bio otišao da donese punč.

Okrenula se i spazila gđicu Desdžardin.

Za trenutak su se njih dve samo nemo gledale, dok je sećanje plovilo od jedne do druge, i saopštavalo usećanje (videla me je videla me je голу i krvavu i uplakanu) bez reči ili misli.

Sve se ogledalo u njihovim očima.

A onda je Keri stidljivo rekla; »Veoma lepo izgledate, gđice Desdžardin.«

I izgledala je. Bila je odevena u haljinu od sjajne srebrnaste tkanine, koja joj je savršeno pristajala uz podignutu plavu kosu. Oko vrata je imala jednostavnu ogrlicu. Izgledala je veoma mlada, dovoljno mlada da bi mogla da učestvuje na zabavi, umesto da njom rukovodi.

»Hvala.« Oklevala je, a zatim je spustila ruku u rukavici na Kerino rame. »Ti si lepa«, reče ona, a svaka reč je nosila posebnu težinu.

Keri je osetila kako ponovo crveni, te je spustila pogled na sto. »Veoma je lepo što tako kažete. Znam da nisam ... nisam stvarno lepa... ali hvala vam, svejedno.«

»Istina je«, reče gđica Desdžardin. »Keri, što god da se prethodno dogodilo... pa, zaboravljeno je. Želela sam da to znaš.«

»Ja ne mogu to da zaboravim«, reče Keri. Podigla je pogled. Reči koje su joj se javile na usnama bile su: Ne krivim vas više za bilo šta. Prekinula se. Bila je to laž. Krivila ih je sve i uvek će ih kriviti, a više od svega je želela da bude poštena. »Ali to je sada završeno. Sada je završeno sa tim.«

Gđica Desdžardin se osmehnula, a pogled kao da joj je upio i zadržao meka svetla u nekoj vrsti gotovo tečnog sjaja. Pogledala je u pravcu podijuma za igru, a Keri je pratila njen pogled.

»Sećam se svoje maturske«, reče Desdžardinova nežno. »Bila sam dva santimetra viša od momka koji me je doveo, i to na štiklama. Poklonio mi je cvet koji se nije slagao sa haljinom. Izduvna cev mu je bila polomljena na kolima tako da je motor pravio... uh, užasnu buku. Ali je bilo čarobno. Ne znam zašto. Ali nikada više nisam imala sa nekim takav sastanak.« Pogledala je u Keri. »Da li se i ti tako osećaš?«

»Veoma je lepo«, reče Keri.

»I to je sve?«

»Ne, više od toga. Ne bih to mogla da opišem. Ne baš bilo kome.«

Desdžardinova se osmehnula i stegla joj ruku. »Nikada to nećeš zaboraviti«, reče ona

»Nikada.«

»Čini mi se da ste u pravu.«

»Lepo se provedi Keri.«

»Hvala vam.«

Tomi se pojavio sa dvema malim čašama punča, upravo kada je Desdžardinova otišla, zaobišavši podijum za igru da bi se uputila ka voditeljskom stolu.

»Šta je ona htela?« upitao ju je, spuštajući pažljivo male čaše.

Keri, koja ju je pratila pogledom, prozbori: »Čini mi se da je htela da mi se izvini.«

Su Snel je tiho sedela u dnevnoj sobi svoje kuće, porubljivala haljinu i slušala album Long Dton Silver od Džefersona Erplejna. Ploča je bila stara i jako izgrebana, ali ju je isceljivala.

Majka i otac su bili izašli te večeri. Znali su šta se događa, bila je sigurna u to, ali su je poštedeli dosadnih govorancija o tome kako su ponosni na Svoju Kćerku, ili kako se raduju da konačno odrasta. Bila je srećna što su se odlučili da je ostave samu, jer se još uvek neprijatno osećala s obzirom na sopstvene motive i plašila se da ih dublje preispita da ne bi ugledala dragulj sebičnosti kako sija sa crnog somota njene podsvesti.

Uradila je to i bilo je dovoljno — osetila se zadovoljna. (možda će se zaljubiti u nju) Podigla je pogled kao da joj se neko obratio iz hodnika, a preplašeni osmeh iskrivio joj je usne. Ako to treba da bude kraj iz bajke, onda, u redu. Princ koji se naginje nad svoju Uspavanu lepoticu i dodiruje joj usne svojim usnama.

Su, ne znam kako ovo da ti saopštim, ali —

Osmeh joj je išćezao.

Menstruacija joj je kasnila. Skoro nedelju dana. A uvek je tačno dolazila, kao kalendar.

Automat na gramofonu je škljocnuo; još jedna ploča se spustila. U iznenadnoj, kratkoj tišini začula je kako se nešto u njoj preokrenulo. Možda je to samo bila njena duša.

Bilo je dvadeset jedan i petnaest minuta.

Bili se dovezao do najudaljenijeg dela parkirališta i parkirao naspram asfaltne rampe koja se otvarala ka autostradi. Kris je već počela da izlazi kad ju je on bacio natrag u kola. Oči su mu svetlele paklenim sjajem u mraku.

»Šta je?« upita ga ona besno i iznervirano.

. »Uključite poseban oglasan sistem da najave Kralja i Kraljicu«, reče on. »Onda će muzičari da odsviraju himnu škole, što znači da u to vreme oni sede na meti, na svojim prestolima.«

»Ma znam sve to. Pusti me, boli me.« i jače je stisnuo njen zglavak i osetio kako gnječi sitne kosti. Osetio je mračno zadovoljstvo. Ipak, ona nije zaplakala. Prilično se dobro savladala.

»Slušaj me — želim da znaš u šta ulaziš. Povuci konopac dok sviraju pesmu; dobro ga povuci. Možda će čekrci malo zastati, ali neće isuviše. Kada povučeš i osetiš da se kofe prosipaju, ti potrči. Nemoj da zastaneš da bi čula vrisak ili bilo šta drugo. Ovo što činimo prevazilazi slatku malu šalu, ovo već spada u kriminalne postupke, je l' znaš? Ne bi ti ni naplatili kaznu — strpali bi te u zatvor i stavili ključ u svoj džep.«

Bio je to za njega dugačak govor.

Besno ga je gledala, pogledom punim prkosnog gneva.

»Je l' kopiraš?«

»Kapiram.«

»U redu. Kada se spuste kofe, ja ću da potrčim. Kada dođem do kola, počecu da vozim.

Ako si tu, tu si, a ako nisi, otići ću bez tebe. Ako odem a ti sve provališ, ubiću te. Veruješ li mi?»

»Verujem. Skloni tu svoju prijavu ruku sa mene.«

Sklonio je. Nevoljka senka osmeha preletela mu je licem. »U redu. Biće sve u redu.«

Izašli su iz kola.

Bilo je skoro dvadeset jedan i trideset minuta.

Vik Muni, predsednik Odeljenjskih zajednica, veselo je govorio u mikrofون: »U redu, dame i gospodo. Zauzmite svoja mesta. molim. Došlo je vreme za glasanje — glasaćemo za Kralja i Kraljicu.«

»Ovo takmičenje vređa žene!« uzviknu Majra Kruz sa lažno dobrodušnim izrazom lica.

»Vređa takođe i muškarce!« oglasio se Džordž Dosn tako da su se svi u publici nasmejali.

Marja je ućutala. Završila je sa svojom pobunjeničkom akcijom.

»Molim vas, zauzmite svoja mesta!« Vik se smejao pred mikrofonom, osmehivao i besno crveneo i uz to cedio bubuljicu na svojoj bradi. Ogroman venecijanski gondolijer koji je stajao iza njega sanjivo je pogledao preko Vikovog ramena. »Vreme je da se glasa.«

Keri i Tomi su seli. Tina Blejk i Norma Votson su delile odštampane glasačke listiće, a kada je Norma spustila jedan na sto i prošaputala »SREĆNO!«, Keri ga je uzela i počela da proučava. Usta su joj se širom otvorila.

»Tomi, mi smo na listi!«

»Da, video sam je«, reče on. »Školski glasovi za kandidate i njihove pratiteljke se nekako tu nametnu ljudima. Dobrodošla na zabavu. Hoćemo li se povući iz igre?«

Ugrizla se za usnu i pogledala ga. »Želiš li ti da se povučesh?«

»Do đavola, ne želim«, reče on veselo. »Ako pobediš, samo sediš tamo dok se ne završi školska himna, mahneš skiptrom iznad glave i ličiš na prokletog idiota. Onda te slikaju za školski godišnjak da bi svi videli da izgledaš kao blesavi kreten.«

»Za koga da glasam?« Gledala je sumnjičavo na glasački listić, pa zatim na malu olovku koja je stajala pored njene gondole sa oraščićima. »Oni su više tvoje društvo nego moje.«

Prigušeno se nasmejala. »U stvari, ja i nemam neko društvo.«

Slegnuo je ramenima. »Hajde da glasamo za nas dvoje. Do đavola sa lažnom skromnošću.«

Glasno se nasmejala i prekrila rukom usta. Zvuk joj je skoro potpuno bio nepoznat. I pre nego što je razmislila, zaokružila je njiova imena, treća na listi. Olovčica joj se slomila i ona je uzdahnula. Trn joj se zario u prst iz koga je kanula kapljica krvi.

»Povredila si se?«

»Nisam.« Osmehnula se. ali odjednom beše joj teško da se osmehuje. Prizor krvi joj je bio gadan. Obrisala ju je maramicom. »Ali, polomila sam olovku koja je za uspomenu. Baš sam glupa.«

»Evo ti gondola«, reče on i pogura čamac ka njoj. »Mali, mali mili.« Grlo joj se steglo i bila je sigurna da će zaplakati i gadno se postideti. Nije zaplakala, ali oči su joj sijale kao kristali te je sagnula glavu da on to ne bi video.

Muzičari su svirali muziku za popunjavanje vremena dok su razvodnici iz Počasnog odbora skupljali presavijene glasačke listiće. Ove listiće su odneli do stola voditelja koji se nalazio pored vrata, gde su ih zatim Vik, G. Stivens i Lublinovi prebrojavali. Gđica Gu je nadgledala ceo proces svojim tužnim ubojitim pogledima.

Keri je osetila kako se u njoj skuplja neželjena napetost, koja joj je potom zatezala mišiće stomaka i leđa. Čvrsto je držala Tomija za ruku. Naravno, ceo događaj je bio apsurdan. Niko neće glasati za njih. Možda je on bio pastuv, ali ne kada se upregne sa bivolicom. Biće to Frenk i Džesika ili možda Don Farnam i Helen Sajrs. Ili — do đavola!

Dve gomile su rasle više od ostalih. G. Stivens je završio sa raspodelom kartica i sada su sve četvoro prebrojavali ogromne gomile koje su približno izgledale slične. Zatim su približili glave, nešto se došaptavali i još jednom prebrojili listiće. G. Stivens je klimnuo glavom, promešao kartice kao čovek koji se sprema da izdela karte za poker, i onda ih vratio Viku.

Popeo se na pozornicu i približio mikrofону. Bend Bilija Bosnana je zasvirao tuš. Vik se nervozno nasmejao, zakašljao se u mikrofón i trepnuo kada se sala odazvala brundanjem.

Skoro da je ispustio tikete na pod koji je bio prekriven žicama sa jakom električnom strujom, a neko se nasmejao.

»Imamo neku vrstu slučaja povuci-potegni«, glupavo počeo Vik. »G. Lublin kaže da se ovo prvi put događa u istoriji Prolećnog bala — «

»Kada je započeo da računa godine?« neko progundá iza Tomija.
»Mora da je krenuo od osamsto...«

»Znamo mi od kada.«

Začuo se žamor u gomili. »Računate li vreme peščanim ili sunčanim satom?« nastavi Džordž Dosn tako da se začuo smeh. Vik se uštogljeno nasmešio i opet skoro ispustio tikete.

»Šezdeset i tri glasa za Frenka Grajra i i Džesiku Mak Lin, i šezdeset i tri glasa za Tomasa Rosa i Keri Uajt.«

Ova obznana je praćena minutom ćutanja, a zatim se prolomio gromoglasan aplauz.

Tomi je pogledao u svoju partnerku. Glava mu je bila pognuta, kao da se stidi, ali ga je odjednom šćepalo ćudno osećanje (keri keru keru) koje je pomalo lićilo na ono osećanje koje se javilo kada je zamolio da krenu na bal. Ćinilo mu se da neko ćudno biće nastanjuje njegov duh i ponavlja neprestalno i stalno Kerino ime. Kao da — »Pažnja, molim!« uzviknu Vlk. »Molim vas, obratite sada pažnju.« Aplauz se utišao.

Ponovićemo finalno glasanje. Kada do vas dodu papiriću, napišite na njima ime para koji vam se dopada.*

Ostavio je iza sebe mikrofon i osetio se rasterećen.

Tiketi su razdeljeni, a papiriću su nabrzinu otkinuti iz preostalih maturskih programa.

Muzika je tiho u pozadini svirala a ljudi su uzbućeni glasali.

»Nisu nama tapšali«, reće Keri podigavši pogled. Ono što je on osetio (ili što je mislila da je osetio) bila je prošlost. »Nisu nama tapšali.«

»Moćda su tapšali tebi.«

Nemo ga je pogledala.

»Šta im toliko dugo treba?« prosiktala je na njega. »Ćula sam ih da tapšu. Moćda su završili. Ako si pogrešio — « Konopac od jute je stajao mlitav meću njima, niko ga nije dotakao od kada je Bili otvorio šrafćigerom prozor i podigao ga.

»Ne brini«, smireno reće on. »Sviraće himnu škole — uvek to rade.«
»Ali — «

»Zaveži. Mnogo bre pričaš.« Vrh njegove cigarete je smireno zaigrao u tami.

Začutila je, ali (o kada se sve završi doći ću ti ja glave bato i verovatno ćeš završiti u krevetu sa ružnijom polovinom onog para) duh joj je besno lutao po njegovim rečima koje je upamtila. Ljudi nisu sa njom razgovarali na takav način; otac joj je bio advokat.

Bilo je sedam minuta do dvadeset dva časa.

Držao je u ruci polomljenu olovku i spremao se da zapiše, kada mu je ona dodirnutu lako i značajno ruku.

»Nemoj...«

»Šta nemoj?«

»Nemoj da glasaš za nas«, konačno prozbori ona.

Upitno je podigao obrve. »Zašto da ne. Ne ide ni iz džepa ni u džep. To uvek kaže moja mama.« (majka) Slika joj se momentalno javila, iskrsla joj je njena majka koja bljuje beskrajne molitve ogromnom, bezimеноm, popularnom Bogu koji se šunja po parkinzima motela sa plamenim mačem u ruci. Muka se u njoj povećala i morala je celom svojom dušom da se bori da bi je obuzdala. Nije mogla da objasni svoj strah, svoje predosećanje nečega. Mogla je pak samo da se bespomoćno osmehne i da ponovi »Nemoj, molim te.«

Razvodnici Počasnog odbora su se vraćali i sakupljali presavijene listiće. Oklevao je za trenutak, a onda je iznenada ispisao Tomi i Keri na pocepanom listiću papira. »Zbog tebe«, reče on. »Večeras ćeš se prvoklasno provesti.«

Nije mogla da mu odgovori, jer ju je obhrvalo bolno predosećanje: bilo je to lice njene majke.

Nož je iskliznuo sa kamena oštrača i u trenu joj isekao dlan ispod palca. Pogledala je u posekotinu. Polako i gusto je kapala krv iz

otvorene rane, curila joj niz ruku i prljala izlizani linoleum u kuhinji. Pa dobro onda. Bilo je sve to dobro. Oštrica je okusila meso i pustila mu krv. Nije zavila ranu, već je pustila da joj krv kaplje na oštricu, prljajući joj oštri sjaj. A onda je ponovo počela da ga oštri, ne hajući za kapi koje su joj umrljale haljinu.

Ako te moje desno oko izneveri, iskopaj ga.

Bio je to težak savet, ali takođe sladak i dobar. Pogotovo je bio dobar za one koji su se šunjali pod senkama u dovratku nekog motela i u žbunju iza dvorana za igranke.

Iskopaj ga. (o, a kakvu samo nevaljalu muziku sviraju)

Iskopaj (devojke će pokazati svoj donji veš, o kako miriše kako miriše na krv) ...ga.

Crna kukavica na satu oglasila je dvadeset dva časa a (iseći ću joj utrobu ovde na podu) ako te uvredi tvoje desno oko, iskopaj ga.

Haljina je bila gotova, a nije mogla ni da gleda televiziju ni da čita knjige, niti pak da nazove Nensi telefonom. Nije mogla ništa da radi osim da sedi na sofi i da zuri u crni kuhinjski prozor, osećajući pri tom kako u njoj raste neki bezimni strah, nalik detetu koje čeka neko strašno otkriće.

Odsutno je počela da masira ruke. Bile su hladne i neprijatne. Bilo je samo dvadeset dva i dvanaest minuta i odista ne beše tu nikakvog razloga da veruje da se svet bližio svom kraju.

Gomilice glasačkih listića su ovoga ptila bile veće, ali su i dalje izgledale podjednake.

Ponovo su ih tri puta prebrojali da bi se uverili u verodostojnost suda. A onda je Vik Muni prišao mikrofону. Zastao je na trenutak, uživao u istinskom osećanju neizvesnosti koje je vladalo u vazduhu, u onda je prosio izjavio: »Pobednici su Keri i Tomi. Odlučio je jedan glas.«

Zavladala je mrtva tišina. A onda je aplauz ponovo ispunio dvoranu, pomalo podsmešljivo odjekujući u pojedinim delovima publike. Keri se povukla preplašeno i smučeno. a Tomi je ponovo osetio (istina za sekundu) tu čudnu vrtoglavicu u glavi (ker ker ker ker) koja kao da je brisala sve pred sobom osim imena i slike ove čudne devojke sa kojom je izašao. Za trenutak se osetio bukvalno preplašen na smrt.

Nešto je palo na pod uz zveckanje a istu vremeo sveća se ugasila.

Onda su Džosi i Munglovsi svirali rok verziju »Sjaja i Okolnosti«, a razvodnici su se pojavili pred njihovim stolom (skoro kao u bajci, što je sve teklo pod strogim uvežbanim nadzorom gđice Gir, koja je, kao što se pričalo, spore i nespretne razvodnike jela za ručak) i smestili skiptar uvijen u aluminijumsku foliju u Tomijevu ruku, ogrtač sa ogromnim okovratnikom od psećeg krzna prebačen je preko Kerinih ramena, a predvodili su ih do centralnog krila dečko i devojčica u belim blejzerima. Muzika je treštala. Publika pljeskala. Gđica Gir je pobedonosno izgledala. Tomi Ros se veselo cerio.

Otpratili su ih uz stepenice do zastora, doveli su ih do prestola i posadili ih na njih. Još uvek se čulo pljeskanje. Podsmešljivi aplauz je nestao, bio je sad dubok i iskren i pomalo zastrašujuć. Keri se radovala da sedne. Sve se isuviše brzo događalo. Noge su joj podrhtavale i iznenada, uprkos relativno visokoj kragni, grudi (prljavijastuci) bile su joj grozno obnažene. Zvuk pljeskanja joj je zaglušio uši, kao da se napila punča Deo nje je još uvek bio stvarno ubeđen da je sve ovo samo san iz koga će se probuditi sa izmešanim osećanjima olakšanja i nekog gubitka.

Vik se proderao u mikrofona: Kralj i Kraljica Prolećnog bala za . su Tomi ROS i Keri UAJT!

I dalje se prolamao gromoglasan, prodoran i dugotrajan aplauz. Tomi Ros, sada već u poslednjim trenucima svoga života, uzeo ju je za ruku i široko joj se osmehnuo, misleći da je Suzina intuicija ovoga puta bila veoma dobra. Donekle je i ona njemu uzvratila osmeh. Tomi (bila je u pravu i volim je e pa volim i ovu ovde ovu ker ker) ona je ona je lepa i u pravu je sve ih volim to svetlo to svetlo u njenim

očima) i Keri (ne mogu da ih vidim svetlo je prejako mogu da ih čujem ali ne mogu da ih vidim kupaonice seti se kupaonice o mama popela sam se isuviše visoko čini mi se hoću natrag) (O da mi se smeju i spremaju da na mene bacaju stvari i da pokazuju na mene da viču uz smeh ne mogu da ih vidim ne mogu da ih vidim isuviše je jako svetlo).

I greda iznad njih dvoje.

Obe grupe muzičara, u iznenadnoj i neočekivanoj simbiozi roka i kafanske muzike, prebacili su se na školsku himnu. Publika se digla na noge i, tapšući i dalje, počela da peva.

Bilo je sedam minuta do dvadeset dva časa.

Bili je upravo savio kolena pa su mu zglobovi škljocnuli. Kris Hargensen je stajala pored njega sa vidljivim znacima nervoze. Ruke su joj besciljno klizile niz rubove farmerki koje je nosila, a grizla je svoju meku donju usnu, štipala je i donekle ozleđivala.

»Misliš li da će glasati za njih?« tiho upita Bili.

»Hoće«, reče ona. »Ja sam sve sredila. Neće čak ni dostići njihov broj. Zašto samo tapšu?

Šta se tamo dešava?«

»Ne pitaj me, mače. Ja — «

Školska himna se iznenada zaorila, jaka i glasna kroz meki majski vazduh, a Kris je poskočila kao da ju je osa ubola. Izleteo joj je tihi uzvik iznenađenja.

Svi ustanite za škoolu Tomasa Evina...

»Hajde, kreni«, reče on. »Eno ih tamo.« Oči su mu meko sijale u mraku. Čudan po-luosmeh mu je prešao preko lica.

Obliznula je usne. Oboje su zurili u dugačak konopac od jute.

Podignite sve zastave do nebaaaa...

»Umuknite«, prošaputa ona. Drhtala je, a on je pomislio da joj telo nikada nije izgledalo tako zavodljivo ili uzbudljivo. Kada se sve ovo završi, imaće je sve dok joj duša ne izađe na nos. Ulaziće u nju kao nož kroz buter.

»Nemaš hrabrosti, mače?«

Nagnuo se prema njoj. »Neću ovo da uradim za tebe. mače. Može da potraje do večnosti.«

S a ponosom nosimo crvenu boju i oooops...

Iznenadan prigušeni zvuk joj se oteo iz usta, mogao je to biti neki poluvrisak, tako da se ona nagnula unapred i divlje povukla konopac obema rukama. Konopac je skliznuo i za trenutak škljocnuo, što ju je navelo da pomisli da ju je Bili sve vreme zavitlavao i da je konopac prosto lebdeo u vazduhu. A tada se zategao, zaigrao za trenutak i iskliznuo joj iz ruku ostavljajući je sa ranom na ruci.

»Ja — « počela je.

Muzika je odjednom neprijatno i iznenadno prestala. Još trenutak su se isprekidani glasovi i dalje odsutno čuli, a onda su utihnuli. Vladala je mrtva tišina, a onda je neko vrisnuo.

Zavladala je ponovo tišina.

Zurili su jedno u drugo u mraku, sleđeni događajem za koji su mislili da ga nikada neće proizvesti. Sam dah joj se u grlu pretvorio u led.

A onda se tamo dole začuo smeh.

Bilo je dvadeset dva i dvadeset i pet minuta, a osećala se sve gore i gore. Su je stajala na jednoj nozi pred šporetom na gas i čekala da mleko provri pa da sipa u njega kakao. Dva puta je već krenula gore da obuče spavaćicu i dva puta se zaustavila, bez ikakvog razloga,

privučena kuhinjskom prozoru koji je gledao dole na Brikjard brdo i na spiralu puta br , koji je vodio u grad.

I sada, dok je sirena koja je bila pričvršćena na vrh gradske većnice u Ulici Mejn iznenada počela da zavija kroz noć, podižući paniku, nije se odmah ni okrenula ka prozoru, već je samo ugasila šporet da joj mleko ne bi zagorelo.

Sirena na gradskoj većnici se oglašavala svakoga dana u podne, i to je bilo sve, osim što su zvali dobrovoljnu vatrogasnu pomoć za vreme požara u toku avgusta i septembra.

Oglašavala se uglavnom prilikom velikih nesreća, a zvuk joj je bio košmaran i zastrašujući u pustoj kući.

Prišla je prozoru, ali veoma polako. Zavijanje sirene se pojačavalo i gubilo, spuštalo i podizalo. Negde su se oglasile trube, kao na venčanju. Mogla je da vidi svoj odraz u zatamnjenom staklu, sa otvorenim usnama, širom otvorenih očiju, odraz koji je zamaglio njen sopstveni dah.

Poluzaboravljeno sećanje joj se povratilo. Kao deca u osnovnoj školi vežbali su odbranu od vazdušnih napada. Kad bi nastavnik pljesnuo rukama i rekao »Oglašavaju se gradske sirene«, svi su morali da se sakriju pod klupu i da rukama prekriju glavu, da sačekaju da sve prođe, ili bi ih udarilo neprijateljsko oružje na licu mesta. Sad se u njenoj glavi otišla misao vidljiva kao list izvajan u gipsu (gradska sirena se oglašava) i čula je reči koje su odzvanjale u njenom sećanju.

Tamo daleko dole, na školskom parkiralištu, iznad lampi se uzdizao oreol od sumpora obeležavao okolinu, iako se sama školska zgrada nije videla u mraku — iznad nje je sijala varnica kao da se Bog poigrao svojim kremenom i fitiljem. (a tu su rezervoari gasa) Varnica je posustala, a zatim se narandžasto rasplamsala. Sada je mogla da vidi školu, gorela je.

Bila je pošla ka ormaru da uzme kaput kada je neka, ispočetka mukla, eksplozija uzdrimala tle ispod njenih nogu i protresla servise njene majke u kredencima.

Iz članka Preživeli smo Crnu Matursku zabavu od Norme Votson (izdanje avgust, . časopis »Reader's Digest«, odeljak »Drame iz stvarnog života«): ... a dogodilo se tako brzo da niko stvarno nije znao šta se dogodilo. Svi smo stajali i pljeskali i pevali školsku himnu. A onda — ja sam stajala pored stola razvodnika kod glavnog ulaza i gledala na binu — javila se varnica kao da su veliki reflektori na zastoru osvetlili neki metal. Stajala sam sa Tinom Blejk i Stelom Horan i čini mi se da su je i one primetile.

Odjednom je šiknula crvena tekućina krov vazduh. Delimično se prosula po muralu i curila niz njega u dugačkim potocima. Odmah sam shvatila, još pre no što je pala na njih, da je to krv. Stela Horan je mislila da je to boja, ali ja sam drukčije predosećala, kao onda kada je mog brata udario kamion sa senom.

Bili su skroz mokri. Keri je najgore prošla. Izgledala je kao da ju je neko potopio u kadu sa crvenom bojom. Samo je tako sedela i nije se ni pomerila. Muzikanti Džosi i Munglovsi koji su stajali blizu njih bili su svi poprskani. Bela gitara glavnog gitariste bila je sva isprskana.

Rekla sam: »Bože moj, pa to je krv!«

Kada sam to rekla, Tina je vrisnula. Vrisnula je veoma glasno, što je vrlo resko odzvonilo salom.

Ljudi su prestali da pevaju i sve se utišalo. Nisam mogla da se pomerim.

Bila sam prikucana za svoje mesto. Podigla sam pogled i gle — iznad prestola klatile su se dve kofe, ljuljale i udarale jedna o drugu. Krv je i dalje kapala iz njih. Odjednom su pale dole, zajedno sa gomilom labavog kanapa koji se vukao za njima. Jedna od njih je pogodila Tomija Rosa u glavu. Zazvečala je lako, kao gong.

Taj događaj je naterao nekoga u smeh. Ne znam ko je to bio, ali bio je to smeh različit od smeha osobe koja vidi nešto veselo i smešno. Bio je to snažan i strašan, histerični smeh.

U istom trenutku Keri je širom otvorila oči.

Bilo je to u trenutku kada su se svi počeli smeјati. I ja sam se smeјala, da mi bog oprostī. Bilo je sve ... tako neobično.

Kada sam bila mala, dobila sam na poklon Volt-Diznijevu knjigu Pisma sa Juga, a u njoj se nalazila priča o Teča-Remusu u kojoj se govorilo o malom crnčetu. U njoj je bila slika crnčeta koje sedi na sredini puta i izgleda kao jedan od onih starovremskih crnih minstrela sa crnim licem i ogromnim beonjačama. Kada je Keri otvorila oči, izgledala je baš tako. Jedino te oči nisu na njoj bile potpuno crvene. Ali je svetlost pala na njih i načinila ih staklastim. Neka mi bog oprostī, ali izgledala je potpuno kao Edi Kantor koji beči oči u svom komičnom nastupu.

I to je ljude navelo na smeh. Nismo mogli a da se ne smeјemo. Bila je to jedna od onih situacija u kojima se čovek smeјe da ne bi izludeo. Keri je bila središte oko kojega se okretala svaka šala već duže vremena, tako da smo svi mi osećali da smo deo nekog posebnog događaja te večeri. Bilo je to kao da smo posmatrali ljudsko biće koje se ponovo priključilo ljudskom rodu, i zbog toga sam bila veoma srećna, a onda se to dogodilo. Taj užas.

Ali tome nije bilo pomoći. Mogli smo ili da se smeјemo ili da plačemo, međutim, ko bi još plakao zbog Keri nakon svih tih godina?

Ona je samo sedela i zurila u njih, a smeh je postajao sve jači i glasniji.

Ljudi su se držali za stomake i nadimali i upirali prstom u nju. Tomi jedini nije pogledao u nju. Nekako je ležao izvaljen u svojoj stolici kao da je zaspao. Niste, međutim, mogli znati da li je bio povređen, ionako je bio sav umazan krvlju.

A onda se njeno lice... prelomilo. Ne bih znala kako drukčije da ga opišem.

Stavila je ruke na lice i ljuljala se na stopalima. Skoro da se saplela o sopstvena stopala i pala na pod, što je još više zasmejala ljude. A onda je nekako ... odskakutala sa pozornice. Ličila je na ogromnu crvenu žabu koja skače sa belog lokvanja, skoro da je ponovo pala.

Gđica Desdžardin je dotrčala do nje i nije se više smejala. Ispružila je ruke prema njoj. Ali odmah zatim je izdignuta sa zemlje da bi potom tresnula o zid koji se nalazio pored bine. Bila je to najčudnija stvar koju sam videla.

Nije sama posrnula ili nešto slično. Izgledalo je kao da ju je neko bacio na zid, ali ne beše nikoga pored nje.

Keri je trčala kroz gomilu sa rukama kojima je pritiskala lice kada joj je neku podmetnuo nogu. Ne znam ko je to bio, ali je pala pravo na lice ostavljajući na podu dugi crveni otisak. Sećam se da je uzviknula »Uuuf!«

Tome sam se još jače nasmejala, tom njenom uzviku »uuuf!« Puzala je na kolenima, a onda je ustala i istrčala napolje. Protrčala je pravo pored mene. Mogla je da se namiriše krv; imala je zadah nečeg užeglog i bolesnog.

Preskakala je po dva stepenika istovremeno i izjurila kroz vrata, a onda je nestala.

Smeh je malo utilmuo, jenjavao je kako je vreme protkalo. Neki ljudi su i dalje grcali i ušmrkavali se. Leni Brok je izvadio iz džepa ogromnu belu maramicu i brisao oči. Sali Mek Manus je sva pobeležela, i izgledala je kao da će da povrati, ali se i dalje kikotala i nije mogla da prestane. Bili Bosnan je samo stajao na svom mestu sa dirigentskom palicom u ruci i vrteo glavom. G. Lublin je sedeo pored gđice Desdžardin i glasno tražio papirnu maramicu — iz nosa joj je tekla krv.

Treba da shvatite da se sve ovo o čemu vam pričam dogodilo za manje od dva minuta. Niko nije mogao da sastavi konce događaja, svi smo bih zapanjeni. Neki od prisutnih su se šetali naokolo, malo pričali, ali nisu bili govorljivi. Helen Sajrs je briznula u plač, što je navelo i druge da počnu da plaču.

Onda je neko uzviknuo: »Pozovite doktora! Slušajte, zovite brzo doktora!«

Bio je to Džoz Vrek. Stajao je na bini, pored Tomija Rosa, a lice mu je bilo belo kao hartija. Pokušao je da ga podigne, ah se presto prevrnuo, a Tomi se skotrljao na pod.

Niko se nije ni pomerio.

Niko se nije pomerio. Svi su samo zurili u njih. Osećala sam se kao da me je neko zamrznuo u santu leda. Gospode — to je bila jedina reč koja mi je padala na um. Bože, bože moj, moj bože. A onda mi se uvukla u glavu ova druga misao, međutim, misao kao da nije bila moja. Mislila sam o Keri — i o Bogu. Sve je bilo izmešano u mojoj glavi, i bilo je strašno.

Stela me je pogledala i rekla: »Keri se vratila.«

Ja sam joj odgovorila: »U pravu si.«

Vrata hodnika su se zatvorila sa treskom. Zvuk je ličio na aplauz. Neko je u pozadini vrisnuo i onda je otpočeo stampedo. Svi su pojurili ka vratima pored kojih sam stajala. Ja, u neverici. A kada sam pogledala u Keri, pre nego što je prva osoba dospela do vrata i počela da ih gura, videla sam da nas sve gleda licem obojenim ratničkim bojama, kao indijanac.

Osmehivala se.

Svi su pokušavali da probiju vrata, udarali su o njih, ali su ona stajala kao zakovana. Što se više njih nagomilavalo pored njih, moglo se

videti da su oni prvi koji su tu dospeli pokušavali da ih sruše, brundajući i zapomažući.

Ali se vrata nisu otvorila, iako se nikada nisu zaključavala; bio je to državni propis.

G. Stivens i G. Lublin su prokrčili put i krenuli da ih sklanjaju sa vrata vukući ih za žakete, suknje ili bilo šta drugo. Svi su vikali i mukali kao stoka. G. Stivens je ošamario nekoliko devojčica i udario Vika Munija pesnicom u oko. Vikali su na đake da idu na sporedan izlaz. Neki su izašli, a to su bili oni koji su preživeli.

Onda je počela da pada kiša ... ili, bar, to je bilo ono prvo što smo pomislili da se događa. Voda je tekla po celoj sali. Podigla sam pogled i videla da su sve cevi otvorene i da se fiskulturna sala puni vodom. Voda je zapljuskivala košarkaško igralište i dalje tekla. Džosi Vrek je vikao na svoje muzičare da brzo isključe svoje mikrofone i električna pojačala, ali su oni već bili nestali. Skočio je dole sa bine.

Panika kod vrata je prestala. Ljudi su ustuknuli i zurili u tavanicu. Čula sam nekoga da kaže — mislim da je to bio Don Faniam — »Ovo će da uništi košarkaško igralište«.

Nekolicina je krenulo da vidi šta se dogodilo sa Tomijem Rosom.

Odjednom sam shvatila da sam jedino želela da izađem napolje. Uzela sam Tinu Blejk za ruku i rekla joj: »Hajde da potrčimo, brzo!«

Da bi se došlo do pomoćnog izlaza, trebalo je da se prođe kroz kratak hodnik koji se protezao levo od pozornice. I tu su se nalazili otvori za cevi, ali oni nisu prsli. Vrala su bila otvorena — videla sam nekoliko ljudi kako istrčavaju kroz njih. Ali većina njih je samo stajala, u malim grupama i međusobno se pogledala. Neki od njih su zurili u krvav trag koji je Keri ostavila za sobom kada je pala. Voda ga je ispirala.

Sčepala sam Tinu za mišicu i počela da je guram u pravcu table na kojoj je pisalo IZLAZ. U istom tom trenutku zasvetlela je munja i

začuo se vrisak, kao i krici koji su mu se pridružili. Osvrnula sam se i ugledala Džosija Vreka kako drži jedno od postolja za mikrofon. Nije mogao da ga pusti. Oči su mu bile iskolačene i cela kosa nakostrešena, a izgledalo je da igra. Noge su mu se klizale kroz vodu a dim je počeo da mu izlazi iz košulje.

Pao je preko jednog pojačala — bila su ogromna, visoka po pet ili šest stopa — koje je zatim palo u vodu. Krici su se pretvorili u jeziv vrisak koji je probijao uši, a onda je ponovo zablistala munja i ugasila se. Džosijeva košulja je gorela.

»Trči!« povikala je Tina. »Hajde, Norma, molim te.'«

Istrčale smo u hodnik a iza nas se začula eksplozija — glavni električni vod je otkazao, čini mi se. Za sekundu sam se okrenula. Mogla sam da vidim celu binu gde je ležalo Tomijevo telo, jer je zavesa bila podignuta.

Svi kablovi za struju nalazili su se u vazduhu i poskakivali i uvijali se kao zmijske u korpi nekog indijskog fakira. Jedan od njih se raspolutio. Zasjala je ljubičasta varnica kada je kabl dotakao vodu, a onda su vrisnuli svi uglas.

U tom trenutku smo se već nalazile ispred vrata i trčale preko parkirališta.

Čini mi se da sam ja vrištala, ali se ne sećam toga baš dobro. Ničega se tako dobro ne sećam nakon trenutka u kome su svi počeli da vrište, nakon događaja u kome su ti kablovi visoke voltaže pali na pod prekriven vodom ...

Tomi Ros, u svojoj osamnaestoj godini, preminuo je brzo i bogu hvala, skoro bez muka.

Čak nije ni bio svestan da se nešto važno događalo. Začuo je čegrtanje i zveket koji su odmah asocijali na (evo ih kante za mleko) sećanje iz detinjstva na ujka-Galenovu farmu a onda na (nešto je palo odozgo) muzičare koji su stajali ispod njega. Uhvatio je pogled

Džosija Vreka koji se upravo iznad njegove glave (šta hoće da me pozdravi ili nešto slično) a onda ga je pogodila kofa, napunjena do jedne četvrtine krvlju. Ispupčena ivica kofe udarila ga je pravo u glavu i (jao to boli) brzo je pao u nesvest. I dalje je ležao ispružen na pozornici kada se vatra, koja je počela u električnoj opremi Džosija i Munglovsa, proširila do murala sa venecijanskim gondolijerom, a zatim uznapredovala do pacovskog skloništa sa starim uniformama, knjigama i do novina koje su ležale iza bine i iznad nje.

Bio je već mrtav kada je rezervoar sa gasom eksplodirao pola sata kasnije.

Izveštaj iz »dnevni vesti« iz Nove Engleske u i minuta.

ČEMBERLEN, MEJN (novinska agencija)

VATRA SE NEZADRŽIVO RASPROSTIRE U SREDNJOJ USMERENOJ ŠKOLI EVIN

UPRAVO U OVOM TRENUTKU. IGRANKA JE BILA U TOKU U VREME IZBIJANJA POŽARA ZA KOJI SE VERUJE DA GA JE IZAZVALA ELEKTRIČNA STRUJA. SVEDOCI TVRDE DA JE ŠKOLSKI VODOVOD PUSTEN BEZ UPOZORENJA I DA JE IZAZVAO

KRATAK SPOJ U OPREMI ROK SASTAVA. NEKI SVEDOCI TAKOĐE PRIJAVLJUJU

OŠTEĆENJA U CENTRALNOM ELEKTRIČNOM SISTEMU. VERUJE SE DA SE SKORO STO

I DESET OSOBA NALAZI ZAROBLJENO U ZAPALJENOM IGRALIŠTU ŠKOLE.

VATROGASCI . SUSEDNIH GRADOVA KAO ŠTO SU VESTOVER, MOTON I LUISTAUN

ZAJEDNO SU PRIMILI POZIVE ZA POMOĆ I USKORO CE
KRENUTI NA MESTO

DOGAĐAJA DO. SADA SE NISU JAVILI POVREĐENI. KRAJ.

časa i minuta. . maj HD n.a.

Iz izveštaja hroničara iz Nove Engleske, časa i minute HITNO

ČEMBERLEN, MEJN (NA)

STRAHOVITA EKSPLOZIJA UZDRMALA JE USMERENU
SREDNJU ŠKOLU EVIN TOMAS.

EVIN U MALOM GRADIĆU ČEMBERLEN U DRŽAVI MEJN TRI
ČEMBERLENSKE

VATROGASNE BRIGADE, KOJE SU RANIJE BILE POSLATE DA
SE BORE SA PLAMENOM

U FISKULTURNOJ SALI GDE SE BAL ODRŽAVAO NISU MOGLE
DA POMOGNU.

HIDRANTI U OKOLINI SU POTPUNO DEMOLIRANI A VODENI
PRITISAK U GRADSKIM

REZERVOARIMA OD SPRING STRITA DO TRGA GRAS IZMEREN
JE I RAVAN JE NULI.

JEDAN ZVANIČNIK JE IZJAVIO: PROKLETI HIDRANTI MORA DA
SU SVI POGUBILI POKLOPCE. A MORA DA SU KULJALI SA
VODOM KAO IZVORI DOK SU ONA DECA GORELA. TRI TELA SU
DO SADA SPASENA. PREPOZNATO JE TELO TOMASA B.
MIRSA, ČEMBERLENSKOG VATROGASCA. DRUGA DVA TELA
SU OČIGLEDNO PRIPADALA UČESNICIMA BALA. JOŠ TRI
ČEMBERLENSKA VATROGASCA SU ODNESENA U

BOLNICU MOTON ZA HITNE SLUČAJEVE USLED MANJIH
OPEKOTINA I UDISANJA DIMA. VERUJE SE DA JE DO

EKSPLOZIJE DOŠLO KADA JE VATRA PRODRLA U

ŠKOLSKI REZERVOAR SA GASOM KOJI SE NALAZI PORED
FISKULTURNE SALE.

VERUJE SE DA JE VATRA POČELA U LOŠE IZOLOVANOM
ELEKTRIČNOM SISTEMU

NAKON KVARA VODOVODA. KRAJ

i minuta. . maj IIE (NA.)

Su je posedovala jedino privremenu đaćku vozačku dozvolu, ali je ipak uzela ključeve majčinih kola koji su visili pored frižidera i otrčala u garažu. Sat u kuhinji je oglasio tačno dvadeset tri časa.

Kola se iz prve nisu upalila tako da je morala da se prisili da pričeka pre no što je ponovo pokušala da ih upali. Ovoga puta se motor zakašljao i krenuo, pa je bezglavo pojurila iz garaže oštetiivši pri tom branik. Zaokrenula je tako da su joj zadnji točkovi, koje je videla kada se okrenula unazad, podigli šljunak u vazduh. »Plimut« iz . njene majke okrenuo se na putu i skoro se prevrnuo na stranu, što joj je izazvalo muku u stomaku. U tom trenutku upravo je shvatila da joj se iz grla otima jauk, kao životinji upaloj u zamku.

Nije se zaustavila na znaku STOP koji je stajao na raskrsnici puta br. i sporednog čemberlenskog drumu. Vatrogasne sirene su svojim zavijanjem ispunjavale noć u istočnom delu Čemberlena gde se ovaj kraj graničio sa Vestoverom, dok je Moton ležao na jugu, pozadi.

Nalazila se skoro u podnožju brda kada je škola eksplodirala.

Prikočila je obema nogama i pala na volan kao krpena lutka. Gume su zaškripale na pločniku. Nekako je uspela da otvori vrata i izađe iz kola, zaklanjajući pogled pred sjajem od požara.

Džinovski plamen se uzdizao u nebo, podižući sa sobom deliće čeličnog krova, drveta i hartije. Miris koji je dopirao bio je težak i

ispunjen gasom. Glavna ulica bila je osvetljena kao buktinjom. U tom stravičnom intervalu od nekoliko sekundi ugledala je celo fiskulturno krilo škole Evin kako se pretvara u razorenu zapaljenu ruševinu.

Udar je nastupio trenutak kasnije i bacio je na leđa. Đubre pored puta je odjednom proletelo pored nje zajedno sa naletom vrelog vazduha koji ju je blago podsetio na (miris podzemne železnice) putovanje u Boston prethodne godine. Prozori na Bilovoj samoposluzi i Kelijevoj radnji zatresli su se i pali unutra.

Pala je na stranu a plamen je pakleno obasjavao ulicu, kao da je bilo podne. Ono što se dalje dogodilo, za nju se odvijalo kao u usporenom filmu, dok joj je misao polako napredovala (mrtvi svi su oni mrtvi keri zašto mislim na keru) sama svojim tokom. Kola su jurila ka mestu nesreće, neki ljudi su protrčavali u potkošuljama, pidžamama i spavaćicama.

Videla je čoveka koji je izašao na vrata ispred čemberlenske policijske stanice i sudnice.

Kretao se polako. Kola su promicala polako, čak i ljudi koji su trčali promicali su polako.

Videla je kako je čovek ispred policijske stanice stegao pesnicu i prineo je ustima, i nešto vrisnuo; njegovi uzvici su bili nerazumljivi zbog glasnih gradskih sirena, vatrogasnih kola i užasnih čeljusti vatre. Zvučalo je kao: »Slušajte! Ne palite to kreteni!* Ulica je na tom mestu bila potpuno mokra. Svetlost je igrala iznad vode, tamo dole, pored Tedijeve pumpe zvane

»Amoko«. » — slušaj, to je — « A onda je sve eksplodiralo.

Iz svedočanstva Tomasa K. Kilana koje je dao pod zakletvom pred Državnim istražnim komitetom države Mejn povodom događaja koji su se odigrali . i . maja u Čemberlenu u Mejnu (skraćena verzija koju ćete pročitati uzeta je iz knjige Crna Matarska zabava: Izveštaj komisije za slučaj Vajtove, izdanje Signet Books. Njujork,):

Pitanje: G. Kilan, da li ste građanin Čemberlena?

Odgovor: Jesam.

P: Gde stanujete?

O: Imam neku sobu iznad gradske sale za bilijar. Tamo i radim. Brišem podove, čistim stolove i radim na mašinama, na fliperima, znate.

P: Gde ste se nalazili u noći dvadeset i sedmog maja u i min. g Kilan?

O: U stvari, nalazio sam se u istražnom zatvoru u policiji. Vidite, ja dobijam platu četvrtkom — tada uvek izađem i uljoštim se. Odem do »Kavalira«, pijem rakiju i u zadnjoj sobi igram malo poker. Ali kad se napijem, postanem zaista gadan — osećam se kao da mi u glavi odvija automobilska trka. Sranje, je l' da? Jednom sam tresnuo nekog tipa sa stolicom i — P: Da li vam je to bio običaj da idete u policijsku stanicu kada vam se jave napadi vaše naravi?

O: Jeste. Veliki Otis je moj prijatelj.

P: Govorite li to o šerifu ove pokrajine, g Otisu Dojlu?

O: Aha. Rekao mi je da navratim do njega svaki put kada počnem da se osećam tako nezgodno. Veče pre tog maturalnog gomila ljudi je sedela u zadnjoj sobi kod »Kavalira«

i igrala pokericu kada sam pomislio da Brzi Marsel Dibej vara. Da sam bio trezan, drukčije bih video stvar — ideja Francuza da brzo izvuče jednu kartu sastoji se u tome da on bolje pogleda sopstvene — ali sve me je to uzбудilo. Popio sam već nekoliko piva, znate, pa sam samo bacio karte i pravo otišao u policijsku stanicu. Plesi me je shvatio i odmah me zaključao u istražnu ćeliju br. . Plesi je dobar momak. Poznavao sam njegovu majku, ali to beše pre mnogo godina.

P: G.Kilan, mislite li da možete da sa nama popričate o noći dvadeset sedmog? O

vremenu u dvadeset dva i trideset minuta?

O: Pa zar ne pričamo?

P: Iskreno se nadam da je tako, nastavite.

O: Pa, Plesi me je zaključao oko petnaest do dva u petak u noći i ja sam krenuo pravo da spavam. Možete da kažete da sam usnio. Probudio sam se sledećeg popodneva u četrnaest časova, progutao tri aspirina i nastavio da spavam. To volim da radim — mogu da spavam sve dok me mamurluk sasvim ne prođe. Veliki Otis kaže da bi trebalo da otkrijem kako to radim i da patentiram pronalazak. Kaže da bi moja tehnika ublažila mnoge bolove u svetu.

P: Siguran sam da biste ih ublažili, g Kilane. E sada, kada ste se ponovo probudili?

O: Oko dvadeset dva uveče u petak. Mnogo sam bio ogladneo pa sam krenuo da dole u bircuzu nađem neku klopicu.

P: Ostavili su vas sasvim samog u otvorenoj ćeliji?

O: Naravno. Ja sam sjajan tip kada sam trezan. U stvari, jedanput —

P: Samo kaži Komisiji šta se dogodilo kada si izašao iz ćelije.

O: Sirena za požar je zavijala, eto šta se dogodilo. Preplašila me na smrt. Nisam noću čuo tu sirenu još od vremena kada se završio rat u Vijetnamu. Stoga sam jurnuo gore kad prokletstvo, nema nikoga u kancelariji. Kažem sebi. do sto đavola, Plesi će za ovo da izvuče deblji kraj. Treba uvek neko da stražari u kancelariji u slučaju da ih pozovu na lice mesta. Tako ja priđem prozoru i pogledam napolje.

P: Da li se škola mogla videti sa toga prozora?

O: Naravno. Nalazi se na drugoj strani ulice, dva ugla dalje. Ljudi su trčali naokolo i vikali. I tada sam ugledao Keri Uajt.

P: Da li ste ikada ranije videli Keri Uajt?

O: Jok.

P: Kako ste znali da je to ona?

O: Teško je to objasniti.

P: Da li ste mogli jasno da je vidite?

O: Stajala je pod uličnom svetiljkom, pored vatrogasnih kola na uglu ulica Mejn i Spring.

P: Da li se nešto dogodilo?

O: Mislim da jeste, zaboga. Ceo gornji deo hidranta je eksplodirao u tri pravca —

nalevo, nadesno i nagore, pravo u nebo.

P: Kada se ova ... uh ... nezgoda odigrala, u koje vreme?

O: Oko dvadeset dva i četrdeset minuta. Nije moglo biti docnije od toga.

P: Šta se onda dogodilo?

O: Krenula je nizbrdo. Gospodine, strašno je izgledala. Nosila je neku vrstu večernje haljine, koja je još preostala na njoj, a bila je sva mokra i prekrivena krvlju. Izgledala je kao da se upravo izvukla ispod havarisanih kola. Ali ona se cerila. Nikada nisam video takav smeh. Ličio je na smeh mrtvačke lobanje. A ona je samo zurila u svoje ruke i brisala ih o haljinu pokušavajući da sa njih skine krv i pri tom mislila kako se krv nikada neće skinuti i kako će sada ona po celom gradu da prospe krv, svi će da joj plate. Bilo je to strašno.

P: Kako znate šta je ona mislila u tom trenutku?

O: Ne znam, nemam pojma.

P: Za svedočenje je potrebno da se držite onoga što ste videli, g Kilan.

O: U redu. Na uglu kod trga Gras nalazio se još jedan hidrant koji je takođe eksplodirao. Taj drugi se mnogo bolje video. Veliki metalni šrafovi su se sami odvrtali na stranama hidranta. To sam video da se događa Eksplodirao je, kao i onaj prvi. A ona je bila srećna. Govorila je samoj sebi to će im pru žiti dobro kupanje, hoće...

čekajte, izvinjavam se. Vatrogasni kamioni su tada počeli da pristižu, a ja sam je izgubio iz vida. Nova crpka se zaustavila pred školom i svi su skočili na one hidrante, ali sam video da ne dobijaju vodu. Šef Barton se drao na njih. a tada je škola eksplodirala. Bože.

P: Da li ste izašli iz policijske stanice?

O: Jesam. Želeo sam da nađem Plesija i da mu ispričam priču o onoj ludoj devojci i hidrantima. Pogledao sam u pravcu Tedijeve »Amoko« pumpe i krv mi se sledila. Svih šest pumpi su bile otvorene. Tedi Dišan je umro još , bog da mu dušu prosti, ali je njegov sin zaključavao one pumpe svako večer, baš kao što je to Tedi za života radio.

Na njima su svi Yale katanci bili razvaljeni i visili obešeni o svoje metalne drške. Sva su im creva ležala položena na zemlji a automatsko pražnjenje je bilo uključeno na svakoj od njih. Benzin je isticao na ulicu, preko pločnika. Bogorodice, kada sam to video, skupila su mi se muda. A onda sam ugledao momka kako šeta sa upaljenom cigaretom.

P: Šta ste vi uradili?

O: Povikao sam na njega, nešto kao: Hej! Pazi na tu cigaretu! Ne bacaj, to je benzin!

Nikada me nije čuo. Vatrogasne sirene i gradski alarm kao i kola koja su jurila gore-dole niz ulicu sprečili su ga da me čuje — i ne čudim se. Video sam da će da je ugasi, pa sam se brzo povukao dublje u unutrašnjost zgrade.

P: A šta se zatim dogodilo?

O: Šta, sledeće? Đavo je lično svratio u Čemberlen.

Kada su kofe sletele, ona je u početku bila svesna jedino glasnog metalnog zveketa koji je presekao muziku, da bi odmah zatim uronula u toplinu i vlagu. Instinktivno je zatvorila oči.

Pored sebe je čula neki uzdah i u delu mozga koji joj se odjednom probudio osetila je rezak bol. (tomi) Muzika se zaustavila na čudan neharmoničan način, neki glasovi su lebdeli u vazduhu kao popucale žice instrumenata, a u iznenadnoj samrtnoj tišini slutnje, dok se popunjavao jaz između mogućnosti događaja i njegove realizacije, nalik sudbini, čula je da se neko jasno obraća: »Bože. pa to je krv.«

Trenutak kasnije, kao da bi se istina ustanovila. da bi se potpuno razjasnila, neko je vrisnuo.

Keri je sedela zatvorenih očiju osećajući da joj se crna pruga užasa javlja u mozgu. Nakon svega, ispalo je da je Mama bila u pravu. Ponovo su je namagarčili, našalili se sa njom.

napravili je ovcom. Taj užas je trebalo da bude već dosadan, ali nije bio — posadili su je tu gore, tu pred celom školom i ponovili scenu iz kupaonice, samo je jedan glas rekao (bože moj to je krv) nešto isuviše ružno da bi čovek o tome razmišljao. Da otvori oči i da vidi da je sve to istina, o, i šta onda da radi? Šta onda?

Neko je počeo da se smeje, usamljeno kao hijena, a onda je otvorila oči da vidi ko se smeje i sve jeste bilo istina, konačna agonija. sva je bila crvena i sa nje je kapalo, prosuli su na nju celu tajnu sadržanu u krvi, ispred svih njih i misao joj se (o... ja . POKRIVENA sa tim) obojila tamnoljubičastom bojom u njenoj sramoti i gađenju. Mogla je

da omiriše samu sebe, smrdela je na krv, odvratnim vlažnim, kiselkastim mirisom. U zgusnutom kaleidoskopu događaja videla je krv kako teče niz njene gole butine, čula je neprestano udaranje vode o pločice kupatila i osećala je lak dodir uložaka i tampona na svojoj koži dok su joj glasovi naređivali da IH ugura, kušala je ogromnu i zaokrugljenu tugu jezivog događaja. Konačno su joj pružili onakvo kupanje kakvo su za nju priželjkivali.

Drugi glas se pridružio prvom, a ovom, opet, treći — devojački sopranski kikot — a zatim beše tu četvrti, peti, šesti, dvanaesti — svi su bili tu i svi su se smejali. Vik Muni se smeja.

Videla ga je. Lice mu je bilo potpuno sleđeno i zapanjeno, ali se smeh i njemu otimao.

Sedela je potpuno mirna i puštala da buka preleti preko nje kao letilica. Još uvek su joj bili lepi i dalje je tu bilo čarolije i magije, ali je stavila tačku na tu bajku koja se zelenela od pokvarenosti i zla. U ovoj bajci daće joj otrovnu jabuku, napašće je džinovi, poješće je tigrovi.

Opet su se smejali njoj.

Iznenada se to dogodilo. Strašno saznanje o tome kako su je gadno prevarili obuzelo ju je, kao i očajan bezglasni plač (oni me GLEDAJU) pokušao je da se probije iz nje. Prekrila je rukama lice da ga ne bi приметili i oteturala iz svoje stolice. Jedina joj je misao bila da trči, da iza sebe ostavi svetlo i da se sakrije u tamu.

Ali kretanje je ličilo na probijanje kroz gustu tekućinu Njen izdajnički mozak joj je usporio vreme kretanja do jedva приметnog pomeranja — sve se odvijalo kao da je bog promenio ploču sa na i po obrtaja. Čak kao da se i smeh usporio i produbio do tonaliteta čudnog basa.

Noge su joj se saplitale jedna o drugu tako da je skoro pala sa pozornice. Pribrala se, čučnula i skočila na pod. Razarajući smeh je bivao sve glasniji. Zvučao je kao sudaranje dveju stena.

Želela je da ne vidi, ali ipak je videla; svetla su bila isuviše jaka tako da je mogla da vidi sva njihova lica, njihova usta, njihove oči, njihove zube. Mogla je da vidi sopstvene ruke, osramoćena, ispred svog lica.

Gđica Desdžardin je trčala prema njoj i njeno lice je bilo puno lažnog sažaljenja. Keri je mogla da vidi ispod površine stvarnu gđicu Desdžardin koja se smejala i kikotala sa gorkom zavišću stare devojke. Usta gđice Desdžardin su se otvorila a iz njih je izleteo strašan, dubok i spor glas: »Htela bih da ti pomognem, mila. Tako mi je — «

Pogledala ju je (prelomilo se) a gđica Desdžardin je poletela, da bi se zakucala u zid pored pozornice i složila na zemlju.

Keri je potrčala. Trčala je kroz mnoštvo njih. Rukama je prekrila lice, ali je mogla sve da vidi kroz rešetke prstiju, mogla je da ih vidi onakve kakvi jesu, lepi, uvijeni u svetlost, okupani sjajem, odeveni anđeoskom odeždom Prihvatanja. Svi su imali uglačane cipele, čista lica, pažljivo nameštene frizure, svetlucave haljine. Uzmicali su pred njom kao da je kuga, ali su se i dalje smejali. A onda joj je lukavo podmetnuta noga (o da to je sledeće pa da) tako da je pala na ruke i na kolena i počela da puzi, da gamiže preko poda sa kosom slepljenom krvlju i prosutom preko lica, puzala je kao sveti Pavle na putu za Damask, očiju zaslepljenih svetlošću. Neko sledeći će je šutnuti u stražnjicu.

Ali niko to nije učinio, tako da se ponovo pridigla na noge. Stvari su počele da se ubrzavaju.

Izašla je na vrata pravo u hodnik, a onda je preletela stepenice kojima su se tako veličanstveno Tomi i ona uspeli pre dva sata. (tomi je poginuo ceo dug isplaćen puna cena za puštanje kuge u hram svetlosti) Sišla je ogromnim, nespretnim skokovima, a iza nje je odzvanjao smeh koji je podsećao na klepet krila crnih ptica.

Onda, zavlada tama.

Bežala je preko širokog travnjaka ispred škole i pri tom je izgubila obe maturske cipelice, tako da je trčala bosa. Uredno ošišan školski travnjak ličio je na somot: bio je lagano posut rosom, a smeh je ostao iza nje. Počela je polako da se smiruje.

A onda su joj se noge stvarno saplele i ona je pala celom svojom dužinom pored motke sa zastavom. Ležala je mirno i isprekidano disala, a vrelo lice joj je bilo uronjeno u prohladnu travu. Suze stida počele su da joj naviru, tople i teške kao njena prva menstrualna krv.

Izubijali su je i osramotili jednom za sva vremena. Svršeno je.

Uskoro se sasvim sabrala, odšunjaće se kući zabačenim ulicama, skrivaće se pod sen kama u slučaju da je neko traži i prati, naći će Mamu i priznaće joj da je pogrešila — (! ! NE ! !)

Čelična volja — a imala je na pretek — dugim molitvama? Sa proglasima, kistom i sa odjednom se uskomešala u njoj i ona glasno uzviknu ovu reč. Ormar? Sa beskrajnim i jedinom mehaničkom pticom u satu sa crnom kukavicom koja će da otkucava njene pre ostale časove, dane i godine i decenije života!

Iznenada, kao da je neko uključio u njenom mozgu video aparat, videla je gđicu Desdžardin kako trči prema njoj i videla je kako je bila odbačena kao krpena lutka pošto je ona primenila na nju snagu svoga pogleda, a da nije ni razmislila o tome.

Prevrnula se na leđa, upirući pogled široko, sa svog umazanog lica, u zvezde. Zaboravila je na...

(! ! MOĆ ! !)

Došlo je vreme da ih nauči pameti, vreme da im pokaže neke stvari. Histerično se nasmejala. Bio je to jedan od Maminih omiljenih izraza. (mama se vraća kući spušta svoju tašnu naočari joj blistaju e pa čini mi se da sam joj pokazala neke stvari danas u radnji) Bio je tu vodovod. Mogla je da ga otvori, da ga otvori veoma lako. Nasmejala se ponovo i ustala i počela da hoda onako bosa prema ulazu u

školu. Otvoriće vodovod i zatvoriće sva vrata. Pogledaće ih i pustiće da vide da ih ona gleda, posmatra i da se smeje dok im voda kvari odela i frizure i skida imalini sa uglačanih cipela. Jedino joj je bilo žao što u vodovodu nema krvi namesto vode.

Predvorje škole beše prazno. Zaustavila se na pola stepeništa i PRELOMILA nešto; sva vrata su se sa treskom zatvorila upravljena koncentrisanom silom kojom je vladala, a pneumatske brave na vratima su škljocnule. Čula je kako je nekoliko njih vrisnulo, što je njenim ušima došlo kao muzika, slatka duhovna muzika.

Za trenutak je sve utihnulo, a onda ih je čula kako se guraju na vratima želeći da izađu.

Pritisak koji su vršili bio je neznan. Bili su zarobljeni (zarobljeni) a ova reč je opojno odzvonila u njenom mozgu. Bili su joj pod nogama, u njenoj moći. Moć! Kako je samo zvučala ta reč!

Uspela se do kraja i privirila — ugledala je Džordža Dosna koji je bio prikucan uz staklo i borio se i gurao lica izobličena od napora. Iza njega su stajali drugi ljudi koji su takođe ličili na ribe u akvarijumu.

Podigla je pogled i naravno ugledala vodovodne cevi sa malim metalnim šrafovimama u obliku metalnih belih rada. Cevi su prolazile kroz male otvore u zelenom drvenom zidu. Setila se da ima mnogo cevi unutar zidova. Setila se požarnih upozorenja, valjda.

Požarna upozorenja. U trenutku se setila (ogromni crni kablovi što liče na zmije) električnih kablova što su visili preko cele bine. Bili su nedostupni pogledu publike, prikriveni niskim svetlima pozornice, ali je morala pažljivo da preskače preko njih da bi dospela do prestola.

Tomi ju je držao za ruku.

(vatra i voda)

Uperila je svoju misao i tragala za cevima, opipala ih. Bile su hladne i pune vode. Javio joj se u ustima ukus gvožđa, hladnog vlažnog

metala, kao i ukus vode iz baštenskog creva za polivanje. Prelomilo se.

Za trenutak se ništa nije dogodilo. Počeli su da odstupaju dalje od vrata, gledajući naokolo. Odšetala je do malog staklenog otvora u sredini vrata i pogledala unutra.

U fiskulturnoj sali je pljuštala voda. Keri je počela da se osmehuje. Nije ih sve zarobila, samo neke. Ali je otkrila da ako upire pogled u vodovod, da ipak može da mu lakše usmeri tok svojim mislima. Počela je da odvrće nove cevi, sve više i više njih. Ipak, nije to sve bilo dovoljno. Još nisu plakali, tako da to nije bilo dovoljno. (povredi ih onda povredi ih) Pored Tomija na pozornici stajao je krupan momak koji se uzbuđeno kretao i nešto vikao. Dok ga je posmatrala, on je sišao i potrčao ka opremi rok muzičara. Zgrabio je jedno od postolja za mikrofone i prilepio se za njega. Keri je zapanjena posmatrala kako mu telo, gotovo ukrućeno, poigrava pod električnom strujom. Noge su mu se praćakale u vodi, kosa mu je stajala nakostrešena u pramenovima, a usta su mu se tresla, otvorena kao riblja. Izgledao je srnešan. Počela je da se smeje. (gospode učini da svi izgledaju smešno) A onda, iznenada, slepo verujući u sebe, sakupila je svu svoju moć koju je osećala.

Nekoliko sijalica se ugasilo. Zasijala je blistava varnica tamo negde gde je aktivna struja pala u lokvu vode. Javili su se monotoni otkucaji u njenom mozgu dok su ljudi bezuspešno pokušavali da razmontiraju električni sistem. Momak koji je držao postolje mikrofona pao je preko jednog od povezanih pojačala, što je sve izazvalo eksploziju ljubičastih varnica, posle čega se zapalila zastava od krep-papira nasuprot pozornici.

Neposredno ispod prestola nalazio se otvoreni električni kabl od volti koji je varničio, a pored njega je Ronda Simar igrala jedan od onih ludih lutkarskih plesova u svojoj večernjoj haljini od zelenog tila. Široka suknja joj je iznenada počela da gori i ona pade unapred, još uvek se tresući.

Možda je baš u tom trenutku Keri prešla svoju granicu. Naslonila se na vrata, srce joj je divlje lupalo, a ipak joj je telo bilo hladno kao led. Lice joj je bilo živahno, ali su blede-crvenene tačke počele da joj se javljaju na oba obraza. U glavi joj je brzo pulsiralo, a svesna misao se gubila.

Otkotrljala se dalje od vratnica, još uvek ih, pri tom, držeći zatvorene bez ikakvog plana ili namere. Vatra se rasplamsavala u sali i ona mutno shvati da se verovatno i mural nalazi u plamenu.

Klonula je na najvišoj stepenici i spustila glavu na kolena, pokušavajući da uspori disanje.

Ponovo su pokušavali da izađu na vrata, ali ih je ona sa lakoćom držala zatvorena — to po sebi nije predstavljalo neki napor. Neko čudno osećanje joj je govorilo da neki izlaze na sporedni izlaz, ali ih je pustila. Doći će im kasnije glave. Svakoga će srediti. Baš svakoga.

Polako je sišla niz stepenice i izašla na prednja vrata, još uvek držeći vrata od fiskulturne sale zatvorena. Bilo je to lako izvesti. Jedino je morala da ih zamisli.

Odjednom se začula gradska sirena koja ju je naterala da zavrišti i da pokrije lice rukama (sirena u pitanju je samo vatrogasna sirena) na trenutak. Zamalo da je u mozgu izgubila sliku fiskulturnih vrata, tako da je nekoliko njih skoro izašlo. Ne, ne, nevaljalci. Opet ih je zatvorila uz tresak i priškinula nečije prste — učinilo joj se da je to bio Dejl Norbert

— a povredila je nekog drugog.

Ponovo je potrčala preko travnjaka, kao užasno strašilo izbuljenih očiju, u pravcu Ulice Mejn. Na njenoj desnoj strani nalazila se robna kuća. Kelijeva radnja, kozmetičarski salon i berbernica, benzinske pumpe, policijska stanica, vatrogasna komanda — (ugasiće mi vatru) Ali, neće im poći za rukom. Zakikotala se a zvuk njenog smeha imao je neku suludu notu — bio je to pobednički, izgubljen, prestrašeni glas koji trijumfuje. Došla je do prvog hidranta i pokušala da odvrne

ogromni obojeni zavrtanj koji se nalazio sa strane (ohoho) Bilo je to teško. Bilo je to veoma teško. Metal se snažno zašrafio da bi nju nanervirao. Ali nije to bilo ništa.

Još jače ga je odvrnula i osetila da je malo popustio. Onda je pokušala na suprotnu stranu.

A onda je prešla na poklopac. Kada je pritisla sve odjednom, stojeći tako u pozadini, sve se u trenutku razmontiralo. Voda je pokuljala uvis. a jedan od šrafova je poleteo pet stopa u daljinu ubistvenom brzinom, tu ispred nje. Udario je o pločnik, poleteo visoko u vazduh i nestao. Voda je izletela pod belim pritiskom, u obliku krsta.

Posrćući i osmehujući se, dok joj je srce lupalo brzinom od dvesta otkucaja u minutu, počela je da silazi ka Trgu Gras. Nije bila svesna da, nalik leđi Makbet, briše ruke o haljinu, ili da plače čak i dok se smeje, ili pak da se skriveni deo njenoga duha već pobrinuo za njenu potpunu i konačnu propast.

Spremala se da ih sve povede sa sobom, da ih sve sagori, sve dok zemlja ne bude ispunjena smradom paljevine.

Otvorila je hidrant na Trgu Gras i zakopčala ka Tedijevom »Amoku«. I to se sve dogodilo u prvoj benzinskoj stanici pred koju je stigla, ali ovo ne beše njena poslednja stanica.

Iz svedočanstva šerifa Otisa Dojla koje je dao pod zakletvom državnoj Istražnoj komisiji države Mejn (iz Izveštaja Komisije za slučaj Uajtove). str. —: P: Šerife, gde ste se nalazili u noći dvadeset i sedmog maja?

O: Nalazio sam se na putu br. , koji znamo kao Stari bentaunski put, gde sam ispitivao uzroke jedne saobraćajne nesreće. U stvari, nalazio sam se u pograničnom delu Čemberlena koji prelazi u Durham, ali sam pomagao Melu Kregeru, pozorniku u Durhamu.

P: Kada ste prvi put obavešteni o nesreći koja se dogodila u školi Evin?

O: Primio sam radio-poruku od službenika Džejkoba Plesija u i minut.

P: Na šta se odnosio radio-poziv?

O: Službenik Plesi mi je rekao da se u školi dogodila nesreća, ali nije znao da li je ozbiljna ili ne. Mnogo su svi vikali, rekao je, a neko je dva-triput povukao vatrogasne sirene. Rekao mi je da tamo kreće da pokuša da razreši poreklo problema.

P: Da li vam je rekao da škola gori?

O: Nije, gospodine

P: Da li ste mu rekli da vam se vrati sa izveštajem?

O: Jesam.

P: Da li vam se službenik Plesi javio?

O: Nije. Ubijen je prilikom uzastopnih eksplozija Tedijeve »Amoko« pumpe na uglu ulica Mejn i Samer.

P: Kada ste dobili sledeće radio-obaveštenje o Čemberlenu?

O: U i četrdeset i dva minuta. U to vreme sam se vraćao u Čemberlen sa osumnjičenim licem na zadnjem sedištu — sa pijanim vozačem. Kao što sam već rekao, slučaj se odigrao u Mel Kregerovom gradu, ali u Durhamu nema zatvora. Kada smo pristigli u Čemberlen, ni mi nismo više imali tu ustanovu.

P: Kakvo ste obaveštenje primili u časa i minuta?

O: Dobio sam poziv od državne policije koji mi je bio upućen iz vatrogasne službe Motona. Dispečer državne policije mi je rekao da je izbila vatra i nered u školi Evin, a verovatno i eksplozija. Niko ni u šta nije bio siguran u to vreme. Setite se, sve se zbilo u vremenu od četrdeset minuta.

P: Shvatamo mi to, šerife. Šta se onda dogodilo?

O: Odvezao sam se natrag u Čemberlen sa uključenom sirenom i crvenim svetlom na kolima. Pokušavao sam bezuspešno da pronađem Džejka Plesija. Tada se pojavio Tom Kilan i počeo da trabunja o požaru u celom gradu u kome nema vode.

P: Zna li u koje vreme se to dogodilo?

O: Da, gospodine. Tada sam već beležio podatke. Bilo je i .

P: Kilan tvrdi da je »Amoko« pumpa eksplodirala u časa.

O: Ja bih uzeo srednji broj, gospodine. Na primer. i .

P: Kada ste vi stigli u Čemberlen?

O: U i .

P: Koji je bio vaš neposredni utisak po dolasku, šerife Dojl?

O: Bio sam zaprepašćen. Nisam mogao da poverujem svojim očima.

P: Šta ste zapravo, vi videli?

O: Ceo gornji poslovni deo grada je goreo. »Amoko« pumpa je već stradala. Robna kuća Vulvort je bila uokvirena plamenom. Vatra se proširila do tri drvene prodavnice čiji izlozi stoje do onog — Difijevog bara i Grila. do Kelijeve kompanije i kluba za bilijar.

Vrućina je bila ogromna. Varnice su letele po krovovima Meitlend agencije za kupoprodaju zemljišta i Dag Brenove Zapadne prodavnice auto-delova. Vatrogasni kamioni su pristizali, ali nisu mogli mnogo da pomognu. Svaki hidrant na toj sirani ulice bio je uništen. Jedina dva vatrogasna kamiona koja su bilo kako pomagala bila su dva stara kamiona iz dobrovoljačke vatrogasne brigade iz Vestovera, a i oni su mogli jedino da polivaju krovove susednih zgrada. Ah, da, i škola je — naprosto ... nestala.

Naravno, dosta dobro je bila izolovana — ničega nije bilo u njenoj blizini da proširi požar — ali, bože moj, sva ona deca unutra ... sva ona deca ...

P: Da li ste sreli Suzanu Snel pri ulasku u grad?

O: Da, gospodine. Mahala mi je da zaustavim.

P: Kada se to dogodilo?

O: Upravo pošto sam ušao u grad ... u i , ne kasnije od toga.

P: Šta vam je rekla?

O: Bila je rastrojena. Prošla je kroz manju automobilsku nesreću — skliznula je sa puta

— tako da je jedva mogla da se pribere. Pitala me je da li je Tomi mrtav. Pitao sam je ko je Tomi, ali mi nije odgovorila. Upitala me je da li smo već uhvatili Keri.

P: Komisija je naročito zainteresovana za ovaj deo vašeg svedočenja, šerife Dojl.

O: Da, gospodine, to već znam.

P: Kako ste odgovorili na njeno pitanje?

O: E, pa, ima samo jedna Keri u gradu, koliko sam obavešten, a ona je ćerka Margaret Uajt. Upitao sam je da li Keri ima neke veze sa požarom. Gđica Snel mi je rekla da je Keri izazvala požar. To su bile njene reći. »Keri je to uradila. Keri je to uradila.« Dvaput je to ponovila.

P: Da li je rekla još nešto?

O: Da, gospodine. Rekla je: »Povredili su Keri poslednji put«.

P: Šerife, da li ste sigurni da nije rekla: 'Mi smo povredili Keri poslednji put?«

O: Potpuno sam siguran

P: Jeste li sto posto sigurni?

O: Gospodine, grad gori nad našim glavama. Ja —

P: Je l' se napila?

O: Molim?

P: Da li je pila? Rekli ste da je doživela saobraćajnu nesreću.

O: Čini mi se da sam rekao da je doživela manju saobraćajnu nesreću.

P: I tako kažete da ne možete biti sigurni da li je rekla mi umesto oni?

O: Pa možda je i to rekla, ali —

P: Šta je onda uradila gđica Snel?

O: Rasplakala se. Udario sam je.

P: Zašto ste to uradili?

O: Izgledala je histerična.

P: Da li se naposletku umirila?

O: Jeste gospodine. Umirila se i dosta se dobro obuzdala, ako uzmemo u obzir činjenicu da joj je mladić tada već verovatno bio mrtav.

P: Da li ste je ispitivali?

O: E, pa, ne na način na koji čovek ispituje kriminalca, ako ste me to pitali. Pitao sam je da li zna bilo šta o onome što se dogodilo. Ponovila je ono što je prethodno rekla, ali na smireniji način. Pitao sam je gde je ona bila kada je nesreća otpočela, na šta mi je ona odgovorila da je bila kod kuće.

P: Da li ste je još dalje ispitivali?

O: Ne. gospodine.

P: Je li vam bilo šta drugo saopštila?

O: Da, gospodine. Zamolila me je — preklinjala me je — da pronađem Keri Uajt P: Kako ste vi na to reagovali?

O: Rekao sam joj da ide kući.

P: Hvala vam šerife Dojl.

Vik Muni je izronio iz senke u blizini kancelarija Bankers Trusta do kojih se moglo doći kolima; lice mu je bilo iscereno. Bio je to ogroman i ružan osmeh. Osmeh Češirskog mačka koji je sanjivo plovio kroz tamu osvetljenu plamenom, nalik sećanju na ludilo. Kosa. jednom pažljivo zalizana radi njegovog posla najavljača, sada je ličila na svračije gnezdo. Silne kapi krvi su se granale po njegovom čelu nakon nekog zaboravljenog pada, dok je suludo bežao sa Prolećnog bala. Jedno oko mu je bilo natečeno, ljubičasto i zatvoreno. Ušao je u patrolna kola šerifa Dojla. Odskočio unazad kao loptica za bilijar da bi se zatim nasmešio pijanom vozaču koji je dremao pozadi. A onda se okrenuo ka Dojlu, koji je upravo završio sa Suzan Snel. Vatra je okitila ispreplitanim senkama sve predmete i obojila svet smeđim tonovima osušene krvi.

U trenutku kada se Doji okrenuo, Vik Muni ga je zgrabio. Zgrabio je Dojla na način na koji zaljubljeni udvarač grabi svoju damu igrajući tango. Obuhvatio je Dojla obema rukama i stegnuo ga sa istim onim luđačkim osmehom, zureći nagore u Dojlovo lice.

»Vik — « započeo je Dojl.

»Izvukla je sve prekidače«, veselo reče Vik, smejući se. »Izvukla je sve prekidače i odvrnula vodu i bam, bam, bam.« »Vik — «

»Ne možemo da ih pustimo. O. ne. Ne ne ne. Ne možemo. Keri je izvukla sve prekidače.

Ronda Simar je izgorela. O, Isuuuiuuuu-seeeeeeee — «

Dojl ga je dvaput ošamario nažuljanim dlanom koji je tresnuo preko momkovog lica. Vrisak je zamro iznenađujućom brzinom, ali je osmeh ostao, nalik zlom odjeku. Bio je neodređen i strašan.

»Šta se dogodilo«, grubo ga je upitao Dojl. »Šta se dogodilo u školi?«

»Keri«, promrmlja Vik. »Keri je bila u školi. Ona ...« izgubio se, i nasmešen zurio u zemlju.

Dojl ga je tri puta snažno prodrmao. Vikovi zubi su zveckali kao kastanjete.

»Šta je to sa Keri?«

»Bila je Kraljica Maturskog«, promrmlja »ik. »Prosuli su krv na nju i Tomija.«

»Šta — «

Bilo je i minuta. Tomijeva radnja Citgo je odjednom eksplodirala uz ogromnu praskavu buku. Ulica je bila osvetljena dnevnom svetlošću koja ih je obojicu naterala da oteturaju natrag u policijska kola i da zaklone oči. Ogroman plameni benzinski oblak nadvio se nad hrastove u Korthaus parku i osvetlio crvenom bojom jezero s patkama i igralište Liti Lig. Usledila je divlja i praskava grmljavina kroz koju je Dojl mogao da čuje kako staklo, drvo i delovi benzinske pumpe zvečeći padaju na zemlju. Sekundarna eksplozija ih je naterala da ponovo zatrepću očima. Još uvek mu nije bilo jasno (moj

grad ovo se događa u mom gradu) da se sve ovo događa u Čemberlenu, u Čemberlenu, za ime božije, gde je ispijao ledeni čaj na tremu svoje majke i gledao košarkaške utakmice Panameričke lige i uvek išao u poslednji obilazak grada putem br. pored »Kavalira« pre no što bi otišao, svake noći, u i . Grad mu je goreo.

Tom Kilan je izašao iz policijske stanice i potrčao niz trotoar do Dojlovih kola. Kosa mu je štrčala, svaka vlas za sebe, bio je u prljavim radničkim zelenim pantalonama i u potkošulji. a cipele su mu bile pogrešno obuvane, ali je Dojl pomislio kako se nikada u celom svom životu nije toliko obradovao što vidi nekoga. Tom Kilan je bio srce i duša Čemberlena, a evo, beše tu — netaknut.

»Dragi bože«, dahtao je. »Jeste li to videli?«

»Šta se dešavalo?« kratko upita Dojl.

»Ja sam primao poruke sa radija«, reče Kilan. »Moton i Vestover su hteli da znaju da li nam trebaju ambulantna kola, pa sam im rekao, do đavola, pošaljite šta imate. I nosila.

Jesam li to dobro uradio?«

»Jesi.« Dojl je prošao rukama kroz kosu. »Jesi li video Harija Bloka?« Blok je bio gradski upravnik javnog snabdevanja, a tu je spadala i voda.

»Nisam. Ali šef Digan kaže da ima vode u starom Renet Bloku u drugom delu grada.

Upravo ga sada povezuju jednim crevom. Pozvao sam neke klince koji organizuju bolnicu u policijskoj stanici. Dobri su to momci, ali će ti kancelariju isprljati krvlju, Otise.«

Otis Dojl je osetio kako ga preplavljuje nestvarnost. Naravno da se ovaj razgovor nije mogao voditi u Čemberlenu. Nije mogao.

»Nema veze, Tomi. Pravilno si postupio. Vрати se tamo i pozovi svakog doktora iz telefonskog imenika u gradu. Ja idem u Ulicu Samer.«

»Važi, Otis. Ako vidiš onu ludu devojkę, pričuvaj se.«

»Koga to?« Dojl nije bio čovek koji reži, ali sada je to učinio.

Tom Kilan je ustuknuo. »Keri. Keri Uajt.« »Koga? Kako je znaš?« Kilan je polako trepnuo.

»Ne znam je. Nekako mi se samo ... učinilo da je znam.«

Iz nacionalnih vesti hroničara, u i noću:

ČEMBERLEN, MEJN (NA)

NESREĆA OGROMNIH RAZMERA SRUČILA SE NA GRAD
ČEMBERLEN U MEJNU OVE

VEČERI. VATRA. ZA KOJU SE VERUJE DA JE POČELA U EVINU
(E-VIN) U SREDNJOJ

ŠKOLI ZA VREME ŠKOLSKE IGRANKE, PROŠIRILA SE NA DONJI
DEO GRADA I REZULTAT TOGA SU VIŠESTRUKЕ EKSPLOZIJE
KOJE SU VEĆI DEO TRGOVAČKOG

DELA GRADA SRAVNILE SA ZEMLJOM. OTMENI DEO GRADA
NA ZAPADU OD DONJEG

GRADA. KAKO JE JAVLJENO. TAKOĐE GORI. IPAK. NAJVEĆA
PAŽNJA JE TRENUTNO

USMERENA NA SREDNJU ŠKOLU U KOJOJ SE ODRŽAVAO
MATURSKI BAL. VERUJE SE

DA SU MNOGI UČESNICI MATURSKE ZABAVE ZAROBLJENI
UNUTRA. VATROGASAC IZ

VESTOVERA KOJI JE POSLAT NA MESTO DOGAĐAJA KAŽE DA
BROJ ŽRTAVA ZA KOJE

SE ZNA IZNOSI SEZDESET I SEDAM OD KOJIH SU VEĆINA
SREDNJOŠKOLCI. KADA JE

UPITAN KOLIKI JE MOGUĆ BROJ ŽRTAVA. ODGOVORIO JE »NE
ZNAMO. PLAŠIMO SE

DA NAGAĐAMO OVA NESREĆA ĆE BITI GORA OD ONE KOD
KOKONAT GROVA.

MOGUĆNOSTI PODMETANJA VATRE OSTAJU NEPOTVRĐENI.

KRAJ.

i minuta. . MAJ F NA

Nije bilo više izveštaja iz Čemberlena. U šest minuta posle ponoći, u
Džekson Aveniji otvorio se rezervoar gasa. U sedamnaest minuta
posle ponoći neki bolničar iz Motona bacio je pikavac iz ambulantnih
kola koja su jurila prema ulici Samer.

Eksplוזija je uništila skoro pola ulice odjednom, uključujući i
kancelarije čemberlenskog lista »Klarion«. U osamnaest minuta
posle ponoći Čemberlen je bio odsečen od svih ostalih delova zemlje
koji su spavali snom pravednika.

U minuta posle ponoći, sedam minuta pre no što je rezervoar gasa
eksploDIRAO, telefonske žice su pretrpele manju štetu od jedne
eksplozije: iako su linije bile oštećene, ipak su i dalje sve
funkcionisale. Tri užurbane devojkE na dužnosti ostale su na svojim
mestima, ali su se osećale potpuno nesposobne da izađu nakraj sa
situacijom. Radile su sa izrazom krutog užasa na licima i pri tom
pokušavale da odašilju nemoguće telefonske pozive A ceo
Čemberlen se preselio na ulice.

Pojavili su se kao invazija ustalih sa groblja koje je ležalo u račvastom podnožju raskrsnice između drumca Belskviz i puta br. ; izašli su u belim spavaćicama i u haljinama, kao u pokrovima. Izašli su u pidžamama i sa viklerima (gđa Dosn, majka sada već pokojnog momka koji je bio veoma duhovit, izašla je sa maskom od blata na licu, odevena kao za karneval); izašli su da vide šta se to događa sa njihovim gradom, da vide da li odista gori i krvari. Mnogi od njih su izašli, takođe, da umru.

Ulica Karlin bila ih je prepuna, reka ljudi se kretala ka donjem delu grada, obasjana ćudljivom svetlošću sa neba u trenutku kada se iz Kongregacione crkve u Ulici Karlin pojavila Keri koja je završila molitvu.

Ušla je u crkvu pre pet minuta, nakon što je otvorila rezervoar gasa (bilo je lako; čim ga je zamislila onako podrivenog na ulici, sve je bilo lako), ali joj se činilo da su od toga vremena protekli časovi. Molila se dugo i duboko, povremeno glasno, a na mahove u tišini. Srce joj je jako kucalo i lupalo. Žile na njenom licu i vratu su nabrekle. Mozak joj je bio ispunjen ogromnim saznanjem o MOĆIMA i o AMBISU. Molila se pred oltarom, klečala na vlažnoj pocepanoj i krvavoj haljini, stopala su joj bila bosa, prljava i krvarila su pošto je nagazila na polomljenu flašu. Jecala je glasno i tiho, a crkva se ispunila brundanjem i talasanjem i uzdasima dok se telepatska energija širila iz nje. Klupe su popadale, knjige sa himnama su poletele, a srebrni pribor za prvu pričest tiho je plovio naelektrisanom pomračinom središta crkve da bi tresnuo o udaljeni zid. Molila se, ali odgovora nije bilo. Nikoga tu nije bilo — ili, ako je i bilo, On/Ono se krilo od nje. Bog je od nje odvratio svoje lice, a i zašto da ne? Ova strahota je bilo njegovo delo koliko i njeno. Stoga je izašla iz crkve, ostavila je, da se vrati kući, da nađe mamu i da završi sa razaranjem.

Zaustavila se na donjem stepeniku i gledala u jato ljudi koje je hrlilo ka centru grada. Te životinje. Pa neka izgore, najposle. Neka se ulice napune mirisom žrtava. Neka se ovo mesto pretvori u korov, šašu i strnjiku.

Prelomilo se.

Električni transformatori na vrhovima bandera su procvetali otrovnom ljubičastom svetlošću bljujući oko sebe varnice, veličine rozete na prozorima. Žice velikog napona pale su na ulicu međusobno izukrštane, ali su se neke od njih izdvojile i ulica se pretvorila u "žas jer je uskoro bila prekrivena žicama, a tada se javio smrad i izbila vatra. Ljudi su počeli da vrište i da uzmiču, a one koji su dodirnuli žice spopadao je treskavi električni ples. Neki su već popadali po ulici u pidžamama i spavaćicama koje su se pušile.

Keri se okrenula i pogledom fiksirala crkvu koju je upravo ostavila iza sebe. Teška vrata su se iznenada sa treskom zatvorila, kao da ih je zalupio uragan.

Keri je krenula svojoj kući.

Iz pismenog svedočenja gđe Kore Simar koje je dala pod zakletvom Državnoj istražnoj komisiji (iz. Izveštaja Komisije za slučaj Uajtove), str. —: P: Gđo Simar, kako Komisija shvala, vi ste izgubili svoju kćerku na Maturskoj večeri i mi sa vama duboko saosećamo. Ispitivanje će stoga biti veoma kratko.

O: Hvala. Želim da vam pomognem, koliko god mogu.

P: Da li ste se nalazili na Ulici Karlin oko minuta posle ponoći kada je Karijeta Uajt izašla iz Prve kongregacione crkve na ulicu?

O: Jesam.

P: Zašto ste se tu nalazili?

O: Moj muž je preko vikenda otišao u Boston na poslovno putovanje a Ronda je bila na Prolećnom balu. Ja sam sedela kod kuće sama i gledala televiziju čekajući je da se vrati. Gledala sam film iz serije »petkom uveče« kada se oglasila gradska sirena, ali je nisam dovela u vezu sa igrankom. Ali onda se čula eksplozija... nisam znala šta da radim. Pokušala sam da pozovem policiju, ali se linija posle tri broja prekidala. Ja ... Ja ... onda ...

P: Odmorite se, gđo Simar. Koliko god da vam treba vremena.

O: Počinjala sam da paničim. Došlo je do druge eksplozije — bila je to Tedijeva pumpa

»Amoko«, sada znam šta je bilo — pa sam odlučila da krenem u donji deo grada i da vidim šta se događa. Nebo je zasvetlelo nekim užasnim sjajem. Tada je, u tom trenutku, gđa Sajrs zalupala na vrata.

P: Gđa Zoržet Sajrs?

O: Da, oni žive iza ugla. u Ulici Vilou, br. . To je poprečno sa Ulicom Karlin. Lupala je i vikala: »Kora, jesi li tu? Jesi li unutra?« Otvorila sam vrata. Bila je u spavaćici i u papučama. Izgledalo je kao da su joj se smrzle noge. Rekla je da su zvali Vestover da bi čuli nešto o nesreći, a rekli su joj da škola gori. Rekla sam: »Bože mili, pa Ronda je na igranci.«

P: Da li ste se tada odlučili da idete u grad sa gđom Sajrs?

O: Nismo mi ništa odlučile. Naprosto smo otišle. Nazula sam papuče, mislim da su bile Rondine. Imale su male bele pompone na sredini. Trebalo je da obučem svoje cipele, ali nisam razmišljala. Čini mi se da ne mogu ni sada da mislim. Zašto vas interesuju moje cipele?

P: Recite nam onda svojim rečima šta se dogodilo, gđo Simar.

O: H-hvala. Dala sam gđi Sajrs neki stari žaket koji je tu visio i krenule smo.

P: Je l' mnogo ljudi hodalo Ulicom Karlin?

O: Ne znam. Isuviše sam bila zabrinuta. Možda ih je bilo tridesetoro, možda više.

P: Šta se dogodilo?

O: Zoržet i ja smo išle ka glavnoj ulici i držale se za ruke kao dve male devojčice koje idu preko poljane kroz mrak. Zoržeti su cvokotali zubi, toga se sećam. Htela sam da je zamolim da prestane da cvokoće, ali sam pomislila da bi takav zahtev bio nepristojan.

Na pola ulice od Kongregacione crkve videla sam da su vrata na crkvi otvorena i pomislila: neko je ušao da moli Boga za pomoć. Ali trenutak docnije shvatila sam da nije tako.

P: Kako ste to shvatili? Bilo bi logično da se pomisli ono što ste prvo pomislili, zar ne?

O: Nekako sam znala.

P: Da li ste poznavali osobu koja je izašla iz crkve?

O: Jesam, bila je lo Keri Uajt.

P: Da li ste ikada pre toga videli Keri Uajt?

O: Nisam. Ona nije pripadala krugu prijatelja moje kćerke.

P: Da li ste ikada videli sliku Keri Uajt?

O: Nisam.

P: I u svakom slučaju, bila je pomrčina i nalazili ste se na pola ulice dalje od crkve.

O: Da, gospodine.

P: Gdo Simar, kako ste znali da je to Keri Uajt?

O: Naprosto sam znala.

P: To znanje, gđo Simar — da li je ličilo na svetlost koja prodire u glavu?

O: Nije, gospodine.

P: Pa na šta je ličilo?

O: Ne mogu da objasnim. Izbledele je na način na koji blede snovi. Kada se probudite nakon jednog sata, samo se sećate da ste sanjali. Ali sam znala.

P: Da li Vam se javila i neka emocija uz to saznanje?

O: Jeste. Užasan strah.

P: Šta ste onda uradili?

O: Okrenula sam se ka Zoržeti i rekla: »Eno je!« Zoržet je odgovorila: »Da, to je ona.«

Htela je još nešto da kaže, ali se tada cela ulica osvetlila jarkom svetlošću i začula se buka kao kad nešto puca, a električni kablovi su počeli da padaju na ulicu i neki od njih su izazvali žive vamice. Jedna od žica je pogodila čoveka ispred nas i on se ras — rasplamsao. Drugi neki čovek je potrčao i stao na jednu od njih i telo mu se samo ...

povilo unazad, tako da mu se kičma pretvorila u kanap. A onda je pao. Drugi ljudi su vrištali i trčali, slepo su trčali, a žice su sve više padale. Visile su po celom kraju kao zmije. A ona se tome radovala. Radovala! Mogla sam da osetim da se raduje. Znala sam da moram da ostanem prisebna. Ljudi koji su trčali bivali su usmrćeni strujom.

Zoržet je rekla »Požuri, Kora. O, bože, ne želim živa da izgorim.« Rekla sam joj:

»Prestani. Moramo da koristimo sada naše glave, inače ih nikada više nećemo upotrebljavati.« Rekla sam tako nešto glupavo. Ali me ona nije slušala. Pustila je moju ruku i počela da trči po pločniku. Vikala sam na nju da stane — jedna od onih teških žica stajala je raspolučena pravo ispred nas — ali nije me slušala. I ona... ona... o, mogla sam da je omirišem kada je počela da gori. Dim kao da je izvirao iz njene odeće, i ja pomislih: tako to izgleda kada čoveka

sagori električna struja. Miris je bio slatkast, kao kod svinjetine. Da li ste ikada to osetili? Ponekad mi se taj miris vrati u snu. Stajala sam nepomična i gledala Zoržetu Sajrs kako se pretvara u ugljevlje. Čula se velika eksplozija tamo u Vest Endu — mislim da je rezervoar buknuo — ali je ja nisam ni primetila. Okrenula sam se oko sebe i videla da sam ostala sasvim sama. Svi ostali su ili pobjegli ili su goreli. Videla sam možda šest leševa. Ličili su na gomile starih krpa.

Jedna od žica je pala na trem kuće sa leve strane i lizao ju je plamen. Mogla sam da čujem stare šarke kako prašte kao kokice. Izgleda da sam stajala tu dugo vremena, govoreći sebi da treba da sačuvam glavu. Počela sam da se plašim da ću se onesvestiti i pasti preko neke žice. ili da ću početi da paničim i da trčim, kao... kao Zoržet. Onda sam počela da hodam. Veoma polako. Ulica je poslala još svetlija. usled plamena od zapaljene kuće. Preskočila sam dve žive žice i zaobišla telo koje je ličilo na hrpicu. Ja-ja-ja sam morala da gledam kuda hodam. Na ruci leša se nalazio venčani prsten koji je bio potpuno crn. Potpuno crn. Isuse, pomislih. O, dragi gospode. Preskočila sam jednu žicu. a odmah ispred nje su iskrsele još tri. Samo sam tu stajala i zurila u njih.

Pomislih, ako ove preskočim, biće sve u redu ... ali nisam se usudila. Znate li o čemu sam mislila? O onoj igri koju igraju deca. Ogroman skok. Glas u mome mozgu mi je govorio, Kora preskoči žive žice na ulici u ogromnom skoku. A ja sam mislila: Smem li?

Smemi li? Jedna od njih je još uvek iskrila živim varnicama. ali su druge dve izgledale mrtve. Ali niste mogli znati. Treća žica je takode izgledala mrtva. Tako sam stajala i čekala da se neko pojavi, ali ne beše tu nikoga. Kuća je i dalje gorela, a vatra se prostirala preko travnjaka na drveća i na živicu pored njih. Ali vatrogasci se nisu pojavili. Naravno da nisu — cela zapadna strana je gorela u to vreme. A osećala sam se tako omamljena. Poslednje čega sam se sećala glasilo je — ili napravi Ogroman skok ili se onesvesti, stoga sam skočila, najvećim skokom koji sam ikada napravila u životu, a štikla od papuče se spustila na samo jedan santimetar od poslednje žice.

Onda sam se pribrala i zaobišla kraj sledeće žice, pa sam počela da trčim. To je sve čega se sećam. Kada je svanulo, ležala sam na čebetu u policijskoj stanici sa gomilom drugih ljudi. Neki od njih — samo nekolicina — bili su deca odevena u matursku odeću, te sam počela da ih ispitujem da li su videli Rondu. A oni su mi rekli... rrrr-rekli su mi... (kratak odmor) P: Lično ste ubeđeni da je Keri Uajt sve to napravila?

O: Jesam.

P: Hvala, gđo Simar.

O: Sada bih volela da ja vas nešto upitam.

P: Izvolite.

O: Šta će se dogoditi ako još ima njoj sličnih? Šta će se dogoditi sa ovim svetom?

Iz knjige Senka je eksplodirala (str.):

Dvadeset osmog maja, u minuta posle ponoći, situacija u Čemberlenu je bila kritična. Škola je izgorela na prilično izolovanom delu terena, ali je ceo gornji grad bio u plamenu. Sva gradska voda iz te oblasti bila je iscrpena, ali je dovoljna količina bila dostupna iz rezervoara u Ulici Digan (mada pod niskim pritiskom) tako da su poslovne zgrade ispod raskrsnice ulica Oak i Mejn sačuvane.

Eksplorzija u Tonijevom Citgou u gornjem delu Ulice Samer završila se ogromnom vatrom koju nisu mogli da savladaju do deset sati izjutra.

Vode je bilo u Ulici Samer — ali nije bilo dovoljno vatrogasaca ili vatrogasne opreme da je iskoriste. Oprema se u to vreme nalazila na putu od Luistauna, Obrna, Lisbona i Brunsvika, ali nije stigla do jedan.

U Ulici Karlin počela je vatra koju su izazvali pokidani električni vodovi.

Konačno je progutala celu severnu stranu ulice, kao i bungalov u kojem je Margaret Uajt rodila svoju kćerku.

Na zapadnom delu grada, upravo ispod tačke koju svi nazivaju brdaščetom Brikjard, dogodila se najgora nesreća: eksplozija rezervoara gasa izazvala je vatru koja se nije smirila sve do kraja sledećeg dana.

A ako osmotrimo tačke požara na gradskoj mapi (vidite sledeću stranu, moći ćete da prepoznate maršrutu Kerinog kretanja — bila je to kružna i bludeća putanja razaranja koja je išla kroz grad, ali je pred sobom imala jedan siguran cilj: kuću...

Nešto se prevrnulo u dnevnoj sobi te se Margaret Uajt ispravila i nakrivila glavu. Mesarski nož je propisno sijao osvetljen plamenom požara. Električna je nedavno pregorela, tako da je u kući jedina svetlost dolazila od vatre sa ulice.

Jedna od slika je sa treskom pala sa zida. Trenutak kasnije crna kukavica je takođe pala.

Mehanička ptica se oglasila silnim prigušenim zvukom, a onda je začutala.

Iz grada je dopiralo beskrajno zavijanje sirena, ali je još uvek mogla da čuje korake kada su se oni pojavili na puteljku.

Vrata su se širom otvorila i u hodniku su se začuli koraci.

Čula je kako u dnevnoj sobi pršte gipsani ukrasi (BOŽE, NEVIDLJIVI GOST, ŠTA BI ISUS

URADIO, ČAS SE PRIBLIŽIO, DA NOĆAS NASTUPI SUDNJI ČAS. DA LI BI BILA SPREMNA) jedan za drugim, kao gipsane ptice u streljanama.

(o, bila sam i ja tamo i videla kurve kako gore na drvenim postoljima)
Uspravila se na stolici kao veoma nadobudni znalac koji je dosadio svom razredu. Ali oči su joj bile pomućene.

Prozori se otvoriše na dnevnoj sobi.

Vrata od kuhinje su se zalupila sa treskom i Keri stupi unutra.

Telo joj se nekako izuvijalo, skupilo i izvilo. Maturaska haljina je bila u dronjcima i ritama, a svinjska krv je počela da joj se odlepljuje i ljušti. Celo joj je bilo umrljano uljem, a oba kolena izgrebana i ranjena.

»Mama«, prošaputa ona. Oči su joj se nenormalno sjajile, kao u jastreba, ali su joj usta drhtala. Da ih je neko posmatrao, bio bi zapanjen sličnošću među njima.

Margaret Uajt je sedela na svojoj kuhinjskoj stolici, a nabori haljine su joj krili kuhinjski nož.

»Trebalo je da ubijem sebe kada mi ga je turio unutra«, sasvim jasno reče ona. »Nakon onog prvog puta, pre no što smo bili venčani, on mi je obećao. Nikada više. Rekao je da smo se samo ... okliznuli. Verovala sam mu. Pala sam na zemlju i izgubila dete, i to je bio Božji sud. Osećala sam da je greh iskupljen krvlju. Ali greh nikada ne umire. Greh ... nikada... ne umire. Oči su joj sijale.

»Mama. ja —«

»U početku je bilo sve u redu. Živeli smo bezgrešno. Spavali smo u istom krevetu, ponekad stomak na stomaku i, o, mogla sam da osetim prisustvo Zmije, ali mi, nismo, nikada sve dok.« Počela je da se ceri groznim teškim cerekanjem. »Ali te noći primetila sam da me gleda na Onaj Način. Pali smo na kolena da se molimo za izdržljivost a on me ...je dodirnuo.

U ono mesto. Ono žensko mesto. Na šta sam ga ja izbacila iz kuće. Nije ga bilo satima, a ja sam se molila za njegovu dušu. Videla sam ga u svojoj mašti kako se šeta noću ulicama i bori sa đavolom kao

što se Jakov borio sa Božijim Anđelom. A kada se vratio, srce mi se ispunilo zahvalnošću.«

Zastala je i nastavila da se smeje onim suvim cerekanjem, uvijena u titrave senke sobe.

»Mama, ne želim to da čujem!«

Tanjiri su počeli da prskaju u kredencu nalik glinenim golubovima.

»Sve dok nije ušao nisam osetila miris viskija u njegovom dahu. A onda me je uzeo. Uzeo me! Sa mirisom prljavog viskija iz motela uzeo me je ... i meni se to dopalo!« Povikala je ove poslednje reči upravljajući ih u tavanicu. »Dopalo mi se o, svo to prljavo jebanje i njegove ruke po meni PREKO MENE CELE!«

»MAMA!«

(!! MAMA !!)

Prekinula se kao da ju je neko ošamario i namignula na kćerku. »Zamalo što se nisam ubila«, rekla je nešto normalnijim glasom. »A Ralf je plakao i pričao o okajanju, a ja se nisam okajala i onda je on umro i onda sam pomislila da me je bog kaznio rakom, da mi pretvara sve ženske delove u nešto mračno i trulo nalik mojoj duši. Ali to bi bila isuviše laka kazna za njega. Gospod na različite načine čini Svoja čuda. Sada mi je jasno. Kada su počeli bolovi, ja sam ustala i uzela nož — ovaj nož« — podigla je nož — »i čekala na tebe da izađeš da bih prinela svoju žrtvu Ali bila sam slaba i padala na leđa. Uzela sam ovaj nož ponovo u ruku kada ti je bilo tri godine, i ponovo ustuknula. Tako je sada đavo u kući.«

Podigla je ispred sebe nož a oči su joj se hipnotički prikovalo za sjajnu oštricu.

Keri je istupila napred polako i nesigurno.

»Mama, došla sam da te ubijem. A ti si čekala ovde da ubiješ mene. Mama, ja ... nije u redu. Mama. Nije ...«

»Hajde da se pomolimo«, nežno reče Mama. Oči je uprla u Kerine, a u njima beše su-ludog i groznog saosećanja. Plamenovi požara sada su bili jači i igrali su po zidovima nalik dervišima. »Pomolimo se poslednji put.«

»O, Mama, pomози mi.« vrisnula je Keri.

Pala je napred, na kolena, povijene glave i ruku podignutih tražeći milost.

Mama se nagnula napred i nož je sleteo nadole u blistavom luku.

Keri se trгла nazad, jer je možda sve videla krajičkom oka, i umesto da joj se nož zarije u leđa, zario se do korica u njeno rame. Mamina stopala su se splela sa nogama stolice i ona se izvalila u stolici.

Zurile su jedna u drugu u mrtvoj tišini.

Krv je potekla oko ručke noža i počela da kaplje na pod.

A onda Keri nežno reče: »Sada ću ti dati nešto na poklon, Mama.«

Margaret je pokušala da ustane, zaklatila se i pala na ruke i kolena. »Šta to radiš?« muklo je zaječala.

»Zamišljam oblik tvoga srca, Mama«, reče Keri. »Lakše je kad čovek može da zamisli stvari u glavi. Srce ti je ogroman crveni mišić. Moje kuca brže kada upotrebim svoju moć. Ali tvoje sada malo usporava. Sasvim malo.«

Margaret je ponovo pokušala da ustane, nije joj to pošlo za rukom, pa je nad kćerkom napravila znak Urokljivog Oka.

»Još malo sporije, Mama. Znaš li od čega se sastoji poklon za tebe. Mama?« Od nečega što si oduvek priželjkivala. Od tame. I od bilo kojeg Boga koji živi u njoj.«

Margaret Uajt prošaputa: »Oče Naš, koji jesi na nebesi — «

»Sporije, Mama. Uspori.«

» — neka je slavljeno ime Tvoje — «

»Vidim kako se u tebi skuplja krv. Sporije.«

» — Tvoje je carstvo došlo — « »Ruke i noge su ti kao alabaster. kao mermer. Bele.«

» — Tvoja će volja biti — « »Moja volja će biti, Mama. Uspori.« » — na zemlji — «

»Sporije.«

» — kao ... kao ... kao što ...« Pala je napred, a ruke su joj se grčile.
» — je na nebu.«

Keri je prošaputala« »Neka sve stane.« Pogledala se i nemoćno stavila ruke oko drške noža. (o ne ne to isuviše boli isuviše boli) Pokušala je da ustane, nije joj pošlo za rukom, a onda se pridigla do Mamine stolice. Nesvestica i muka su je obuzele. Mogla je da okusi krv, laku i lepljivu u dubini svoga grla. Dim, kiselina i zagušljivost sada su ulazili u sobu kroz prozore. Plamen je već lizao susedna vrata, evo sada će varnice meko osvetliti krov koji su kamenice tako grubo probile pre toliko mnogo godina.

Keri je izašla na zadnja vrata, oteturala preko travnjaka i naslonila (gde je moja mama) na drvo. Trebalo je nešto da uradi. Nešto u vezi (sa motelom parkiralištem) sa Anđelom sa Mačem. Plamenim Mačem. Nema veze. Setiće se ona već toga. Prešla je zadnje dvorište do Ulice Vilou i popela se uz nasip do puta br. . Bilo je čas i minuta noću.

Bilo je i kada su se Kristin Hargensen i Bili Nolan vratili u »Kavalir.« Popeli su se sporednim stepenicama i kroz hodnik dospeli do sobe.

a pre no što je ona uspela da upali svetio, on se već okomio na njenu bluzu.

»Zaboga, pusti me da je otkopčam — « »Do đavola sa dugmićima.« Odjednom joj je strgao bluzu. Tkanina se pocepala s jednim jedinim iznenadnim reskim zvukom. Jedno se dugme oiknulo i palo na goli drveni pod. Zavodljiva muzika je doplovila gore do njih, a cela zgrada je lako podrhtavala od nespretnog igranja razdraganih seljaka, kao i kamiondžija i mlinara i kelnerica i frizerki, mangupa i njihovih gradskih devojaka iz Vestovera i Luistauna.

»Hej .

»Umukni.«

Ošamario ju je tako da joj se glava zaokrenula. Oči su joj poprimile prazan i leden pogled.

»Ovo je kraj, Bili.« Ustuknula je pred njim dok su joj se grudi nadimale u prslučiću, ravan stomak joj pulsirao, a duge noge joj podrhtavale u farmericama; ali, pomerila se u pravcu kreveta. »Gotovo je.«

»Naravno«, reče on. Zgrabio je, a ona ga je udarila, iznenađujuće jakim udarcem koji je pao na njegov obraz.

Ispravio se i malo iskrivio glavu. »Ti si mi opalila šljagu, kučko jedna.«

»Daću ti još jednu.«

»Pazi samo da mi je ne daš.«

Zurili su jedno u drugo, dahtali i caklili očima. A onda je počeo da raskopčava košulju dok mu se na licu pomaljao mali osmeh.

»Uspeli smo, Čarli. Zaista smo uspeli.« Nazivao ju je Čarlijem kada god bi ga oraspoločila.

Izgleda da je ta reč bila neki njegov osnovni izraz za jebozovnu curu, pomisli ona sa primesom ledenog ruganja.

Osećala je da se i na njenom licu pomalja škrt osmeh, malo se opustila, međutim, upravo tada ju je ošinio košuljom po licu i polako pritisnuo, pribadajući joj stomak kao jarac, pošto ju je pritom već prikovao za krevet. Federi su zacvileli. Bepomoćno je udarala pesnicama po njegovim leđima.

»Sidi sa mene! Sidi sa mene! Sidi sa mene! Ti prljava prostačino, sidi sa mene!»

Smejao joj se i jednim brzim i teškim pokretom pokidao joj rajsferšlus tako da su joj bedra ostala otkrivena.

»Hoćeš li da zoveš laticu?« brundao je. »Je l' ćeš to da uradiš? Je li? Je li? Baš to, stari Čaki? Pozvaćeš tvog starog taticu-maticu zakonsku platicu? Je l' da? To bih uradio i tebi, je l'»

znaš? Prevrnuo bi je i na tu tvoju jebanu tikvu. Je l' znaš? A? Je l' znaš? Svinjska krv za svinje, je l' tako? Pravo na tvoju jebanu glavu. Ti —«

Odjednom je prestala da se opire. Zastao je i dobro se zagledao u čudan osmeh na njenom licu. »Ovo si ti i htela sve vreme, zar ne? Ti bedna mala glupačo. Ovo je dobro, zar ne? Ti odvratna mala glupava kurcolomska divljakušo.«

Cerio se polako i suludo. »Nema veze.«

»Ne«, reče ona. »Nema.« Osmeh joj je odjednom iščileo, a žile su joj se zategle na vratu, u trenutku kada je zbacila glavu — i pljunula mu u lice.

Utonuli su u crvenu, pijanu nesvest.

Dole je muzika trumpala i lupala (Gutam male bele pilule dok su mi oči širom otvorene šest dana sam već na cesti, ali noćas stižem

kući.), u punom jeku, glasna i veoma loša petorka muzičara nosila je kaubojske košulje od štrasa i nove ispeglane farmerke sa svetlim štraftama po sredini; povremeno su sa čela brisali znoj izmešan sa »vitalis« uljem za kosu; bili su tu: vodeća gitara, ritam-sekcija, duvački instrument, bas gitara i bubnjevi — niko nije čuo gradsku sirenu, ni prvu eksploziju, a ni drugu, a kada je rezervoar sa gasom odleteo u vazduh i muzika prestala jer je neko uterao kola u parking i počeo da izvikuje novosti Kris i Bili su već bili odavno usnuli.

Kris se odjednom probudila, a sat na noćnom stočiću pokazivao je pet minuta do jedan.

Neko je lupao na vrata.

»Bili!« vikao je glas. »Ustani! Hej. bre, ej j!«

Bili se promeškoltio, prevrnuo i srušio jeftini budilnik na pod. »Šta je zaime božije?«

promumla on i uspravi se. Leđa su ga pekla. Kučka ga je dobro izgrebala. Jedva da je to tada primetio, ali sada je već odlučio da je pošalje kući polomljenih nogu. Samo da joj pokaže kojega — Tišina ga je začudila. Tišina. »Kavalir« je radio do dva; u stvari, još uvek je mogao da vidi neonsku reklamu kako svetluca i sjaji kroz prašnjavi napukli prozor. Osim ove teške lupnjave (nešto se dogodilo) celo mesto je ličilo na groblje. »Bili, jesi li unutra? Ej!« »Ko je to?«

prošaputa Kris. Oči su joj bile sjajne i oprezne pod svetlošću isprekidanog neona.

»Džeki Talbot«, odsutno reče on, a onda podiže glas. »Šta je?«

»Bili, pusti me unutra. Moram da govorim sa tobom!«

Bili je ustao i nag odcupkao do vrata. Smakao je staromodni rajber i otvorio vrata.

Džeki Talbot je grunuo unutra. Pogled mu je bio divljački a lice ogaravljeno. Pio je sa Stivom i sa Henrijem Kada su pristigle vesti u i minuta. Vratili su se u grad u Henrijevom starom »dodž-kabrioletu« da bi s brdašca Brikjard ugledali kako leti u vazduh rezervoar gasa u Džekson aveniji. U trenutku kada je Džeki pozajmio »dodž« i krenuo da vozi natrag, u minuta posle ponoći, ceo grad je bio u paničnoj zbrci.

»Čemberlen gori«, reče on Biliju. »Ceo jebeni grad. Škola je izgorela. I centar. Zapadni deo je nastradao od eksplozije gasa. A Ulica Karlin cela gori. Kažu da je to uradila Keri Uajt!«

»O, bože«, reče Kris. Ustala je iz kreveta i počela da pretura po odeći. »Šta je —«

»Zaveži«, blago reče Bili. »ili ću dobro da te isprašim.« Pogledao je Džekija i klimnuo mu glavom da nastavi da priča.

»Videli su je. Mnogo ljudi je videlo. Bili. kažu da je sva prekrivena krvlju. Bila je na toj proklesoj maturskoj večeras . Stiv i Henri nisu baš dobro razumeli ali... »Bili, da li si ti... ona svinjska krv ... je li to bilo —«

»Jes«, reče Bili.

»Jao, nemoj.« Džeki se stropoštao na dovratku. Lice mu je bilo kao limun žuto pod svetiljkom koja je gorela jedino u hodniku. »O, Isuse, Bili, ceo grad —«

»Keri je uništila ceo grad? Keri Uajt? Ne trabunjaj.« Rekao je to polako, gotovo smireno.

Iza njega Kris se brzo oblačila.

»Idi i pogledaj kroz prozor«, reče Džeki.

Bili je prišao prozoru i pogledao. Ceo istočni deo horizonta je pocrveneo a nebo je odražavalo taj sjaj. Čak i dok je tako gledao,

pored njega su zaurlale sirene vatrogasnih kola.

Mogao je da razazna na njima natpise obasjane svetlošću sa parkirališta »Kavalira«.

»U milu majčinu«, reče on, »ova kola su iz Brunsvika.«

»Iz Brunsvika?« upita Kris. »To je četrdeset milja odavde. Ne mogu da verujem ...«

Bili se okrenuo ka Džeki Talbotu. »U redu. Kaži mi šta se dogodilo?«

Džeki je odmahnuo glavom. »Niko ne zna, još uvek. Počelo je u školi. Keri i Tomi Ros su postali Kralj i Kraljica, a onda je neko izručio na njih nekoliko kofa krvi, te je ona istrčala.

Onda se škola zapalila i kažu da niko nije uspeo da izađe. Onda je Tedijeva »Amoko«

pumpa eksplodirala, a zatim »Mobilova« stanica u Ulici Samer —«

»Sitgo«, ispravi ga Bili. »To je Sitgoova pumpa.«

»Do đavola, šta je to sad važno?« vrisnuo je Džeki. »Ona je to uradila, na svakom mestu gde bi se nešto dogodilo, bila je ona! A one kante... niko od nas nije nosio rukavice...«

»Ja ću se pobrinuti za to«, reče Bili.

»Ne shvataš. Bili. Keri je —«

»Izlazi.«

»Bili«

»Izlazi ili ću ti polomiti ruku i nahraniću te njom.«

Džeki se uplašeno pomerio sa vrata.

»Idi kući i ni sa kim ne razgovaraj. Pobrinuću se za sve.«

»U redu«, reče Džeki. »U redu. Bili, samo sam pomislio —«

Bili je zalupio vrata.

Kris ga je zaskočila za trenutak. »Bili, šta ćemo da radimo, ona kučka Keri o bože moj šta ćemo da radimo«

Bili ju je ošamario celom rukom i oborio je na pod. Kris je mirovala ispružena za trenutak u mrtvoj tišini, a onda je podigla glavu i počela da jeca.

Bili je obukao pantalone, majicu i obuo čizme. Zatim je otišao do jeftinog porcelanskog lavaboa u uglu, upalio je svetlo, pokvasio kosu i počeo da se češlja, savijajući se pri tom da bi video sebe u zatamnjenom starinskom ogledalu. Iza njega je sedela Kris Hargensen na podu, pomućena i zbunjena, i brisala krv sa pocepane usne.

»Reći ću ti šta treba da radimo«, reče on. »Idemo u grad da gledamo požar. Onda se vraćamo kući. Ti ćeš da ispričaš svom dragom starom tatici da smo bili kod »Kavalira i pili pivo kada se sve to dogodilo. Ja ću da ispričam mojoj dragoj staroj mami istu stvar.

Kapiraš?«

»Bili, a tvoji otisci«, zapita ona. Glas joj je bio prigušen, ali pun poštovanja.

»Njihovi otisci«, reče on. Ja sam nosio rukavice.«

»Hoće li da ispričaju?« upita ona. »Da ih policija privede i krene da ispituje«

»Naravno«, reče on. »Rekli bi.« Lokne i talasi su mu se skoro složili na svoje mesto Sijali su se obasjani svetlošću mutne lampe koju su muve istačkale kao kamenčići vodu Lice mu je bilo mirno i pribrano. Češalj koji je upotrebljavao bio je stari i izlizan, marke »ejs« i

zagušen prljavštinom. Otac mu ga je poklonio za jedanaesti rođendan i nijedan zub mu nije bio polomljen. Nijedan.

»Možda nikada neće pronaći kofe«. reče on. »A ako ih pronađu, možda će otisci biti sagoreni. Ne znam. Ali ako Dojl uhapsi bilo koga od njih, ja odoh za Kaliforniju. Ti radi šta znaš.«

»Da li bi me poveo sa sobom?« upita ona. Pogledala ga je odozdo sa poda, dok joj se usna nadula kao crnačka. a pogled joj beše molećiv.

Osmehnuo se. »Možda.« Ali ne bi. Ne više. »Hajde. Idemo u grad.«

Sišli su niz stepenice u praznu salu za igranje sa stolicama gurnutim u pozadinu i sa pivskim flašama razbacanim po stolovima.

Dok su izlazili na sporedan izlaz, Bili reče: »Ovo mesto ionako ne valja.«

Ušli su u kola koja je on upalio. Kada je upalio velika svetla, Kris je počela da vrišti, stisnutih pesnica na obrazima.

Bili je istovremeno nešto osetio — nešto u njegovoj glavi, (keri kerikeri kerikeri) nečije prisustvo.

Keri je stajala ispred njih, na udaljenosti od možda nekih sedamdeset stopa.

Velika svetla su je osvetljavala u sablasnom crno-belom koloru iz filma strave i užasa, onako umrljanu krvlju koja se cedila sa nje. Sada je već sva ta krv bila njena vlastita. Drška od mesarskog noža je i dalje virila iz njenog ramena, a odeća joj je bila prekrivena prljavštinom i mrljama od trave. Veći deo puta je prevalila puzeći od Ulice Karlin, poluonesveščena, da bi uništila ovaj motel — možda baš onaj u kome se začela zla sudba njenog sopstvenog života.

Stajala je i klatila se ispruženih ruku kao u pozorišnog hipnotizera i onda počela da skakuće ka njima.

Dogodilo se to u deliću sekunde. Kris nije imala ni vremena da nastavi svoj prvi vrisak.

Bi ijevi refleksi su bili veoma dobri i njegova reakcija beše momentalna. Prebacio je brzinu u prvu, pritisnuo kočnicu i uzemljio se.

Gume »ševroleta« su zaškripale na asfaltu, kola su se propela unapred nalik nekom starom i groznom ljudožderu. Figura je porasla na šoferšajbni i dok se uvećavala njeno prisustvo je postajalo sve glasnije (KERI KERI KERI) i glasnije (KERI KERI KERI) kao na radiju čiji se ton neprestano pojačava. Vreme se zatvorilo oko njih kao oklop i za trenutak su bili zaleđeni u kretanju: Bili (KERI baš kao psi KERI baš kao prokleti psi KERI brusi voleo bih da je to KERI budi KERI ti) i Kris (KERI isuse ne ubije KERI nisam htela da je ubijem KERI bili ne KERI želim da KERI to vidim KE) i Keri lično.

(vidiš točak kola točak gas točak vidim TOČAK o bože moje srce moje srce moje srce) Bili odjednom oseti kako ga kola izdaju, kako oživljavaju i klize iz njegovih ruku. Ševi je zagrebao okolo u prašnjavom polukrugu, izduvne cevi su se zagušile i iznenada se drveni zid "Kavalira« počeo da nadima, uvećava i uvećava i (evo ga) udarili su u njega pri brzini od četrdeset, još uvek ubrzavajući, a iverica se razletela uvis u vazduhu u neonski osvetljenoj detonaciji. Bili je bio bačen unapred i volan ga je proburazio. Kris se ukucala u instrumentnu tablu.

Rezervoar za benzin se raspolutio te je benzin počeo da se izliva i da pravi baru iza kola.

Deo jedne ravne cevi upao je u baru i benzin se zapalio.

Keri je ležala na strani, zatvorenih očiju teško dišući. Grudi su joj počele da gore.

Počela je da se besciljno vuče preko parkirališta.

(mama žao mi je sve je krenulo naopako o mama o molim te o molim te toliko me boli mama šta da radim) A onda odjednom kao da ništa nije bilo važno, ništa ne bi bilo važno samo kad bi mogla da se prevrne, da se prevrne i da vidi zvezde, da se prevrne i da još jednom baci pogled i da umre.

I tako ju je, kako leži, našla Su u dva sata ujutro.

Kada ju je šerif Dojl napustio, Su je sišla niz ulicu i sela na stepenice čemberlenske pe-rionice »Operi-Sam«. Zurila je u nebo koje je gorelo a nije ga ni videla. Tomi je bio mrtav.

Znala je da je to istina i prihvatila je to sa lakoćom koja je bila stravična.

A Keri je za to bila kriva.

Nije imala pojma odakle joj se javila ta misao, ali ubeđenje je bilo tačno i jasno kao prosta aritmetika.

Vreme je prolazilo, što i nije bilo važno. Makbet je ubio san a Keri je ubila vreme. Veoma lepo rečeno. Bon mot. Su se blesavo osmehnula. Da li je ovo kraj naše junakinje. Slatke Šesnaestogodišnjakinje? Neće više morati da brine o otmenom društvu i Čistim Čoškovima.

Nikada. Sve je otišlo u požaru. Neko je protrčao brbljajući da je Ulica Karlin u plamenu. Baš dobro za Ulicu Karlin. Tomi je mrtav. A Keri je otišla kući da ubije svoju majku.

(????????????????)

Sedela je uspravna kao strela i zurila u tamu.

(????????????????)

Nije znala odakle je sve to saznala. Nije ličilo ni na šta što je ranije pročitala o telepatiji.

Nije u glavi imala nikakve slike, niti bele trenutke otkrića, već samo prozaično saznanje, kao što znamo da leto dolazi iza proleća, da će nas rak ubiti, da je Kerina majka već mrtva, da — (!!!!!!!!!!!!)

Srce joj se strašno nadimalo u grudima. Mrtva? Preispitala se šta zna o tom događaju, pokušavajući da razluči iznenadnu začuđenost pri saznanju od praznine.

Da, Margaret Uajt je bila mrtva. Nešto joj se dogodilo sa srcem. Ali je probola Keri nožem.

Keri je bila jako povređena. Bila je — Ničega dalje nije bilo. Ustala je i potrčala natrag ka kolima svoje majke. Deset minuta kasnije parkirala se na uglu ulica Brenč i Karlin koja je gorela. Nije još uvek bilo vatrogasnih kola da gase požar, ali su sa obeju strana ulice bile postavljene sajle, a ulične žardinijere, umašćene i zagaravljene, pridržavale su tablu na kojoj je pisalo: OPASNOST! ŽIVE ŽICE!

Su se probila kroz dva dvorišta i kroz, nabujalu živicu koja ju je izgrebala svojim kratkim i debelim granama. Došla je na jedan jard nadomak kuće Uajtovih i prešla ulicu. Kuća je bila u plamenu, krov je buktao. Nemoguće je bilo čak i pomisliti da se može prići blizu da bi se zavirilo unutra. Ali je pod jakim svetlom plamena bolje videla nešto drugo: trag istekle Kerine krvi. Pratila je taj trag pognute glave, prošla je pored ogromnih mrlja gde se Keri odmarala, zatim kroz jednu živicu, do dvorišta u Ulici Vilou, a onda kroz zamršeno sitno žbunje zimzelena i hrasta. Ispod toga se nalazila kratka, nepopločana krivina — jedva da je ličila na putić — koja je zavijala ka uzvišenju nadesno, račvajući se od puta br. .

Odjednom se zaustavila pošto se prenila od veoma snažne, zle i otupljujuće sumnje.

Zamisli da je i nađe? Šta onda? Zaradiće malaksalost srca? Izazvaće požar? Pašće pod njenu kontrolu pa će morati da krene u su ret nekim kolima ili vatrogasnom kamionu? Njeno čudno saznanje o Keri govorilo joj je da je bila spremna na sve ove stvari, (nađi policajca).

Nasmejala se kratko i sela u travu koja je bila svileni od rose. Već je našla policajca. A čak i da joj Otis Dojl poveruje, šta onda? U glavi joj je iskrsla slika stotine očajnih lovaca na ljudske glave koji okružuju Keri i traže od nje da im preda svoje oružje i da se smiri. Keri poslušno podiže ruke i čupa sa ramenima svoju glavu. Dodaje je šerifu Dojlu koji je ozbiljno stavlja u korpu sa oznakom Primerak za Ljude br. . (a tomi je mrtav) Dobro, dobro. Počela je da plače. Prekrila je lice rukama i jecala. Meki povetarac je zaigrao kroz bagremovo žbunje na vrhu brda. Još više vatrogasnih kola je zauralalo na putu br. . nalik ogromnim crvenim goničima u noći.

(grad gori u prah i pepeo pa dobro) Nije znala koliko je tu sedela i plakala u zgusnutom polusnu. Nije čak ni bila svesna da je sledila Kerinu putanju do »Kavalira«, kao što nije bila svesna ni procesa disanja dok nije počela da razmišlja o njemu. Keri je bila veoma povređena i od toga časa bila je gonjena nekom užasnom odlučnošću. Do »Kavalira« je bilo još tri milje, put je vodio i preko ledine, kuda se Keri kretala. Su (je gledala? mislila? nije bilo važno) kako Keri pada u potok i izvlači se iz njega, smrznuta i drhteći. Stvarno je bilo neverovatno koliko je snage imala da ide dalje. Ali naravno sve je to bilo za Mamu. Mama je htela da bude Anđelov Usplamteli Mač, da uništi — (ona će i to uništiti) Ustala je i počela nespretno da trči a trag krvi je više nije interesovao. Nije više morala da ga prati.

Iz knjige Senka je eksplodirala (str.

Šta god da mislimo o slučaju Keri Uajt, on je završen. Vreme nam je da se okrenemo budućnosti. Kao što ističe Din Mek Gafin u svom sjajnom članku Naučni godišnjak, odbijemo li da učinimo ovo, skoro sigurno ćemo platiti za to — a cena bi izgleda opet bila velika.

Škakljivo moralno pitanje se ovde postavlja. Postignut je napredak u procesu potpune izolacije TK gena. Pretpostavlja se više-manje u naučnoj zajednici (vidi. na primer, Burkeov i Hanegenov »Pogled na Proces izolacije TK gena sa Posebnim uputstvima za Merenje Moći Kontrole« u »Mikrobiološkom Godišnjaku«, Berkli:) da kada se ustanove mogućnosti testiranja, sva školska deca moći će da se

rutinski podvrgnu ovom testu kao što se podvrgavaju TB testu. Pa ipak, TK nije virus, on pripada ugroženoj osobi kao što joj pripada boja njenih očiju.

Ako se TK moć otvoreno ispolji u pubertetu, i ako se hipotetičan TK test napravi u prvom razredu škole, bar ćemo unapred biti upozoreni. Ali, da li u ovom slučaju predostrožnost podrazumeva i protivzaštitu? Ako se TB

test pokaže pozitivan, dete može da se leči ili da se izoluje. Ako je TK test pozitivan, nema lečenja drukčijeg od onoga »metkom u glavu«. A kako može da se izoluje osoba koja će konačno zadobiti moć da ruši zidove?

A čak kada bi i postojala mogućnost uspešne izolacije, zar bi Amerikanci dozvolili da se mala i lepa devojčica otrgne od roditelja na prvi znak puberteta i zatvori i dobro čuva u električnoj ćeliji celog svog života?

Sumnjam u to. Pogotovo nakon tolikog zalaganja Komisije za slučaj Uajtove da ubedi mnjenje da je pomor u Čemberlenu bila potpuna slučajnost.

Izgleda zaista da se vraćamo na osnovnu polaznu tačku ...

Iz pismenog svedočanstva Suzan Snel koje je dala pod zakletvom Državnoj istražnoj komisiji Mejna (iz. Izveštaja Komisije za slučaj Uajtove), str. —: P: Sada bi, gđice Snel, Komisija želela da ponovi vaše svedočenje o vašem navodnom susretu sa Keri Uajt na parkingu krčme »Kavalir« — O: Zašlo mi stalno postavljate jedna te ista pitanja? Već sam vam dva puta sve rekla.

P: Želimo da budemo sigurni da je svedočanstvo pravilno zabeleženo u svakom —

O: Želite da me uhvatite u laži, nije li to u pitanju? Ne mislite da govorim istinu, zar ne?

P: Rekli ste da ste zatekli Keri —

O: Hoćete li mi odgovoriti?

P: — približno u sata noću . maja. Da li je to tačno?

O: Neću više da odgovaram na pitanja dok vi ne odgovorite na ono moje jedino.

P: Gđice Snel, ovo je telo merodavno da vas ukori ako odbijete da odgovarate na pitanja na koja ste Ustavom dužni da odgovarate.

O: Ne marim ja za tu vašu vlast. Ja sam izgubila nekoga koga volim. Izvolite, bacite me u zatvor. Ne marim. Ja — ja — o. idite do đavola. Svi vi, idite do đavola. Vi pokušavate da ... da ... pa ne znam, da me razapnete ili nešto slično. Molim vas, ostavite me na miru!

P: Gđice Snel, da li ste raspoloženi da nastavite svedočenje sada?

O: Da, ali nisam spremna da me gnjavite, g Predsedniče.

P: Naravno da neću, mlada damo. Niko ne želi da vas gnjavi. Ovako znači, vi tvrdite da ste naišli na Keri na parkiralištu ove krčme u sata. Da li je to tačno?

O: Jeste.

P: Znali ste vreme?

O: Nosila sam na ruci sat koji upravo vidite na mojoj ruci sada.

P: Moramo da se osiguramo. Zar se »Kavalir« ne nalazi na daljini većoj od šest milja od mesta gde ste ostavili kola vaše majke?

(kratak odmor)

O: Kada se ide kolima, ali kad leti svraka ima manje od tri.

P: I prepešačili ste tu razdaljinu?

O: Jesam.

P: Svedočili ste ranije da ste »znali« da se približavate Keri. Možete li to objasniti?

O: Ne.

P: Da li ste mogli da je omirišete?

O: Šta kažete?

P: Da li ste sledili svoj njuh? (smeh u sudnici)

O: Da li me vučete za nos?

P: Odgovorite, molim vas, na pitanje.

O: Ne, nisam sledila svoj njuh.

P: Da li ste mogli da je vidite?

O: Nisam.

P: A da je čujete?

O: Nisam.

P: Kako ste onda mogli da znate da je tamo?

O: Kako je Tom Kilan znao? Ili Kora Simar? Ili jadni Vik Muni? Kako je bilo ko od njih znao?

P: Odgovorite na pitanje, gospođice. Ovo nije ni mesto ni vreme za drsko ponašanje.

O: Ali svi su oni rekli da su »samo znali«, zar ne? Čitala sam isleđenje gde Simar u novinama! A šta ćemo sa hidrantima koji su se sami od sebe otvorili? I sa benzinskim pumpama koje su polomile

sopstvene katance i same krenule da teku? I sa električnim žicama koje su sišle sa stubova! I — P: Gđice Snel, molim vas —

O: Sve se to nalazi u zapisniku rada Komisije!

P: O tome sada nije reč ovde.

O: A šta je onda ovde u pitanju? Tragate li vi za istinom ili samo za žrtvenim jagnjetom?

P: Odbijate da ste imali prethodna saznanja o kretanju Keri Uajt?

O: Naravno da nisam To je apsurdna pomisao.

P: Oho? A zašto je apsurdna?

O: E pa, ako sugerirate neku vrstu saučesništva, pomisao je apsurdna zato što sam zatekla Keri kako umire kada sam tamo stigla. Verovatno nije umrla lakom smrću.

P: Ako niste prethodno znali njeno kretanje, kako ste se direktno uputili na to mesto?

O: E, baš ste glupi! Zar niste čuli sve ono što su do sada ljudi ovde govorili? Svi su znali da je to bila Keri! Svi su mogli da je nađu da su usmerili na nju svoju misao.

P: Ali nije je bilo ko našao. Vi ste je našli. Možete li nam reći zašto se ljudi nisu pomolili sa svih strana kao gvožđe privučeno magnetom?

O: Brzo je slabila. Mislim da je moguće ... da se zona njenog uticaja suzila.

P: Smatram da ćete se složiti da je vaša pretpostavka prilično slobodno zasnovana.

O: Naravno da jeste. U slučaju Keri Uajt svaka pretpostavka je slobodno zasnovana.

P: Neka bude kako vi kažete, gđice Snel. Ako bismo sada mogli da se okrenemo...

U početku, dok se pela nasipom koji se nalazio između poljane Henri Drejna i parkirališta »Kavalira« pomislila je da je Keri mrtva. Telo joj se nalazilo na pola puta do parkirališta i izgledalo nekako čudno skupljeno i smežurano. Su se setila mrtvih životinja koje je videla na putu br. — ježeva, tvorova i kuna koje su pregazili kamioni i hladnjače povećavajući brzinu.

Ali njeno prisustvo je i dalje lebdelo u Suinoj glavi i uporno pulsiralo i ponavljalo ime Keri Uajt, neprestano. Bila je to Kerina suština, njen geštalt. Na trenutke je bledele, pa se javljalo bez ikakvog upozorenja, ali se ipak postepeno gubilo i slabilo u upornim oscilacijama.

Bilo je nesvesno.

Su se popela na rampu koja je graničila parkiralište osećajući vrelinu vatre na licu.

»Kavalir« je bio obložen drvetom i brzo je goreo. Ugljenisani ostaci kola su se pušili u plamenu s desne strane od sporednih vrata. Znači, to je Keri uradila. Nije otišla da pogleda ima li nekoga u kolima — to sada ionako nije bilo važno.

Otišla je do mesta gde je postrance ležala Keri. a nije mogla da čuje ni sopstvene korake usled gladnog praštanja vatre. Gledala je nadole, u zgrčenu figuru, sa odsutnim i gorkim sažaljenjem. Drška od noža je surovo štrčala iz njenog ramena, a ona sama ležala je u barici krvi — nešto krvi joj je teklo iz usta. Izgledalo je kao da je pokušala da se prevrne na drugu stranu u trenutku kada je izgubila svest. Mogla je da izazove požar, da skida električne kablove, mogla je skoro da ubije čoveka jednom svojom mišlju, a sada je ležala ovde nesposobna da se okrene na drugu stranu.

Su je klekla, uhvatila je za jednu ruku i ono nepovređeno rame i nežno je prebacila na leđa.

Keri je duboko krkljala a oči su joj bludele. U Suinom mozgu se pojačao njen lik kao da se mentalna predstava konačno fokusirala. (ko je to) A Su je, ne razmišljajući, odgovorila na isti način: (ja sam snel) Jedino nije bilo potrebno da se seti sopstvenog imena. Pomisao o sebi samoj nije se sastojala ni od reči niti od slika. Odjednom je sve shvatila i tako su se stvari povezale, postale stvarne, a saosećanje sa Keri je probilo kroz otupelost izazvanu šokom.

A Keri se javila sa udaljenim glupavim prekorom: (prevarili ste me svi ste me prevarili) (keri ja čak i ne znam šta se dogodilo šta je sa tomijem) (prevarili ste me to se dogodilo prevara prevara prevara prevara prevara) Mešavina slike i emocije bila je potresna i neopisiva. Krv. Tuga. Strah. Poslednji prljavi trik u dugoj seriji prljavih trikova: oni su iskrsavali u uskomešanoj bujici koja je učinila da se Suin mozak bespomoćno i beznadežno obrće. Delile su strašnu zaokrugljenost savršenog poznavanja.

(keri nemoj nemoj nemoj boli me) Sada su devojke bacale higijenske uloške, pevale i smejale se; Suino lice je odstikavalo njenu vlastitu misao: bilo je ružno, karikaturi nalik, sve se pretvorilo u usta i bilo je okrutno lepo.

(vidiš ti prljave podvale vidiš ceo moj život je jedna duga prljava podvala) (keri pogledaj me iznutra) I Keri je pogledala.

Osećanje je bilo grozno. Njen mozak i nervni sistem su se pretvorili u biblioteku. Neko grozno bespomoćan protrčao je kroz nju, prsti su lako preletali preko polica sa knjigama, neke je vadio napolje, proletao kroz njihovu sadržinu, stavljao ih natrag, puštao da neke popadaju, ostavljajući za sobom stranice da lepršaju na vetru (vidim to sam ja kao dete mrzim ga tata o mama široke usne o zubi bobi me je gurnuo o moje koleno kola hoću da se vozim u kolima idemo da posetimo tetka ceciliju mama dođi brzo upiškila sam se) sećanja; lepršale su sve snažnije i snažnije, sve dok nisu dospele do police na kojoj je pisalo TOMI i ispod njegovog imena MATURSKO. Knjige su se otvorile, iskustva pokuljala, marginalne zabeleške napisane

hijeroglifskim osećanjem složenijim od kamena Rozete su izašle na svetlost.

Pogledala je. Našla je više od onoga što je Su očekivala — ljubav za Tomija, ljubomoru, sebičnost, potrebu da ga potčini svojoj volji u vezi s izlaskom sa Keri, gađenje prema Keri koje je osećala, (trebalo bi da vodi više računa o sebi zaista izgleda kao PROKLETA ŽABA) mržnju prema gđici Desdžardin mržnju prema sebi.

Ali ne beše nikakve posebne zloćudnosti prema Keri kao takvoj, ne beše tu nikakvog plana da je postidi pred svima ostalima i da joj naudi.

Usplamtelo osećanje da je silovana u svojim najskrovitijim ćoškovima je izbledelo. Osetila je da se Keri povlači, slaba i iznurena, (zašto me nisi samo ostavila na miru) (keri ja) (mama bi bila živa ubila sam moju mamu želim je natrag o tako boli moje grudi bole moje rame o o o hoću da vidim mamu) (keri ja) Nije bi o načina da se završi misao, jer ne beše materijala da se ona završi. Odjednom je obrvao užas, utoliko gori jer nije mogla da ga imenuje: strašilo koje je krvarilo na asfaltu umrljanom benzinom odjednom joj se učinilo besmisleno i strašno u svom bolu i umiranju.

(o mama plašim se mama MAMA) Su je pokušala da odstupi, da razveže svoj mozak, da dopusti Keri bar pravo na privatnost sopstvenog umiranja, ali joj to nije pošlo za rukom.

Osećala se kao da ona sama umire i nije baš želela da vidi predigru sopstvene buduće smrti, (keri pusti me da IDEM) (Mama Mama Mama oooooooooooooooooo OOOOOOOOOOOO) Moždani vrisak se pojačao do zapaljenog neverovatnog krešenda, a onda je iznenada izbedeo. Za trenutak Su se osećala kao da gleda plamen sveće koji nestaje niz dugačak crni tunel neverovatnom brzinom.

(ona umire o bože moj osećam kako umire)

A kada se svetlost ugasila, poslednja svesna misao je bila (mama žao mi je gde) a onda se ona prekinula i Su je ostala uključena samo

na praznu idiotsku dužinu fizičkog nerva čiji su krajevi odumirali satima.

Oteturala se dalje od toga prizora, ispruženih ruku pred sobom, nalik slepici, i stigla do ivice parkirališta. Sablela se o rampu koja se nalazila u visini kolena i otkotrljala niz nasip.

Podigla se i skotrljala u polje koje se punilo tajanstvenim belim jasticima prizemne magle.

Cvrčci su odsutno cvrčali a kukavica (kukavica neko umire) oglasila se u savršenoj tišini jutra.

Počela je da trči, udišući duboko vazduh i izdišući ga iz pluća, bežala je od Tomija. od vatre i eksplozija, od Keri, ali ponajviše od krajnjeg užasa — od poslednje osvetljene misli koja je brzo nestajala niz crni tunnel večnosti, praćena praznim i idiotskim šuštanjem običnog elektriciteta.

Propratna misao je nevoljko počela da bleđi, ostavljajući za sobom blagoslovenu i prohladnu tminu u njenom mozgu koji ništa nije shvatao. Usporila je i zastala i postala svesna da je nešto počelo da se događa. Stajala je u sredini velikog i zamagljenog polja i čekala razrešenje.

Njeno ubrzano disanje se usporilo, usporilo kao da ga je iznenada nešto pocepalo —

A onda se odjednom izduvalo kroz urlik i pritajeni vrisak.

Osećala je polaganu nadiranje tamne menstrualne krvi koja joj je tekla niz butine.

Od nacionalnog izveštaja N. A., petak . jun, :

ČEMBERLEN, MEJN (NA)

ZVANIČNI PREDSTAVNICI ZAKONA KAŽU DA SE BROJ SMRTNIH
LICA U

ČEMBERLENI ZAUSTAVIO NA . SA LICA KOJA SE JOŠ UVEK
VODE

KAO NESTALA. ISTRAGA U VEZI SA KERIJETOM UAJT I
TAKOZVANIM TK

FENOMENOM SE NASTAVLJA UZ NEPRESTANE GLASINE DA JE

AUTOPSIJA DEVOJKE UAJT OTKRILA NEKE NEOBIČNE
FORMACIJE U

BELOJ I SIVOJ MOŽDANOJ MASI. GUVERNER OVE DRŽAVE JE
ODREDIO

KOMISIJI PLAVOG KRSTA KOJA ĆE DA PROUČAVA CELU OVU

TRAGEDIJU. KRAJ.

ČEMBERLEN — Matursko veče već pripada prošlosti. Mudraci već vekovima govore da vreme leči sve rane, ali je rana ovog malog zapadnog gradića u Mejnu gotovo samrtni hropac. Ulice otmenog dela još uvek postoje na istočnoj strani grada, iznad njih se izdižu viti hrastovi koji tu stoje već dvesta godina. Uredne žardinijere i kuće u rančerskom stilu na Ulici Morin i na brdu Brikjard i dalje su lepe i neoštećene. Ali ova pastorala Nove Engleske počiva na rubu čađave i uništene osovine, a mnoge od tih lepih kuća na ulazu u dvorište imaju okačene table ZA PRODAJU. One u kojima još ljudi stanuju imaju na ulaznim vratima crne vence. Jarko-žuta kola za raščišćavanje i narandžasti Ju-Hol kamioni različitih veličina česta su slika na čemberlenskim ulicama ovih dana.

Glavna industrijska grana grada, Čemberlenski mlin i Tkaonica, još uvek stoji nedodirnutu vatrom koja je divljala u toku ona dva majska dana. Međutim, ona radi od . juna samo jednu smenu i prema rečima predsednika mlinske industrije Vilijama A. Cemblisa veoma su

mogući i novi odlasci. »Stižu nam narudžbine«, rekao je Cemblis, »ali mlin ne može da radi bez ljudi koji dolaze na posao. Nemamo ih više. Od . avgusta ljudi mi je dalo otkaz. Sada mi jedino preostaje da zatvorim tkaonicu i da se nekako izborim za ostalo. Mi mrzimo da otpuštamo ljude, ali cela ova stvar postaje finansijska noćna mora za naše preduzeće.«

Rodžer Firon živi u Čemberlenu već dvadeset i dve godine, od kojih je osamnaest proveo radeći u mlinu. U tom vremenskom periodu on se uzdigao od čistača koji je zarađivao sedamdeset i tri centa na sat, do predradnika tkaonice: pa ipak, zapanjuje njegova ravnodušnost pri pominjanju mogućnosti da će izgubiti posao. »Izgubio bih đavolski dobru platu«, reče Firon. »Nije to nešto što čovek prima tek tako. Žena i ja smo porazgovarali o ovoj stvari. Mogli bismo da prodamo kuću — lako bismo dobili za nju dolara — iako nećemo izvući realno ni pola od toga novca, verovatno ćemo to da uradimo. Nije bitno. Mi stvarno više ne želimo da živimo u Čemberlenu. Nazovite to kako hoćete, ali za nas je Čemberlen propao.«

Firon nije jedini koji tako misli. Henri Keli, vlasnik duvanske radnje i bezalkoholnog bara zvanog »Kelijev voće«, ne namerava da ponovo izgradi radnju koju je Matursko veče srazilo sa zemljom. »Deca su otišla«, sleže on ramenima. »Da ponovo otvorim kafe, bilo bi tu isuviše duhova u svakom uglu. Uzeću novac od osiguranja i otići ću u penziju u St.

Pitersburg.«

Nedelju dana nakon prolaska pogubnog tornada kroz Vorčester . vazduh je bio ispunjen zvucima udaraca čekića, mirisom novog drveta i osećanjem optimizma i ljudske istrajnosti. Ove jeseni nema ničega od svega toga u Čemberlenu. Glavni put je očišćen od ostataka nesreće, ali to je otprilike sve. Lica koja srećete ispunjena su tupim beznađem. Ljudi ispijaju pivo u Frenkovom baru na uglu Ulice Saliven, ali ne razgovaraju među sobom, a žene razmenjuju priče o tužnim gubicima u svojim dvorištima. Čemberlen su proglasili ugroženim područjem, tako da je pristigao novac za ponovnu izgradnju grada i postavljanje trgovačkog dela grada na noge.

Međutim, glavni poslovni poduhvat u Čemberlenu u toku poslednja četiri meseca jesu sahrane.

Četiri stotine i četrdeset ljudi je proglašeno mrtvima, a osamnaestoro još nije uračunato.

šezdeset sedam umrlih su pohađali školu Evin i bili su pred maturom. Ovo je, možda, najvažniji razlog zašto je izvađeno srce Čemberlenu.

Pokopani su prvog i drugog juna na grupnoj sahrani. Na gradskom trgu je trećeg juna održano komemorativno slovo. Bila je to najpotresnija svečanost kojoj je autor ovih redova prisustvovao. Prisutnih ljudi je bilo na hiljade i svi su se potpuno umirili dok je školska muzička sekcija, smanjena od pedeset i šest na samo četrdeset učesnika, svirala himnu škole i posmrtni marš.

Tužna matura se odigrala sledeće nedelje u susednoj Motonskoj akademiji; međutim, preživelo je samo pedeset i dva maturanta koji su dobili diplome. Najbolji đak škole Henri Stempl na pola govora briznuo je u plač i nije mogao dalje da nastavi. Nakon mature nije bilo nikakve zabave, diplomci su naprosto pokupili svoje diplome i otišli kućama.

I dalje, kako je leto nailazilo, nosila su nastavila da se kotrljaju jer je otkriveno mnogo više leševa. Nekim stanovnicima se činilo da je svakoga dana povređivana stara rana da bi se ljudi podsetili na događaj.

Ako pripadate onoj grupi ljudi koji tragaju za uzbuđenjima i koji su posetili Čemberlen prošle nedelje, verovatno ste primelili da grad pati od duhovnog raka u poslednjem stadijumu. Nekoliko ljudi koji izgledaju izgubljeni, lutaju kroz samoposlugu A&P. Kongrega-cijska crkva na uglu Ulice Karlin je nestala, progutana vatrom, ali Katolička crkva od cigala i dalje stoji na Ulici Elm, dok se vitka Metodistička crkva uzdiže pri kraju Ulice Mejn, jer iako je oprljena vatrom, preživela je požar. Starci i dalje sede na klupama na trgu Korthaus, ali se veoma malo zanimaju za šah ili za običan razgovor.

Opšti je utisak da je to grad koji čeka da umre. Nije dovoljno reći ovih dana da Čemberlen nikada neće biti ono što je bio. Možda je bliže istini reći da Čemberlen uopšte više neće ni postojati.

Odlomak iz. pisma od devetog juna direktora Henrija Grejla nadzorniku školstva Piteru Filpotu: ... i tako ja smatram da ne mogu da ostanem na sadašnjoj dužnosti, osećajući, kao što sada mislim, da se takva tragedija mogla izbeći da sam samo predvideo šta će se desiti. Voleo bih da primite moju ostavku od prvog jula, ako se slažete Vi i Vaše osoblje sa mojom odlukom ...

Odlomak iz pisma Rite Desdžardin, nastavnice fizičkog obrazovanja, direktoru Henri Grejlu, datirano jedanaestog juna: ... vraćam Vam moj ugovor u ovo vreme. Osećam se da bih se pre ubila nego što bih opet predavala. Kasno noću razmišljam: Da sam samo dohvatila tu devojkicu, da sam samo, da sam samo ...

Iz članka Telekineza: Analiza i Posledica («Naučni godišnjak»,), od Dina D. L. Mek Gafina: Zaključno, voleo bih da istaknem težak rizik kojem se izlažu vlasti time što stavljaju slučaj Keri Uajt pod birokratski pokrivač — ovde specifično mislim na takozvanu Komisiju za slučaj Uajtove. Želja političara da tretiraju TK kao fenomen koji se samo jednom javlja na svetu izgleda mi veoma snažna ali iako takvu želju mogu da razumem, ne mogu da je prihvatim. Mogućnost da će se fenomen, da kažem genetski, ponoviti je devedesetdevetoprocenatna. Vreme nam je sada da se pripremimo za ono što može da se dogodi ...

Iz knjige Senka je eksplodirala (st.):

Negde ranije u ovoj knjizi je pomenuto da je u jednoj od školskih svezaka Keri Uajt bio napisan stih čuvenog rok pevača iz šezdesetih, Boba Dilana, stih koji je napisan na svesci nekoliko puta, kao iz očajanja.

Možda ne bi bilo naodmet da se ova knjiga zatvori stihovima iz jedne druge pesme Boba Dilana koji mogu da posluže kao epitaf na Kerinom grobu: Voleo bih da mogu da ti napišem pesmu tako prostu

koja bi te sačuvala, draga devojko
da ne poludiš
ona bi te olakšala i smirila
i ublažila ti bol
tvoga besmislenog i besciljnog znanja...

Iz knjige Zovem se Suzan Snel (str.):

Ova kratka knjiga se ovde završava. Nadam se da će se prodati da bih mogla da otputujem nekuda gde me niko ne poznaje. Želela bih da porazmislim o svim stvarima, da bih odlučila šta mi preostaje da uradim između sadašnjeg trenutka i vremena u kome će poneti moju svetlost niz dugačak tunel u tamu ...

Iz zaključnog izveštaja Državne istražne komisije Mejna koji se odnosi na događaje od

—. maja u Čemberlenu, država Mejn:

. . . i tako moramo da zaključimo da, uprkos autopsiji koja je izvršena nad predmetom slučaja i koja je ukazala na neke ćelijske promene koje bi mogle da ukažu na postojanje neke nadnaravne moći, nemamo razloga da verujemo da će se nešto slično ponoviti ili da je ponavljanje moguće ...

Odlomak iz pisma Amelije Dženks iz Rojal Noba, država Tenesi, datiranog . maja,

. Sandri Dženks iz Makona, država Džordžija:

... i tako tvoja mala nećaka raste brzo kao trava, strašno je velika za dvogodišnju devojčicu. Ima plave oči kao i tata i moju plavu kosu, ali će joj verovatno potamneti.

Još uvek je veoma lepa i ponekad mislim, kada spava, kako liči na našu mamu.

Pre neki dan dok se igrala u prašini pored kuće prikrala sam se i videla najčudniju stvar na svetu. Ani se igrala sa klikerima svoga braca, samo što su se ovi kretali sami za sebe. Ani se smejujila i kikotala, ali sam se ja malo uplašila. Neki od ti klikera su išli pravo gore-dole. Podsetili me na babu, da li se sećaš kada je zakon onda došo po Pita a njima poleteli pištolji iz ruku, a baba se samo smejala i smejala. I mogla je da pomera svoju stolicu i kad nije sedela u njoj — mnogo sam se prepala da mislim o tome.

Sigurno se nadam da ne bude kao baba, da dobije bolovi u srce, je l' se sećaš?

E sad moram da idem i da perem veš i mnogo pozdravi Riča i pošalji neke slike kad stigneš. Još uvek mi je Ani lepa i oči su joj sjajne ko dugmići. Kladim se da će da obori svet sa nogu jednog dana.

Mnogo te voli Melija